

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SELİN SOLARİS

FANTOM ETKİSİ

ÖLÜMÜN KALBI

SELİN SOLARİS

FANTOM ETKİSİ

ÖLÜMÜN KALBI

KARAKTERLER

ALESSIA ANNAMARIE - DOĞA ANA (YAŞAM KANI)

Doğada olan her şeye hükmedebilir. Fakat büyüğü henüz keşfedilmemiş biçimde geliştirilmeye açık durumdadır. Fiziksel olarak yirmili yaşlarda görünüyor olmasına rağmen doğumu bin yıl önceye dayanır.

MÜPHEM

Araf'ın üflen en üçüncü ruh alevinde Agiel ile aynı anda doğmuştur. Evrenin ölüm düzenini üstlenir. Eldivenlerini çıkarmaz çünkü birine temas etmesi hâlinde kişinin hayal ettiğı en korkunç ölüm şekliyle can vermesine neden olur.

AGIEL ASPHODEL

Kadınlar arasında Cerbezeli olarak bilinir. Teninden diken çıkarabilir. Dikenlerine her şekilde hükmedebilir.

MURPHY

Henüz bir çocukken katledilen Murphy'nin ruhu Araf'ta büyümüştür. Ruh Yiyen İmparator'un tabağına düşmek üzere Araf'ta yakalanan ilk ruhtur. Renkler üzerinde hâkimiyeti vardır. Müphem'in kurtardığı ilk ruh olarak bilinir.

OPHELIA

Ruh Yiyen İmparator'un tutsağıdır. Ambrose'un ilk ve tek aşkıdır fakat sakladığı sır onun kader ırmağından geçip cennete girmesine engel olmuştur.

MERGA

Ruh Yiyen İmparator'un şatodaki ilk cadısıdır.

HANZEB ASPHODEL

Konsey tarafından üflenlen ilk ruh alevinde doğmuştur. Başarısız bir denek olması sonucunda Araf'ta uğursuz anlamına gelen ilk "Asphodel" soyadını almıştır.

MORGANNA ASPHODEL

Araf'ın üflenlen ikinci ruh alevinden doğmuştur. Başarısız ikinci denektir, bulaşıcı şehvet etkisi nedeniyle Konsey tarafından uzaklaştırılmıştır.

GWENDOLINE

İki farklı türün birleşiminden doğmuştur fakat Hanzeb'in kanunlarına göre iki farklı tür ilişkisi yasaktır. Bazı durumlarda ellerinin çevresine beyaz izler bıraktığı görülür. Boynuzlarının arasında beyaz sislerin gezdiğini görürseniz, geçmişiniz gözünüzün önünden bir film şeridi gibi geçebilir.

ARES

Mor teni, iri boynuzları ve büyük bedeniyle klasik bir Labradori'tir. Beslenmek adına herhangi tenle temas kurduğunda düş gördürmesine rağmen gençlikten ve yaşam özünden beslenir. Beslendiği bedenle işi bittiğinde geriye rengi solmuş ve buruşmuş ölü bir et parçası kalmaktadır.

GAYA

Sitrinlere özel beyazlığa sahiptir. Gözleri genelde sarı, öfkeliğinde gri renktedir. Yarasa kanatlarını andıran perdeli kulakları iyi duyar ve uzun tırnaklarında salgıladığı zehir tek damlasıyla dahi felç edebilir.

HERA

Tüm Garnet özelliklerini taşır. TAKO ekibi üyelerinden biri olarak Garnetlerin topraklarını simgeler. Genelde savaşırken minçıka kullanır. Diğer Sitrinlerin aksine fiziksel acı veren dokunuş gücüne sahip değildir.

TÜRLER

ERİNYE TÜRÜ

Hanzeb'in büyü deneyleri yoluyla yarattığı türdür. Genetik bozukluktan dolayı birçoğu bilinçli değildir. Kabiliyetleri, kurulmuş bir silah gibi yalnızca öldürmek ve imparatora itaat etmekle sınırlıdır. Ölülerden yaratılmışlardır ve olağanüstü güzellikleri vardır. Enselerinden uzanan iki uzun yılan son derece tehlikelidir.

GARNET TÜRÜ

Geçmişte Araf halkının masum bir parçası olan Garnet türünün güçleri Morganna'nın kara büyüyle tüm iyimserliğini yitirmiş ve şimdiki hâllerini almıştır. Kırmızı gözler, mavi dudaklar ve sivri kulaklara sahip bu tür genelde tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında fiziksel acı veren dokunuşlarını kullanırlar. Devamlı talim yapmakla bilinen tür topraklarına bir yabancıyı sokmamak konusunda oldukça katıdır.

SITRİN TÜRÜ

Geçmişte Araf halkının masum bir parçası olan Sitrin türünün güçleri Morganna'nın kara büyüyle tüm iyimserliğini yitirmiş ve şimdiki hâllerini almıştır. Sitrinler halk olarak sarı gözlüler ve gri gözlülerden oluşur, bazılarıysa zaman zaman renk değişikliği gösterebilir. Bedensel olarak normalin üzerinde bir hıza ve ucundan zehir damlayan sivri tırnaklara sahiplerdir. Diğer tüm türlerin arasında en sinsi olanı olarak anılırlar ve soğuk yerlerde yaşarlar.

LABRADORİT TÜRÜ

Kara büyüden önceki pembe renklerini ve güçlerinin iyimser yanını kaybeden halk, Araf Asphodel Kardeşler'e karşı düştüğünden beri mor bir ten renkleri vardır. Bu nedenle diğer türler tarafından ırkçılık gördükleri birçok an yaşanmıştır. Baltalar ve içkilerle yaşayan bu halk tıpkı diğer iki tür gibi sefalet içindedir. Kadın erkek fark etmeksizin güçlü bedensel yapıları ve boynuzları vardır. Her biri yaşam özü ve gençlikle beslenir. Beslenmek adına yaptıkları bir dokunuşun ardında buruşuk ve renksiz ölü bedenler bırakırlar.

1. BÖLÜM

***K**elepçenin metale sürtme sesi, gizlendiğim yerde varlığımı belli eden tek şeydi.*

Müphem'in asıl cezayla ilgili söylediklerinde ne kadar yanıldığını saniyeler içinde anlamıştım. Asıl ceza, onu bu şekilde görmektir. Bu damarlarımdan akan tüm kanı bir anda çekmenin akılalmaz bir yönteminden başka bir şey değildi.

*Adım sesleri gittikçe uzaklaşırken zaman kaybettiğimi biliyordum. Vücuduma doğru bir bakış attım. Ayaklarımın ve ellerimin olması gerektiği yerde koca bir boşluk vardı. Hâlâ saydamken onlara yetişmem, hatta aralarına girmem her zamankinden daha kolay olabilirdi. Öyle olmak zorundaydı. İhanetin anısıyla ayaklandım. Kelepçeyi çekerek kurtulmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Çünkü az önce, Azrail kanları içerisinde sürüklenirken bunu defalarca deneyimleme şansı bulmuştum. Sadece biraz büyüye ihtiyacım vardı. Şanslı biri değildim ama yersiz anlarda kapılarını zorlayan gücümün şu anda esamesi okunmuyordu ve bu... Bilirsiniz, şansıma dair her şeyi açıklıyordu. **Güzel.** Sinir bozukluğuyla kıkırdamaya başladım, aynı zamanda hazırda bekleyen birkaç damla yaş da gözlerimi yakıyordu.*

Öyleyse gerekeni yapacaktım.

Görünmez adımlarım yerdeki ince toz tabakasında belli belirsiz izler bırakırken kırık başparmağımı göğsüme

*bastırarak ilerlemeye devam ettim. Fazla uzaklaşmış olamazdı. Metalik adımlar görüş alanıma girdiğinde yönlendirdikleri faytonu da görebilmiştım. Perdelerine kadar siyah ve büyük bir araçtı. Arkasına sabitledikleri kara kutu, faytonun süslü tasarımına göre fazlasıyla basit duruyordu. Büyük, siyah ve tekerlekli. Tıpkı... tıpkı içine tehlikeli canavarların sığabileceği bir yük arabası gibi. **Aynen öyle**, diye düşünerek gevşedim. Adımlarım hızını kesmeden devam ediyor, kırık parmağımın acısıyla kolum âdeta zonkluyordu.*

Sonunda grup duraksadı, başları yere eğikken çok ciddi bir konu hakkında konuşuyormuş gibi görünüyordlardı. "Bu kralın sofrasına çeşit olur mu?" diye sordu biri.

Diğeri omuzlarını silkti. "Nasıl olsa tadına bakmadan önce hizmetlisine yedirecek." Bir hizmetliysen ömrün iki öğün arasına sığabiliyordu. Arkadaşı yumruğunu miğferine indir-diğinde hazırlıksız yakalandı. "Önce biz mi ölelim yani? Aptal!" Üçü tartışmayı sürdürürken faytonun arkasına dayanmış kara kutunun kilidini en hızlı şekilde açmanın yöntemlerini düşünüyordum. "Neyse ne, onu kabine atın. Mahzendekilerde birlikte deneriz." Kaşlarımı çattım. Bahsettikleri kabin sırtımı dayadığım kutu olsa iyi olurdu. Hâlâ görünmezken bir şans yakalayabilirdim.

"Ona elimi bile sürmem, Yüce Kodes aşkına! Şuna bir bak, resmen hareket ediyor." Ne kadar eğilsem de başında durdukları şeyi göremiyordum. "Sanırım kusacağım," diye ekledi adam.

"Kesin şunu ve derhâl içeri gelin. Bu adam uyanırsa o sürüngenden daha fazla canınızı yakar." Ses faytonun içinden geliyordu, muhtemelen konuşan kişi Müphem'in hemen yanındaydı. "Pekâlâ. Senin hâlâ eldivenlerin var, onu arkaya koy." Müphem'in kollarını saran eldivenler...

Bir öğürme sesi daha geldi. “Sersem! **Ne kadar da aptalsın.**” Faytona yürürken hislerini ortaya dökmeye devam ediyordu. Bu sırada koşarak kabinin kapısına gelen askerden istemsizce saklandım.

Birkaç dakika sonra, pırıl pırıl bir yılanla birlikte kara kutunun içine girmiştım. Böyle söyleyince kulağa şairane gelse bile ara sıra bacağımı kırbaçlayan ıslak kuyruğu yanaklarımin içini ısırmama sebep oluyordu. Nefesimi tuttum, arabanın taşlı yolda çıkardığı seslere odaklanmıştım. Kutunun içindeki varillerin şıptırtısı, çakılların ezilirken çıkardığı çitirtılar duyuluyordu Üstelik oldukça sallanıyorduk. Bu da demek oluyordu ki... hızla ilerliyorduk. Yolumuz epey uzun olmalıydı.

Kaslarım titriyor, eklemelerim isyan ediyordu. Sanki yorgun değil, tükenmiş gibiydim. Bilincimin son anlarında büyümüyü yokladım. Saatler önce ulaştığı zirveden yalnızca anısını hissedebiliyordum. Hâlâ oradaydı ancak bir o kadar da silinmişti. Tıpkı benim gibi tükenmişti.

Ne zaman olacağı bilinmezdi ama kadife bayrağını yeniden zirveye dikmek için bekliyordu.

Yılan yırtıcı bir tıslamayla saçlarımin örttüğü boynumdan dışarı atıldı.

“Erkek ol biraz, tut şunun kafasını!” Adamlar tam karşımda duruyordu. Yılan eldivensiz askere atılarak tısladı. Panikle olduğum yerde kaskatı kesilmiştim. Her nedense varlığımı umursamıyor ve bana bakmıyorlardı. Oysa bu görünmezlik olayından tamamen arındığıma emindim.

“Ah!” Yılanın dişlerine kan bulaşmıştı. Kılımı dahi kıpırdatmadım, beni görmemiş olmaları hiç görmeyecekleri

anlamına gelmiyordu. Tamamen gölgedeydim ve dikkatlerini çekmemiş olmam bundan kaynaklanıyor olabilirdi. "Sanırım beni ısırdı!" Diğerleri adamı umursamadı. Arkadaşı ise yılanla karşı son derece hırslanmıştı. Onu efendisine götürerek elde edeceğini düşündüğü şeyi öğrenmek istedim. Bir anlığına gözünü yilandan ayırıp adamın koluna bakarak güldü. "Abartma, ölmezsin." **Ah, hayır. Ölecekti.**

Ellerinde tuttukları yılanla birlikte arkaya döndüklerinde bana hareket edecek boşluğu sunmuş oldular. Yalnızca beni kendi elleriyle sarayın içine sokacakları minik hilelere ihtiyacım vardı. Ayağa kalkmak için kutunun içindeki bir şeye tutundum, bunu yaparken hareketlerim bile fısıldıyordu. Ardından dokunuşumla birlikte çalkalanan ahşap varile döndüm. Acaba nefesimi ne kadar süre tutabilirdim?

Varilin dibinde otururken sıvı ancak çeneme kadar geliyordu çünkü içine girdiğim esnada bir kısmı dökülmüştü. Sıvının çürük meyve kokusu midemi kaldırıyor, ara sıra burnuma ve kulaklarıma giriyordu. Üstelik berbat tadı hepsinden daha kötüydü. Buradan çıkana kadar tek dileğim sağduyumu tamamen kaybetmeden ışığı görebilmektir. Tabii, iğrenç koku işimi hiç kolaylaştırmıyordu. **Yine.** Birkaç el tarafından taşınırken çalkalanan suyun şıptırıltıları arasında bazı erkek sesleri de duyuyordum. Ağzlarından dökülen sözler kulağıma mantıklı birer cümle hâlinde ulaşmasa da taşıdıkları şeyin ağırlığından yakındıklarına son derece emindim. Aylar öncesi düşünüldüğünde, şu anki kiloma şükretmeleri gerekirdi.

Yabancı ellerden sonra varil içindeki yolculuğum çeşitli işkence, şey... yani yollarla devam etti. Bir ara yuvarlanmıştım. Lanet sıvı vücudumun en ücra köşelerine kadar kaçmıştı. Yıllar gibi gelen bir süreden sonra biri varili ayağa

kaldırdı, uzaklaşan adım sesleri kulağa “temiz bir nefes” gibi geliyordu.

Varil travmam, genlerim aracılığıyla dahi aktarılabilir boyutlardaydı. Ardımda bıraktığım ahşap parçalarına bir daha bakmadım, umarım un ufak olurlardı. Tamamen ıslaktım ve ölü balina gibi koktuğuma yemin edebilirdim. Ancak buna aldırmadan gölgelerde saklanarak yürümeye devam ettim.

Bir mutfakta olduğumu hemen anlamıştım. Hatta belki de bir kilerdi. Bir zamanlar beyaz olan zemin, çamurlu taban izleri sayesinde gri tezgâhla uyum içindeydi. **Kirli bir uyum.** Loş ışığın aydınlattığı raflarda bir sürü kavanoz bana bakıyordu. **Bakliyat mı onlar?** Bakışlarımı diğer yöne çevirdim, hâlâ yalnız olduğumdan emin olmam gerekiyordu. Belime gelecek büyüklükteki sepetlerden birinin üzerindeki örtüyü kaldırdım. O bir... patates miydi? Belki de mor bir patatesti. Bu şey her neyse aldım ve pantolonumun cebine, odamdan ayrılırken yanıma aldığım lanetli yumurtanın hemen yanına koydum. Hâlâ çatlamamış olması içimde büyük bir şaşkınlık yaratıyordu. Yakında iyi bir kahvaltı için uygun tüm malzemeleri cebimde toplayacağım fikriyle salakça gülümsedim. Diğer sepetlerde de adını bilmediğim yiyecekler olduğunu tescilledikten sonra tezgâha yöneldim. Sivri olan herhangi bir şeye çok ihtiyacım vardı. Tava ve tencere dolu dolapları inceldim, ardından iki tane bıçak alıp kemerime sıkıştırdım.

Hâlâ kimse gelmemişken buradan çıkmalı ve Müphem’le aynı yere gittiğimden emin olmalıydım. Bedenimin ıslaklığı yüzünden titredim. Dişlerimin takırtısını bastırıp çevreyi duymam gerekiyordu. Kulağımı metal kapıya yasladım, minicik bir aralıktan dışarıyı gözlemekle meşguldüm. Öyle

tekinsiz, öyle sessizdi ki... Belki de ben bile geldiğim yere dön-
meliydim.

Ah, doğru ya! Oraya geri dönemiyordum.

Bir cesaretle attığım ilk adımda, kapı kulakları sağır eden bir sesle gıcırdadı. Bu ancak beni bulacak türden, daha önce hiç yağlanmamış bir kapıydı. Koridordaki adımlarım neredeyse titriyordu. Çıkaracağım en ufak bir ses herhangi bir canavarı uykusundan uyandırabilirmiş gibi hissediyordum. Nihayetinde bu konuda oldukça başarılı olduğumu herkes öğrenmişti.

Mutfağın beyaz zemininden sonra, bulunduğum noktada ortam karanlığa bürünmüştü. Siyah, bu yeri duvarın renginden meşalelere kadar yutmuştu sanki. Birinin gölgelerde süren kâbusuna girmiş gibiydim. Koridorun başından metalik bir gıcırtı geldiğinde meşalelerin ateşi titredi. Yavaşça arkamı kontrol ederken sürekli yutkunmam gerekti, sanırım yakında kusacaktım. Hassas mideler için araf bir cehennemdi.

Araf zaten bir cehennemdi.

Şakağımdan bir ter damlası süzüldü, ucu görünmeyen koridorun sonuna doğru ilerliyordum. Karşıma herhangi bir tehlikenin çıkması durumunda saklanabileceğim tek bir delik bile yoktu. Bunu düşünmek yerine Müphem'i bulacağım ana odaklanmaya çalıştım fakat her seferinde, mektup avucumdan alınırken bana bakan iki darmadağın gözün hatırası zihnimde beliriyordu. İhanete uğramış ve kırılmış. **Yine.** Ah, yüceler. Gerçeği kendime saklamak ne kadar acı vericiydi. Sanki içimde tuttuğum şey hakikat değil, onlarca kırık cam parçasıymış gibi etime batıyordu.

İki gece önce...

Dünyanın ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissettim. Beni bir duvar gibi çepeçevre saran sonsuz boşluğa asılmış onlarca saate baktım. Hepsi farklı bir saat dilimini gösteriyordu. Başımı kaldırıp kendi etrafımda döndüm. Burası zeminatsız bir gerçeklikti.

“Randevular hakkında öğrenmen gereken ilk şey, onlara zamanında gelmektir, küçük hanım.” Elbette bu sesi tanıyordum. Hiçbir kurbanının unutmadığına bahse girerdim. Beyaz derinliğin içinde kara bir lekeydi. Hanzeb yüzüme yansıyan kafa karışıklığını yakalayıp gülümsedi, durumdan keyif aldığını açıkça ortaya seriyordu. “Rahatla, Alessia. Sadece seni yakından tanımaya çalışıyorum.”

Gözlerimi kapatıp nefesime odaklandım. “Bu bir rüya.” **Acilen uyanmam gereken türden...** Gözlerimi açtığımda hâlâ aynı noktadaydım. Daha kötüsü, o da aynı noktadaydı.

Hanzeb sıkıntıyla nefes aldı. Orada öylece dikilirken uyanmayacağımdan oldukça emin görünüyordu. Buradan önce nerede olduğumu anımsamaya çalışarak onu tepeden tırnağa süzdüm. “Bu bir rüya,” diye tekrar ettim. Hanzeb başıyla onayladı. “Ama...” Yetersiz zekâmı takdir ediyormuş gibi başını sallıyordu.

“Ama ben gerçeğim.” Ne yazık ki damarımda donan kanım kadar gerçek bir cümleydi. Gülerek burnumdan bir nefes verirken geriye doğru adım attım. Karşımda olduğu gerçeğini reddediyordum, öylece zihnime girmiş olmasını ve sınırlarımı bu kadar kolay ihlal edebilmesini kabul etmiyordum. Üstelik namı, adına gelene dek şeytanı dahi elemiş biri olarak anılırken kafamın içinde onun gibi bir pislik olması kabul edilebilir değildi. Her bir kahrolası gerçekliğini reddediyordum.

“Ne kadar gerçek olduğunla veya seni tanımakla ilgilen-
diğimi falan mı düşünüyorsun? Ya da şöyle sorayım...” Kol-
larımı göğsümde birleştirdim. “Kim senin asıl amacının bu
olduğuna inanır?” **Kornişon turşusu kılıklı herif.** Laci-
vert kemeri onun ortadan sıkılmış krem tüpüne benzemesine
neden olmuştu. Dudakları samimiyetten uzak bir gülümse-
meyle kıvrılıyordu. Bu gülümseme bakışlarına yansımamıştı,
onlar şeytaniydi. Görünüşte asla yaşlı değildi fakat gözleri-
nin ardında yüzlerce yaşı geride bırakmış bir iblisten baş-
kası yoktu.

Görünmez bir duvara yaslanırken ayağını diğerinin
önüne atıp kollarını göğsünde bağladı. “Senin problemin ki-
min neye inandığıyla çok fazla ilgilenmen, Alessia. Ama be-
nim problemim asla bu değil.” Söyledikleri bir nebze doğru
olabilirdi fakat tam karşısında dururken ondan gelen bir tes-
piti kabul edecek değildim. Bu yüzden kaşlarımı ve çenemi
yukarı kaldırmakla yetindim. “Bitir bu rüyayı.” Kelimeler sı-
kılı dişlerimin arasından çıkmıştı.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra bir çocuğun anlamsız is-
teğini geri çeviriyormuş gibi gözlerini devirdi. “Gitmeni isti-
yorum,” derken sesimi olabildiğince soğuk tutmaya çalışıyor-
dum. Aksi takdirde ürkekliğim kendini ele verebilirdi.

Aldığım tek cevap sessizlik olunca onu omuzlarından ite-
rek tısladım. “Gitmek istiyorum, adi herif.” Sendelediği anda
umursamaz tavrını çatık kaşları devraldı. Adımlarım geç
kalmıştı, ışık hızında bir tokat yanağımda patladı. “Bana
dokunma cesaretini nereden bulursun?” Sesi gürdü, aynı
anda dört bir yandan geliyordu. Elim yanağımdayken acıyla
eğildim. Bana zarar verebiliyor olması, canımı hissettiğim
acıdan daha fazla sıkıyordu.

Bana vururken bozulan gömleğini düzeltti. "Şimdi beni dinl..."

İşaret parmağımı yüzünün ortasına doğrultarak sözünü kestim. "Aşağılık bir gösteriden daha fazlası değilsin. Sömürgecilik oynamadığın sürece hayatta kalamayacak kadar zayıf olan karakterini üstündeki o kraliyet süsleri bile kapatacak. Nedenini biliyor musun? Çünkü yarattığın korku algısı bir anlığına kaybolursa, senden geriye sadece et ve kemik kalacak. Senin hükmün bir yalan, bir oyun. Geçici bir oyun. Bilmelisin ki canımız sıkıldığında onu senden geri alacağız." Yanından geçip boşluğa yürümeden önce tam önünde durdum. "Sadece... defolup git."

Kalbim ağzımda atarken yalnızca üç adım ilerleyebildim, hemen sonra iri bir el boğazımı sardı. Dudakları dümdüz bir çizgi hâline gelmiş, gözleri büyümüştü. Artık öfkesini herhangi bir maskeyle örtebilirmiş gibi görünmüyordu. Elin-den kurtulmaya çalışırken nefes almak için ağzımı açtım. Kanın başımın üzerinde toplandığını hissediyordum. Gözleri aralanmış dudaklarıma kaydı. "Dilini kesebilirim, Alessia."

Büyüme ulaşamıyor, gerekli gücü bir türlü toplayamıyorum.

Çırpınmaya devam ettim. Parmakları her geçen saniye daha derine batıyordu. "Öyleyse canınızı sıkarım, Alessia. Dilini keserim ve sana yediririm. Bu yeterince canınızı sıkarmı?" Çırpınırken tekmelerimi vücuduna isabet ettirmeye çalışıyordum. Boğazımda sıkılaştıran eli beni kendine doğru çekti ve yavaşça kulağıma yaklaştı. Bizi kimse duyamazdı ama zaten amacı kelimelerin bizzat zihnime işlemesiydi. "Canını almam. Ancak bunu yapmam için yalvarmanı sağlarım. Beni anlıyor musun?" Nefes alma ihtiyacıyla başımı salladım.

"Buna sevindim."

Ayaklarım yerden kesildikten kısa bir süre sonra görünmez zeminde sürüklenmeye başladım. Boğazımı tutarak ciğerlerimi oksijenle doldurdum. Hanzeb'in ağır adımları bana yaklaşıırken bedenim külçe gibi ağırlaşmıştı. Tam olarak bir kâbusun etkileriydi bunlar. Sesim çıkmıyor, reflekslerim resmen çalışmıyordu. Bana yukarıdan bakan imparatorun gözleri kısıldı. "Şimdi..." Başını yana yatırdı. "Bir teklifim var, beni kırmayıp geri çevirmeyeceğine eminim."

Umarım ateşlerde yanardı. Tek duam birinin beni sarsarak uyandırması ve bu lanetli yerden çekip çıkarmasıydı. Fakat tabii ki ben hiçbir zaman dilekleri kabul olan insanlardan biri olmamıştım. Gönülsüzce onu dinlemeye devam ettim. "Nanta'nın ruhları bu kadar gözüme batarken yaşam daha ne kadar sürebilir?"

"Gözüne batmasın o zaman?" Güzel bir öneriydi. Aklı olan herkesin söyleyebileceği türden bir şeyi dile getirmiştım. **Konuşmayı çözen bir maymun mesela...**

"Ama gözüme batıyor, değil mi?" Sabırsızlık ve öfkeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Ophelia için alınması gereken intikamın alevi içimde körükleniyordu. Ama düşmanın karşısında bu kadar savunmasızken hissettiğim öfke anlamsız gelmişti.

Sanki mantıklı bir konudan bahsediyormuş gibi, "Yani? Ne öneriyorsun?" diye sordum. Hanzeb tekrar gülümsedi. "Onları özgürleştirmeni."

Duymamış gibi başımı salladım. "Affedersin, nasıl yapacakmışım onu? Ortada sen varken?"

Çok basit bir şeyden bahsediyormuşçasına gözlerini kırptırdı. "Mektubu bana teslim ederek." Uzun süre gözlerine baktım. O da aynı şeyi yapıyordu. "Mektubu sana teslim

ederek mi?" diye sordum. Bağlantı kurmak zor değildi, taşlar tamamen yerine oturuyordu.

"Nanta'daki herkesin Ophelia'yla aynı sonu paylaşması çok kötü olurdu."

"Nanta için bir fedakârlıkta bulunacağımı sana düşündüren nedir?" diye karşılık verdim. Hanzeb kendinden emin bir ifadeyle doğruldu. "Çünkü seni kapıya koymak istediklerinde hepsinden kurtulacak fırsata ve güce sahip olmaya rağmen hiçbir şey yapmadın. Ölüm sebepleri olmamak için onları geride bıraktın." Gözlerini bakışlarımdan hiç ayırmıyordu.

Bir an için düşündüm. "Bunu nereden biliyorsun?" Hanzeb başını iki yana salladı. Elbette bana bunun cevabını vermeyecekti. Her şeyi bileceği ve görebileceği korkusuyla ezildiğimi görmek istiyordu.

Hiçbir fikrim yokmuş gibi, "Mektup neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Asıl soru..." Ellerini cebine sokarken arkasını döndü, uzun ve yavaş adımlarla benden uzaklaşıyordu. Biraz ilerleyip duraksadı, gözlerini yere çevirdikten sonra omzunun üzerinden bana son bir kez baktı. "Mektup, Nanta'dan önemli mi?"

Günümüz

Ophelia'nın mektubu karşılığında elde ettiğim iki şey vardı. Hanzeb'in teklif ettiği bağımsızlık ilk avantajımdı. Aksi takdirde peşlerine düşeceğinden emin olduğum halkın, Nanta halkının saklanarak ve kaçarak yaşaması gerekecekti. Bundan emindim, o rüyanın sonrasında uyandığımda çevremi saran mavi dumanı yok olmak üzereyken yakalamıştım.

Bu bir söz cininin burada bulunduğu anlamına geliyordu. Hanzeb'in teklifi için sağladığı güvenceden bu şekilde emin olmuştum. Fakat anlaşmanın ikinci avantajını o bile fark etmemişti.

Bilgi.

Mektubun asıl yüzü hakkındaki şüphelerim uyandığı andan itibaren büyüm beni destekliyordu. Hanzeb'in mektubu ele geçirme uğruna gösterdiği çaba şüphelerim için alenen bir kanıt hâline geldiğinden bu bir zafer sayılırdı. Hanzeb farkında olmadan beni yönlendirmişti. Ancak onun için durum tam olarak bu değildi.

Birden fazla adım sesi gittiğim yönden bana doğru yaklaşıyordu. Mutfaktan çok uzaklaşmış, sonrasında tek bir kapıya bile rastlamamıştım. Çaresizce arkamı kontrol ettikten sonra tekrar seslerin geldiği yere baktım. Tam o sırada gözüme sağımda duran demir mazgallar ilişti. Yüceler...

Adım sesleri her saniye daha yakından geliyordu. Havalandırmanın kapağına parmaklarımı geçirip asılmaya başladım. Mazgallar esniyor ama açılmamakta ısrar ediyordu. Çaresizce inleyerek, "Lütfen..." diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. Onu bulmak istiyordum. Müphem'i bulmak istiyordum. Her şey böyle bitemezdi.

Kapak iç gıcıklayan küçük bir sesle yerinden çıktığında güç kesintisiyle geriye sendeledim. Heyecan ve zafer kutlaması için zamanımın olmaması ne acıydı... Küçük aralıktan sığmaya çalışırken en ufak bir tereddüt hissetmiyordum. Bu delikte başıma gelebilecek herhangi bir şey, o koridorda metal adımların eline düşmekten çok daha huzurlu bir son olurmuş gibi geliyordu. Süründüm. Toz, kir ve ne olduğunu bilmediğim parçalar yutarak devam ettim. Soyulan karnıma ve dirseklerime aldırmamaya çalıştım, durum ortadayken pek zor

olmuyordu. Metreler sonra başka bir havalandırma kapağı daha gördüm. "Lütfen talihli bir günde olayım."

Tavandan bir et çuvalı gibi düştüm. Bu düşüş, aylar önce delik açtığım kaburgamın çılgınlar gibi sızlamasına neden olmuştu. "Sıradan biri olmak istiyorum." Ellerimi ve üzerimi silkelerken ayaklandım. "Sıradan bir hayatı olan sıradan biri."

Parlak zemin bir hastane odasını andırıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca metal masaları gördüm. Tıpkı... otopsilerde kullanılan platformlar gibiydi. Bir tür tedavi odasında olabileceğimi düşünürken gözüme üzeri kumaşlarla kaplı cihazlar takıldı, oldukça büyüklerdi, Ortalama iki insan boyutunda örtülü bir nesneyi içeri giren birinin fark etmemesi imkânsızdı. Cihazların yanına giderken her nedense bu keşfimin fikrimi değiştireceğini düşünüyordum.

Örtünün kenarlarını kaldırıp ardındakini görmeye çalışırken dikkatli olmaya özen gösterdim. Fakat bu imkânsızdı. Bu açıdan sadece cam bir dolap gibi görünüyordu. Hâlâ yalnız olup olmadığımı kontrol ettikten sonra örtüyü çekmeye başladım. Ufak bir hareketle kumaş kendiliğinden aşağı kayıp gizlediği şeyi meydana çıkardı.

Bir fanus. Silindir bir fanus vardı karşımda. Renksiz ve hava kabarcıklarıyla dolu sıvıya baktığımda sudan daha yoğun bir kıvamda olduğunu görebiliyordum. İçindeki madde, ortamın ışığıyla fanusun kocaman bir gece lambası gibi görünmesine sebep oluyordu. Hareketsiz bir şekilde durdum. Sıvının içindeki şeyden gözlerimi ayırmam mümkün değildi. Ara sıra kasılan parmaklar, sıvının hareketiyle dalgalanan saçlar ve göz kapaklarının altında hareket eden gözler vardı. İlk bakışta bir fanusa benzeyen tüpün içinde etten kemikten bir kadın duruyordu. Ellerimi boynuma götürüp bir

saniyeliğine gözlerimi kapattım. Bunun gerçek olmaması gerekiyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda daha araştırmacı bir tavır takınmıştım. Hızla tüplerin örtülerini indirmeye başladım. Her birinde farklı ve bilinçsiz bedenler vardı. Karınlarındaki deliğe hortumla bağlanmış şekilde salınıyorlardı. Tüplerin sayısı o kadar fazlaydı ki bir ordunun bu fanuslarda saklanması mümkün olabileceğini düşündüm. Hepsini açıp bakamaz ve şu anda onları dışarı çıkaramazdım. Yeni edindiğim bilgiyle buradan ayrılmam gerekiyordu.

Merdivenlerden duvara en yakın şekilde inerken üstümdeki laboratuvar önlüğünü düzelttim. Bunlardan birini ödünç almam gerekiyordu ve yakın zamanda iade edebileceğimi de hiç sanmıyordum. Ne kadar aşağı inersem zemin de o kadar kirleniyordu.

“Morganna’yı yine onun odasına girerken görmüşler.” Kadının sesiyle duraksadım. Hemen sonra yola devam etmenin daha az dikkat çekeceğini hatırlayıp adımlarımı sürdürdüm. “Zaten artık sakladığını da düşünmüyorum. Zavallı çocuk.” Sepetleriyle merdivenleri tırmanan bir grup hizmetli bana bakmadan konuşuyordu.

“Hiçbir Asphodel zavallı olmaz, Ell.”

“Sen nereden duydun ki?” Yanımdan öylece geçtikleri sırada kenara çekilip yol verdim. Herhangi biri dönüp yüzüme bakma gereği duymamıştı. Zaten en öndekileri saymazsam, çoğu taşıdığı yükün altında ezilecekmiş gibi sessiz ve dalgın görünüyordu. “Aşağıda duydum, zindandaki grup dün sağ kanattaydı. Onlar konuşurken duydum.”

Aşağıda. Zindanda.

Dizlerim kıvrıldıkça bu gotik mimarinin daha derinlerine iniyordum. Zamanla aklım sisle dolmuş, baktığım nokta dışında hiçbir şey göremez olmuşum. Bir anlığına Birox’un

renkli ormanlarında olmayı diledim. Canlı, âdeta elle süslenmiş görsel bir şölen gibi olduğunu nasıl unutturdum?

Adımım boşluğa denk gelince kalçamın üzerine düşüp birkaç basamak aşağı kaydım. İnlememi olabildiğince sessiz tutmaya çalışıyordum fakat kalçalarımın bir tabakanın ekildiğine neredeyse emindim. Biri kolumdan tutup destek verircesine beni ayağa kaldırdı. Yüzüne baktığımda karşımda orta yaşlı bir adam olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim," dedim tedirginliğimi maskeleyen bir gülümsemeyle. Bu adam da nereden çıkmıştı böyle? Göz temasından kaçınarak üzerimi silkelemeye başladım.

Ellerini takım elbisesinin önünde birleştirdi. Kravatı yamulmuş, ceketinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

"Rica ederim fakat burada olman hiç doğru değil."

Ağzımda biriken tükürükleri yutmaya çalıştım ve başımı sallarken ona soruyla karşılık verdim. Bende bir terslik olduğunu bu kadar çabuk mu anlamıştı? "Ne demek istiyorsunuz?"

Yüzüne hastalıklı bir tebessüm yerleştirdi. "Bu basamaklar için uygun olmadığını söylüyorum, canım."

Gözlerimi kırıştırdım. "Neyim varmış ki benim?" Kafa karışıklığıyla basamaklara baktım. "Ya da bu basamakların?"

Tebessümü genişleyerek tüm yüzünü kapladı. Görüntüsü cızırdıyor, yer yer silinip geri geliyordu. Sırtım duvara yaslanınca istemsizce ondan kaçtığımı fark ettim. Ağzı kulaklarına kadar genişlemiş ve tamamen bir yaratığa dönüşmüştü.

Bana bu basamakların neyi olduğunu gösteriyordu. "Sen hayalet falan mısın?"

Dev kahkahası merdiven boyunca yankılandı. "Ben hiç insan olmadım, canım. Ben çok bilinen bambaşka bir şeyim."

Lafı bittiğinde kocaman ağzının içinden çıkardığı sivri diliyle ön dişindeki pisliği yaladı. "Cin..." diye fısıldadım. Yüceler aşkına, şansımдан nefret ediyordum.

Hızlıca başını salladı. "Koş, canım. Yakalanmazsan seni yakalamam." Yüzümü ısıracakmış gibi dişlerini birbirine çarptı. Arkamı dönüp koşarak ve ara sıra kayarak ilerlemeye başladım. Bu sırada asla geriye bakmıyor, neredeyse ağzımda atan kalbimden başka bir şeyi dinlemiyordum. Geçen dakikaların ardından merdivenin son basamağında dikilirken omzumun üzerinden yukarıya baktım. Duvarın içinden bana el salladığını hayal meyal görebiliyordum. Bu çok... korkunçtu.

Sonunda terli avuçlarımı taş duvara yaslayarak içeriyi gözetlemeye başladım. Bu açıdan odayı ikiye ayıran koğuşların parmaklıklarını görebiliyordum. Uzun ve ince koridorunda yalnızca iki muhafızın volta attığı, güvenlik açısından son derece zayıf bir koğuşun önündeydim. Muhafızlar her bir köşesinden kablo ve boruların çıktığı kasklarının altında bir kere dahi konuşmamışlardı. Üstümdeki laboratuvar önlüğüne bakarken dizlerim titriyordu, büyük ihtimalle o iğrenç yaratık yüzündendi.

Nihayet nefesimi toparladım ve her gün bu kılıkta koğuşa geliyormuşum gibi içeri adım attım. Muhafızların ikisi aynı anda kılıçlarını kavramıştı. "Kimsin ve burada ne işin var?" Tek dileğim koğuşlardan birinde Müphem'in olmasıydı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece muayene için buradayım, suçluları kontrol etmeye geldim..."

*Ellerini hâlâ kılıçlarından çekmemişlerdi. Soldaki yanıma gelirken, "Hangisi için?" diye sordu. "H...hepsi için," dedim hızlıca. Kaskı aşağı yukarı sallandı. "Yalnız malzemelerimi yukarıda unutmuşum, biriniz laboratuvardan getirebilir mi?" **Lütfen evet de, lütfen...***

“Hayır. Görev yerini bırakmamız mümkün değil.” Omuzlarım yenilgiyle aşağı düştü. “Anladım, pekâlâ,” diye mırıldandım. Muhafızın nereye baktığını bilmediğim için bakışlarımı kaskın göz kısmına dikmiştim. Dev gibi olmalarına rağmen gladyatörlerden daha insani görünüyorlardı. “Dört numaradan başla,” dedi muhafız. Bakışlarım koridorun diğer ucunu gösteren parmağını takip ederken ona arkamı dönmeye korktuğumu fark ettim. Büyüm henüz yeşermemişti.

Başımı sallayarak yürümeye başladım. Bu sırada gözlerim yanından geçtiğim koğuşları tarıyor, iç sesim tüm inancıyla dualar ediyordu. Bedenimdeki kaslar gerilmişti. **Bir an sonra onu gördüm...**

İşte oradaydı, altı numaralı koğuşun metal sedyesinin üzerinde sere serpe uzanıyordu. Ona hiç yakışmayan bir şekilde savunmasızdı. Buna sebep olduğumu düşünmek nefesimi kesiyordu. Bakışlarımı zincirli bileklerinden çektim ve işimi hızlıca bitirmeye odaklanarak dört numaralı koğuşa ilerledim. Ne yapacaktım ki? Birinin öldüğüne yalnızca kafası omuzlarından ayrıldığında emin olabiliyordum, bu benim için oldukça yersiz bir görevdi.

“Evet,” dedim harfleri uzatarak. Başımın döndüğünü hissedebiliyordum. Sertçe yutkunup karşımdaki Labradorit için ne yapabileceğime odaklandım. Önümdeki kadın bilinçsiz hâline rağmen inliyordu, sebebin kelepçenin altındaki kırık bileği olabileceğini düşünüyordum. Kemik tamamen yamuktu ve kırılmış kısmın keskin ucu derisinden görülebiliyordu. Üstelik kırıklarda en zor iyileşen kısmın eklemler olduğunu duyduğuma emindim. Kadının boynundaki kolyeyi çıkarmaya başladım, ucundan sarkan ahşap çubuk tam olarak ihtiyaç duyacağım türden bir malzemeydi. Öndeki

saçlarını toplayan kurdele ise bir diğeri idi. Kadın çıgıllıklar atarken bileğini sabitlemeye başladım. Muhafızın sırtıma batan bakışları ellerimin titremesine sebep oluyordu. Böyle bir durumun içindeyken yaptığım şey gerçekten çok zordu.

Bu. Berbat. Bir. Plandı.

Sıra altı numaraya geldiğinde sonraki hamlemi ben bile bilmiyordum. Aklımda sadece şoursuzca bu noktaya kadar gelebilmiş olmanın zaferi vardı. Kontrollü bir nefesi içime çektim. Demirlikler zemine sürtünerek açıldı. Müphem'in simsiyah kanı metal sedyenin etrafında küçük bir göl oluşturmuştu. Görüşüm kararıp bulanıklaştı. Tek isteğim çıplak göğsüne uzanıp saatlerce olanların yasını tutmak olsa da bizi buradan canlı çıkaracak bir plana ihtiyacım vardı.

Şakağına saplanmış çubuğun etrafındaki deriyi ağ gibi görünen bir siyahlık sarmıştı. Göz kapaklarını açıp hareketini kontrol ettim fakat aldığı nefesler dışında hiçbir hayati belirtisi yoktu. "Müphem," diye fısıldadım.

"Tamam, bu kadar yeter," diye bağırdı muhafız. Henüz gözlerimi turuncu saçların altındaki kirli yüzden çekememiştim. Neredeyse hıçkırır gibi, "Müphem," diye seslendim. Muhafız harekete geçtiğinde boş durmadım. Tırnak uçlarımdan uzayan kuru dallar parmaklıklara sarılıp gıcırtılı bir hızla aralıkları kapattı. Kuru ve ince olmaları uzun süre dayanamayacaklarını gösteriyordu. Muhafızlardan biri üstümüze kilit vurulması gerektiğini söylüyor, diğeri ise öfkeli bir şekilde beni dışarı çıkarmaya uğraşıyordu. Bileğimde hissettiğim elle birlikte tekrar sedyeye döndüm.

"Büyünü kullanma." Müphem'in sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Mecburum," dedim. Söylemem gereken ilk şeyin ne olduğundan pek emin değildim. Masmavi gözleri neredeyse beyazından ayırt edilemeyecek kadar rengini yitirmişti. Müphem

uzanıp beni zincirlerin izin verdiği kadar yakınına çekti. "Buraya gelerek ikimizi de öldürdün, aptal."

"Önemli değil, zaten beni öldürecektin." Sessizliğinin hissettiği acı yüzünden olduğunu düşünerek bakışlarımı kaçırdım. Zaten az olan gücüm tükeniyordu. Muhafızlar üzerimize kilit vurduklarında seçeneklerimiz oldukça daralacaktı. Arkamdan yükselen haykırıışları duymazdan gelip eldivenlerini çıkarmaya başladım.

"Git buradan." Müphem parmaklarını açarak beni durdurmaya çalıştı. "Ellerim hiçbir işe yaramayacak." Sert bir nefes verdi, dudakları düz bir çizgi hâlindeydi ve renkleri solup gitmişti.

"Kelepçeleri çıkarabilirim." Büyü son kalıntılarıyla diğer elime hücum etti.

"Ama beni engelleyen şey onlar değil."

Ağzım açık bir şekilde öylece bakakaldım. "Müphem..."

"Eldivenimi giy ve şunu kafamdan çıkar gitsin," diye mırlıdandı.

Tereddütle söylediği şeyi yapıp şakağındaki çubuğu tuttum. "Ya birden ölürsen?"

"Diğer seçenek sana çok parlak bir fikir gibi mi geliyor?" Kuru dudaklarını yaladı ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Dallardan biri çatırdayınca yanaklarımı ısırıp çubuğu çektim. Gözlerimdeki yanmayı görmezden geliyordum. Acılı inleyişi arkamdaki gürültüyü bir süreliğine susturmuştu. "Müphem?"

Aynı anda birden fazla şey oldu. Dallarım kırılarak karpıyı serbest bıraktı ve cılız sarmaşıklarım üzerimize gelen muhafızların kasklarının altına sızdı. Bu asla yeterli değildi. Müphem bir patlama sesiyle ellerini kelepçelerden kurtarıp açıkta kalan tek yerim olan boğazıma sarılmıştı. Bu başta anlam verebildiğim bir hareket olsa da saniyeler sonra

sarmaşıklarım kararıp dumana dönüştü ve iki muhafızın ölümü bana ait anıların gibi zihnime sızmaya başladı.

Büyümle kendi büyüsunü bağılıyordu.

Boğazımdaki parmakları tenimi tüy hafifliğiyle okşadı. Bakışları sertti, dokunuşunun anlam içerdiğini düşünmemi istediğinden pek emin değildim. "Hadi!" diye bağırdığında adamların çoktan yerde yatıyor olduğunu gördüm. Yaptığımız... yapabildiğimiz şeyin şokunu hâlâ sistemimden atamamıştım. "Bu da neydi?"

"Bir süzgeç hamlesi," dedi hızla yürürken. "İşe yaramasından çok korktum ama... işte buradayız." Merdivenlerin başına geldiğimizde durdu ve duvara yaslanıp beni de yanına çekti. "Lanet olsun."

"Neler oluyor?" Bakmak için eğilmek istedim ama izin vermedi. Yüzüme bakarken bir şeyi yapabileceğimden emin olmaya çalışıyormuş gibiydi. "Geri dön."

"Ne? Hayır!"

Merdivenlere bir daha göz atıp bana doğru döndü. Hâlâ tam anlamıyla kendine gelmiş sayılmazdı ve bir sürü açık yarası vardı. Bu hâliyle yıllardır işkence görüyormuş gibi duruyordu. "Buraya senin için geldim. Şimdi yeniden her şeyi bırakıp gitmemi isteyemezsin," dedim.

Burun kemiğini sıktıktan sonra omuzlarımı kavradı. "Dinle... neden arkamdan geldiğini bilmiyorum. Sana biraz bile güvendiğim söylenemez. Ancak dürtülerim ve evrenin kaderinin senin hayatına bağlı olduğu gerçeği güvensizliği etkisiz kılıyor."

Gözlerimi kıstım. "Bundan daha fazlası yok diyorsun?"

"Lütfen sözümü kesmeyi bırak. Bunun için zamanımız yok." Yine. "İçeri dön ve bir numaralı kapıdan geçip aşağı in."

Bizi buradan çıkarabilecek tek kişi orada. Onu bulduğunda deney salonunda buluşalım."

Sorulacak çok fazla soru vardı. "Sen... gördün mü?" O garip tüplerden bahsettiğimi anlamıştı. "Senin bilmiyor olman bunu bir sır yapmıyor, Alessia. O denekleri biri dışında herkes biliyor..." dedikten sonra duraksadı. "Yani şimdiye kadar yalnızca bir kişi bilmiyordu."

"Soruları arttırmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Bilmeyen kişi kim ve bizi kurtarması için kimi bulmam gerekiyor? Ben gidince sen ne yapacaksın?"

Merdivende gözden kaybolmadan önce tek bir şey söylemekle yetindi. "Gördüğünde anlayacaksın."

Arkamı dönerek tüm soruları geride bıraktım ve hızla koşmaya başladım. Bir numaralı koğuşun içinde, tam olarak bahsettiği gibi bir kapı vardı. Gömülü ya da sihirli değildi, bir kol yardımıyla açılan sıradan bir kapıydı. Ne yazık ki bu durumu garipsemiştim. Kapıyı açtığımda karşıma daha küçük bir kapı çıktı.

"Ah, şimdi oldu işte."

*Kapı koluna bastırınca kilitli olmadığını fark ettim ve eğilerek içeri girdim. Tavan alçak, yol ise oldukça dardı. Bu yerin normal boyutlardaki canlılar için olmadığını anlamam pek uzun sürmemişti. Duvardaki meşalelerden birini elime alıp yola devam ettim. Bu minik tünele girer girmez sırtımın hiç ulaşamadığım bir noktası sinsice kaşınmaya başlamıştı. Dayanabileceğim kadar ufak olsa da sinirimi bozabilecek türden bir kaşıntıydı. Belki de sinirimi bozan şey sırtımdaki kaşıntı değil, aklımdaki aptal sorulardı. **Belki de.***

Bu sessizlikte başımın üzerinden gelen adım sesleri rahatlıkla duyuluyordu. Yolun geri kalanını bir yere bağlanmasını bekleyerek ve iç hesaplaşmalar yaparak geçirmeye karar

verdim. Duvarlar labirent gibi dönüyor, döndükçe derine gittiğimizi hissediyordum. Sakin kalmalıydım. Ama içinde olduğum durum ödümü koparıyordu.

Nihayetinde karşıma bir kitaplık çıkınca afalladım. Yanlış gelmiş olamazdım, değil mi? Tekrar tekrar arkama ve önüme bakarak bir durum analizi yaptım. Nasıl bir oyunun içine düşmüştüm böyle?

Hiçbir çıkış yolu bulamayınca kitaplığı hareket ettirmeye çalıştım, ardından raflardaki kitapları oynatmayı denedim. Belki de giriş için birini itmeme ya da çekmem gerekiyordu. Uzun uğraşlar sonucunda hiçbir gelişme elde edemedim geri çekildim. Bunu yaparken en alt rafı tekmelemeyi de ihmal etmemiştim. Fakat attığım tekme bile esrarengiz bir şekilde kitaplığın açılmasına neden olmamıştı.

Alnımdaki teri silerek nefes almaya çalıştım. Buraya hava giriyor muydu ki? Belki de bunu kendime hiç sormamalıydım. Elimdeki meşalenin sıcaklığı daha çok terlememe sebep olunca uzanıp duvardaki boş apliklerden birine yerleştirdim. Yapabileceğim şeylere odaklanmak bu şekilde daha kolay olacaktı.

Hemen sonra bir tıkırtı duyuldu. Bir taşın düştüğü boşlukta yerini bulurken çıkardığı sese benziyordu. Kitaplar sesle birlikte titrerken kitaplığın kenarlarından toz yükselmeye başladı. **Evet! Yüceler aşkına, evet!** Kitaplık sürgülü bir kapı gibi yana kayarak ardındaki ıııklı alanı gözler önüne serdi. Karşıma yuvarlak bir oda çıkmıştı.

Odanın duvarları etten yapılmış, sanki yaşayan bir şeymiş gibi görünüyordu. Yabancı yüzleri ve bedenlerine yapışan damarimsı bağları inceledim. **Bir dakika...** Tüm yüzler yabancı değildi.

"Merga?"

"Hah... Hiç umudum yoktu diyebilirim."

Duvarlardan çıkan bağlar tıpkı diğerlerinde olduğu gibi Merga'nın da boynuna, kollarına, beline ve teninin açıkta kalan her noktasına yapışmıştı. Damarımsı dokular devamlı olarak bedenlere temas ettiği yerden genişleyip daralıyordu. Sanki onlardan emdiği bir salgı varmış gibiydi.

"Senin dokunulmazlığına ne oldu?" Arkamda sürekli kıpırdanan bedenler acıyla homurdanıyordu. Kaçak cadı dışındaki herkes bir deri bir kemikten ibaret sayılırdı.

Merga başını yana yatırdı. "Sence bir önemi kalmış gibi mi görünüyor?"

"Pekâlâ," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bugün nedense herkes biraz ters."

Onu emen bağları çekiştirirken bana inanamıyormuş gibi baktı. "Nedenini anlayamadım gerçekten..."

Boş ver dercesine elimi salladım ve dokulara biraz daha yaklaştım.

"Sakın dokunma!" diye bağırdı Merga. Bağların yapısını yakından incelerken biraz olsun umutsuzluğa kapıldığımı kabul etmeliydim. "Seni bu yapışkan şeyden nasıl çıkaracağız?" diye sordum.

Başını savurarak uzun saçlarını omzundan geriye attı. Ölümün pençesi cazibesinden hiçbir şey götürmüyordu. "Bunu elbette sen yapamazsın. Bildiğime göre, bunu yapabilen tek bir kişi var."

Gözlerimi kırptırdım, hâlâ burada neler döndüğünü sormadığımı fark etmiştim. "O da senin zıddından başkası değil," diye devam etti.

Ben bir yaşamdım. "Yani ölüm mü?"

"Ölüm," diyerek onayladı.

“Ne yani, burada bitiyor mu? Seni bırakıp gitmem gereken kısımda mıyız?”

Merga gözlerini devirdi. “Ben olmadan buradan çıkmazsınız.”

“Bu konuda bilgilendirildim,” diye mırıldandım. Yaşam olmama rağmen defalarca can almıştım. Belki bunun sağlayacağı bir avantaj olabilirdi. “O aklından geçen şey...” diyerek düşüncelerimi böldü.

“Başka fikrin varsa zevkle dinlerim.”

Ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. “Sadece o plandan başka çaremiz yok diyecektim.”

Başımınla onayladım. “Ne yapmam gerekiyor?”

Merga bileğine dolanan bağlardan birini çekiştirerek bana doğru döndü. “Öncelikle buna uygun olsan dahi canın çok yanacak. Büyük ihtimalle kemiklerin yer değiştirecek ve organların büzülecek. Bu oda kurduğun bağ yoluyla zihnine girecek ve ona bir can bağışlamayı isteyecek.” Durumu basite indirgeyen bir yüz ifadesiyle, “Bunu kurban gibi düşünebilirsin,” diye ekledi. “Ona ellerini uzat ve iletişimine cevap verene dek bekle.”

“Bu berbat,” dedim inleyerek. “Büyümle bağları kessem ne kaybederiz ki?”

“Büyünü kullandığın anda Hanzeb yanında biter. Karşılığında bağırsaklarını eline verecektir.”

“Peki, zaten kullanmışsam... Bu bize ne yapar?”

Zekâmı eleştirdiğini hissettiğim derin bir nefes çekti. **Bu kırıcıydı.** “Bu da bizi yalnızca iki ölü kız yapar.”

“Bunu bugün ilk duyuşum olmadığı için şanslıyım, yani kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.” Merga homurdanarak güldü. Gerçek olmayan bir cesaretle elimi bağlara uzattım. Yapış yapış yüzeyine bakınca son derece iğrenç bir deneyim olacağını tahmin edebiliyordum. Parmaklarım yumuşak dokuyu

sardığında altındaki sertliği hissettim. Kocaman bir damara dokunmak gibiydi. Duyma yetim kesilmeden, derin acılar başlamadan hemen önce Merga'nın düşünceli bir sesle, "Aslında..." dediğini duydum.

Kemiklerimdeki sızıyla nefesim sığlaştı. Çığlık atarken dizlerimin üzerine düştüm. Dudaklarım acıyla aralandı ve dünyam karanlığa büründü.

MERGA

Ambrose'un gidişinden beri ilk kez böyle güçlü bir bağlantı görüyordum.

Alessia'nın derisinin üzerinde oluşan minik çatlaklardan sızan ışığı izledim. Şimdiye kadar kendinden geçmiş olmasını bekliyordum fakat orada öylece acı çekmeye ve savaşmaya devam etmesi günün birinde ona bahsettiğimiz gücün kudretini kanıtlayacağını gösteriyordu.

Kenetlenmiş dişlerinin arasından homurdandı.

Odanın duvarlarındaki etimsi doku uğultu eşliğinde titredi. Alessia ve bağların temas ettiği yerden yapışkan bir sıvı süzülüyordu. Bunların bir iletişim belirtisi olduğunu düşündüm. Öyle olmasını umdum. Bileklerimi çekiştirerek odanın dikkatini kontrol ettim, hâlâ olduğum yere sabitlenmiş durumdaydım. Bir cadı olarak gücüm sınırlanamaz nitelikler taşıyordu ancak beni durduracak sayılı tehlikeden biri dokunaçlarını üzerime sabitlemişken cadılığımınla övünmemin pek bir esprisi yoktu.

Biraz sonra bağlar Alessia'nın cebini karıştırarak gümmüş bir yumurta çıkardı. Loş ışığın altında yumurtanın içindeki yaşam belirtilerine şahitlik etmek mümkündü. Bu bir... cin yumurtasıydı. Gittikçe uzaklaşırken, "Hayır," diye

fısıldadım. Her bir cin yumurtası musallatı vadetse de gümüş cin yumurtası hatıraları temsil ederdi. Reenkarnasyon izleri taşır ve yeniden doğmanın kişiden alıp götürdüklerini ona geri verirdi. Geçmişte bir gün elimde kendi gümüş yumurtamı tuttuğum için ne olduğunu iyi biliyordum, evrenin sakladığı tüm anıların zihinlere dönüşüyle yaşanan doygunluk hissi diye bir şey vardı. Üstelik tamamen gerçektir.

Bağların geri çekilmesiyle birlikte Alessia'nın yüzündeki çatlaklar silinerek yok oldu.

ALESSIA

Titremeler eşliğinde ayaklanırken, "O kadar zor olmadı," dedim. "Yumurta işe yaradı, ondan kurtuldum."

"Neden yumurtadan bahsetmedin?" Kafamı kaldırıncaya bir ter damlası çenemden düştü. Yüzündeki öfkeye anlam verememiştim. Bilekleri serbest kalırken ayaklarını yere bastı. Yüzüme bakarken giderek yaklaşıyordu. "Sana söylüyorum. Yumurtanın yanında olduğunu neden söylemedin?" Sesi odada çınladı, onu gayet iyi duyuyordum.

Ağırlığımı sağ bacağıma verdim. "Seni kurtardım ve bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Merga'nın ifadesi sertleşti. "Böyle bir yumurtayı nasıl hiç düşünmeden feda edebilirsin?" Kafa karışıklığıyla başımı iki yana salladım.

"Lanetli bir yumurtayı neden koruyacaktım ki?"

Gözlerini kapatıp sabır diliyormuş gibi iç çekti. "Her neyse, artık bir önemi yok." Dokunaçlar arasında yavaşça emilen yumurtaya baktığında onu takip ettim. "Bu noktadan sonra konuşmayı seven yaşlı birini bulsak iyi olacak," dedi basitçe.

"O da ne anlama geliyor?"

Eliyle gelmemi işaret ederken çıkışa yöneldi. "Çok şey anlamına geliyor. Bana inan, çok fazla şey..."

Koridorlar bizi birleştirecekti. Onları ardımızda bırakırken tünellerin ya da kapıların birinden Müphem'in turuncu saçlarını görmeyi beklemiştim. "Neredeyiz?" Merga dudaklarını yalayarak sorumu düşündü.

"Laboratuvarın önüne çıkmak üzereyiz."

"Buranın müdavimi olduğundan haberim yoktu." Bir saniyeliğine durdum. "Laboratuvarda buluşacağımızı nereden biliyorsun?"

"Burayı iyi biliyorum çünkü kocaman bir zindandayız ve bir süre burada yaşadım. Diğer soruysa..." Bir anda etraftaki sessizliği dinlemeye odaklandık. Nedense hiç tekin bir sessizlik gibi gelmemişti. "Bir gariplik var," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Her şey çok kolay ilerliyor."

Nefesimi dışarı verdim. "Yüceler aşkına! Önemli bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Laboratuvar soğuktu. Üstelik tıpkı bıraktığım gibiydi, tüm kumaşlar yere savrulmuş hâlde duruyordu. Merga neredeyse koşarak henüz çarşafı indirilmemiş tüplerden birine yürüdü. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine çarşafı indirdi. "Aman Tanrım!"

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Aklım bu görüntüyü şiddetle reddediyordu.

"Onu çıkarmama yardım et," dedi Merga. Elleri tüpün üzerinde gezinirken yüzü olabildiğince sertti. İrkilerek kıpırdandım ve Ophelia'nın içinde olduğu tüpe yürüdüm. Kirpiklerinin ardında devamlı kıpırdayan gözlerini seçebiliyordum.

Bir süre boyunca Ophelia'yı çıkarmaya o kadar odaklanmıştık ki kapı yeniden açılana kadar kafamızı kaldırıp etrafımıza bakmak aklımıza dahi gelmemişti.

"Hanımlar," dedi Hanzeb. Hızla oturduğum yerden kalktım. Mide bulandırıcı şekilde tanıdık bir sahneydi bu. "Hoş geldiniz." İmparatorun gözleri yanımdaki kadına doğru çevrildi. "Ayrılmak için henüz erken değil mi, sevgili Merga?" İfadesine bakıldığında ona karşı pek de sevgili hisler besliyormuş gibi görünmüyordu. Merga ise tüpü açmak için çabalamaya devam ediyordu.

"Tüpten uzaklaştırın şunu."

Hanzeb'in muhafızları yanımdan geçip cadının kollarına yapıştı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırان Merga'nın muhafızların kollarında çırpındığını duyabiliyordum.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim, Merga. Sizi böyle görmek, Kordiseps'i böyle görmek, diğer her şeyi yok etmekten daha güçlü hissettiriyor." Hanzeb bir süre gözlerini üzerimde tuttuktan sonra Merga'nın önünde durup çenesini tuttu. "Bu cevap soru işaretlerini gidermek için yararlı olmuştur umarım." Ardından parmağını kıızıyormuş gibi kadının yüzüne sallayarak, "Ama sen..." diye devam etti. "Seni hiç eğlenceli bulmuyorum. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Kapıya doğru baktım. Kimse girmiyor ya da çıkmıyordu. Çenemi yukarı kaldırarak sordum. "Müphem nerede?"

Hanzeb'in dudakları keyifle kıvrıldı. Sırtından bir çift kanat misali siyah bir duman yükseliyordu sanki. "Ne demiştin, Merga? **'Her şey çok kolay oldu'** gibi bir şey miydi?" Başını kaldırarak düşünür gibi yaptı. "Evet, evet buydu." Merga'nın gerilerek onun yüzüne tükürmesini, bunun karşılığında da ellerinden çivilenerek duvara asılmasını izledim. Tüm bunlar kısacık bir sürede gerçekleşmişti.

Saldırmak için mantıklı tek bir seçenek bile yoktu. Onun tahtında, onun çöplüğünde bize bizden başka kimse yardım edemezdi. Eh, ben bizde de pek yaşayacak şans görmüyordum. Büyüme uzandığımda bulduğum şey koca bir boşluk oldu. Bu duvarlar ya da Hanzeb bir şekilde gücümü sabote ediyor olmalıydı.

Atılarak muhafızlardan birinin kılıcını aldım. Hanzeb'in boynuna koca kanlı bir çizik atmak için bir saniye dahi beklemedim. İmparator bu hareketim karşısında şaşkırmıştı. Ancak yarası olduğu gibi kapanırken ben daha şaşkın sayılırdım. "İlk savunmasız anın mı?" diye sordum. Yüzüme bakarken çok değerli birkaç fikri varmış gibi görünüyordu. Bundan korkmam gerektiğini biliyordum. Korkmam gerektiğine emindim.

"Sana kimsenin yapmadığını yapacağım, Alessia." Cebinden çıkardığı mendille boğazındaki kanı temizledi, yüzümün aldığı şekli görünce keyiflenmişti. "Merak etme, sana sahip olacak değilim. En azından, düşündüğün şekilde değil." Mide bulantısıyla yüzümü buruşturdum. Bana dokunabileceğini düşünüyorsa ona düşünmemeyi öğretecektim. Etrafıma tekrar göz attım. **Yani umarım yapardım.**

Başparmağımı oynattım. Buraya gelirken kırık olduğuna emindim, şimdiyse tamamen sağlamdı.

Hanzeb kılıcını kınından çıkarırken iç gıcıklayan bir ses yükseldi. "Buraya kendi katilini kurtarmaya geldin, Alessia."

"Yapma." Müphem demir gibi adımlarla aramıza geçti. Ne zaman gelmişti? "Sen böyle bir konunun dışındasın." Sirtına baktığımda derin bir nefes aldığını gördüm. Bu sırada açık yaralarından kan süzülüyordu. Hanzeb ise duygusuz ve boş bir ifadeyle yüzlerimize bakıyordu.

MÜPHEM

Kanımın çekildiğini hissettim. Kalp atışlarım sanki az önce bir maraton koşmamışım gibi giderek soluyordu. Kafamın içinde benim olmayan bir ses hissettim. "Bir kalkanın bile yok." Hanzeb'in sesi her yerdeydi. Karşımda öylece dururken konuşmak yerine zihnime sesleniyordu. Bunu bana ait olan büyüünün damarlarında akması sayesinde yaptığını çok iyi biliyordum. Bu defa dudakları hareket ettiğinde her saniyesini izledim. İrademin ipleri elimden çekildi. "Asıl sen böyle bir konunun dışındasın."

*"Kes şunu!" Alessia beni omuzlarımdan silkelerken tek yapabildiğim göz pınarlarında parlayan yaşlara bakmaktı. Duğının altındaki çukurdan bir öpücük çalıp ondan her şey için üzgün olduğumu söylemek istiyordum. **Üzgün ve elinden daha fazlası gelmeyen biri.***

Alessia alnını göğsüme yaslarken hiç durmadan fısıldıyordu. "Beni yalnız bırakma."

ALESSIA

Müphem'in göğsünden başımı kaldırmamla gerçekliğe beyaz bir perde indi. Tıpkı rüyamdaki gibiydi, beyaz bir boşluğun tam ortasında ben ve Hanzeb'den başka hiçbir şey yoktu.

"Şimdi sana birilerini hatırlatacağım." Kılıcını kaldırdığında bir kadına dönüşmüştü. Yüzünü incelemekten edemiyordum. Ne yapsam da bu kadının yüzümü ellerinin arasına alıp bana gülümsediği anlar gözümün önünden gitmiyordu. "Kimsin sen?" diye sordum. Kılıçlarımızın görüş

açımı engellediği her anda yüzü değişiyor ve asla hatırlamadığım başka birine dönüşüyordu.

“Sevdiklerin, Alessia. Onları unutmama ne kadar çok üzülürlerdi.” Anne.

“Onlara karşı keskin bir silah savurduğunu görmek ne kadar da alçakça.” Baba.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. Durmadan kılıcımı savurmaya devam ettim, her tanıdık yüze ve her çarpıcı gerçeğe karşı savaşıyordum. Kimi zaman kafalarını bedenlerinden ayırıyor, kimi zamansa kalplerinin tam ortasında kocaman bir delik açıyordum. Yüzlerce ailemi, yüzlerce sevenimi parçalarken hiç durmadım. Duramazdım. Neden hepsinin annem, neden hepsinin babam olduğunu sorgulayamadım. Yalnızca onları öldürdüm.

Dizlerimin bağı tamamen çözülürken avuçlarım artık yere değiyordu.

“Neden böyle hissediyorum?” Sesimdeki çatlamadan sonra omuzlarımdaki sarsılmayı fark etmişim. Belki de uzun zamandır ağlıyordum. “Kimdi onlar?” Son sorumun cevabını kendi aklımda arayışım bir kaosa neden oluyordu. Beni tüketiyordu. Bedenimden güçsüz bir titreme geçti. “Onlar bizim vazgeçtiklerimizdi, Alessia.” Adımlarının çıkardığı ses hemen önümde kesildi. Artık ayakkabılarının sivri uçlarıyla bakışıyordum.

Bir metal sesi beyaz boşlukta yankılandı. Soğuk kılıcın ucunu hemen çenemin altına dayayıp ona bakmamı sağlamıştı. İstese beni hemen burada öldürebilirdi. “Onlar ailen zannettiklerindi.” Çenemin altındaki kılıcı kenara itmedim. Nedense ölme düşüncesi beni biraz sonra öğreneceklerimden daha az rahatsız ediyordu. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum burnumu çekerek.

O denekleri biri dışında herkes biliyor...

Bilmeyen kişi kim?

Gördüğünde anlayacaksın.

"Kaç ailen oldu, Alessia? Hangisini hatırlıyorsun? Ya da en son hangi ailenin kızıydın?" Binlerce ama binlerce görüntü aklıma nüfuz ediyordu. Bazen sarıldığım, bazen öptüğüm, bazen yaslarını tuttuğum onlarca insan vardı. Her birini vaktinde ailem -annem, babam- sanmıştım ve çok daha kötüsü, az önce her birini öldürmüştüm. Müphem'in gözlerindeki anlamı şimdi çözebiliyordum. O gözlerde hiçbir zaman inkâr olmamıştı.

"Senin oyunlarına gelmeyeceğim!" diye tısladım. Kelimelerim asıl duygularımı inkâr ederek aramızda tüm gücüyle kalkan oluyordu. "Bu saçmalık!" Çenemdeki kılıcı aniden savurdum. Geç bile kalmıştım.

"Sana bir sürü yaşam verdik, Alessia. Tüm bunlardan uzak ve güvenli hayatlardı. Ama sen her seferinde gerçeğin peşine düştün! Az önce parçaladığın tüm insanların gerçek ölümlerine sebep oldun." Şimdiye kadar özenle sakladığı bariz hiddetini artık gizleyemiyordu. Kılıcımı ona doğrulttum. Daha söyleyecekleri bitmemişti.

"Gerçeğe ulaştığın her seferde seni ya da onları yok etmek zorunda kaldık. Peki ne oldu, biliyor musun?" Kindar ve tiksinen bakışı yüzüne yerleşti. Kılıçlarımızın çarpışmasıyla boşlukta bir metal sesi yankılandı. Ölümcül hamlelerini savururken bana aslında kim olduğumu anlatmaya devam ediyordu. "Sen tekrar doğdun. Tekrar olduğun kişi oldun. Yüce tanrılar aşkına! Bir sülük gibisin. "Bunu iki göğsümün ortasını teğet geçen bir kılıç darbesi esnasında söylemişti. "Sen hiç var olmamalydın, Alessia. Seni tıktığım delikten hiç çıkmamalydın."

Bir anlık duraksamamla kılıç omzuma saplandı. Saplanır sağlanmaz kemiğime sürtünerek hızla geri çıkmıştı. Düellomuz devam ediyordu. Acılar içindeyken nefesimin kesildiğini hissettim. Boğuk bir hırıltı dudaklarımdan dökülürken yaraya bastırduğım parmaklarım arasından kanlar karnıma doğru süzüldü. Çok eskiden beni kan tutardı.

“Yalan söylüyorsun,” derken sağlam olan kolumla kendimi savunmaya devam ediyordum. “Onu da oyunlarına alet ettin. Dizginlediğimiz şeytanı serbest bıraktın ve yine senin yüzünden ölecek.” Müphem’den bahsettiğini hiç zorlanmadan anlamıştım. Onun için verdiği hükmü düşünmek midemi bulandırmıştı.

Beyaz perde gözlerimin önünden çekildi. Yeniden laboratuvarın ortasında dururken gözlerim turuncu saçları buldu. Bu hareketimle onun da gözleri bana çevrilmişti. Öğrenmemden korktuğu şeyin öfkesini, nefretini yüzümde görmeyi bekliyordu sanki. Hemen sonra bedeni serbest kaldı ve öne doğru sendeledi.

Sırtıma bir göğüs, boğazıma bir kılıç dayandı. Hanzeb elbette bu boşluğu kendi çıkarına kullanmıştı. Kulağıma çarpan sıcak nefesle birlikte bütün tüylerimin havaya kalktığını hissettim. “Her katil olay yerine döner, sevgili Alessia.” Müphem gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. “Şimdi kendi katiline seni neden öldürdüğünü sormalısın.”

Bir nefes süresi boyunca sessizlik oldu. Kılıcın baskısı artarken Müphem’in gözleri bedenimden akan kanı takip ediyordu. “Evet, Ruh Serserisi... Okunun Alessia’yı bulduğu andan başlayalım.”

Anı Şeridi

Yakıcı acı sanki bütün canımı o yarada toplamıştı. Düzensiz nefeslerim artık aldıkça batıyordu. Yarayı elimle yoklasam da

bir nesne bulamadım. Kulaklarım çınlamaya başlarken yarama bastırduğım elime baktım. Kanamıyordum.

Telefon yere bastırduğım elimin altında eziliyordu. Ben... ben birini mi arayacaktım?

Bu sefer bakışlarımı yukarı kaldırdım. Metrelerce ötemde dikilmiş bir karartı sanki ölmemi bekliyordu. Elindeki yayı kaldırdı. Muhtemelen bu ikinci kaldırışıydı.

Kaçamazdım. Bacaklarım çoktan uyuşmuştu ve çok yorgundum. En önemlisi, nefes almayı zaten bırakmıştım. Karartı yanıma eğilirken düşen başlığının açığa çıkardığı turuncu saçlar bir mühür gibi zihnime işledi.

2. BÖLÜM

ALESSIA

“Gerçekten...” Hanzeb çok eğleniyormuş gibi güldü. “Bunca zaman kendini oldukça kıvrak zekâlı ve dikkatli biri mi sanıyordun?” Alessia’nın ifadesi çürümeye yüz tutan bir meyve gibi karardı. Bir zamanlar ölmüş, yeniden dirilmiş ve şimdilerde arzuladığı adam tarafından öldürülmüş olduğu gerçeğini aşmaya çalışıyordu. Üstelik bu uğraşı kulağa tüm gerçeklik kadar saçma gelmişti.

“Defalarca farkında olmadan büyü yaptın.” Hanzeb’in kaşları çatıktı fakat dudakları keyifle kıvrılmıştı. *Tanrı aşkına...* diye düşündü Alessia. Adam bu anı kim bilir ne kadar çok hayal etmişti? Bir çocuk gibiydi. Üstelik karanlık bir imparator olmasına rağmen böyle davranıyordu. Başını yana eğerken gözleri yaşam kanının üzerindeydi. “Büyü yapan herkesi izleyebiliriz, Alessia. Gladyatörlerden defalarca kurtulmayı başlardın. Bu imkânsız. Hiç tanınmadan Meydan’a ve Meydan Hanı’na girdin. Yaptığınız planlardan hasarsız kurtuldunuz... Sence tüm bunlar şans mıydı?” Hanzeb’in adımları genç kıza giderek yaklaştı. İfadesi dahi bir tehditti. Sözleri sivri bir hançerin ucu gibiydi.

Alessia başını eğerek güldü. Gerçekten de öyle sanmıştı. Geriye dönüp baktığında yalnızca Hanzeb’in onu

uzaktan izlerken ne kadar eğlendiğini fark ediyordu. “Sarayıma neden kimse giremezken sen buradasın?” Tam bir salak gibi hissediyordu. Tüm bu sorular...

Artık cevabı biliyordu. “Ne kadar iyi zaman geçirdiğini anlatmak için beni buraya getirmediğini umuyorum?”

Hanzeb bir çocukla konuşuyormuş gibi yüzüne eğildi. Vücudu oldukça iriydi. “Yüzlerce hata, Alessia. Hepsinin sonu kendi ayaklarıyla buraya varman ve beraberinde ihtiyacım olan herkesi getirmenle bitecekti. Nitekim...” Ellerini iki yana açıp çevresini gösterdi. Turuncu saçlı katilin ağzını bıçak açmıyor, Merga’nın dudaklarından inilti yükseliyordu. “Öyle de oldu. Bana her zaman istediğimi veriyorsun.”

“Her zaman işine yaradığım için mi beni yalandan bir dünyaya tıktın? Yoksa yukarıdan baktığın yaşam kanının tahtını titreteceğinden mi korkuyorsun?” Alessia gözlerini kıstı. “Eminim ilkidir.”

Hanzeb gülümsemesini bozmadı. Oysa genç kız bir çocuk gibi onun keyfinin hemen kaçacağını düşünmüştü. “Seni oraya tıktım çünkü varlığın düzen bozuyor, Alessia. Bir düşünsene... Ailem dediğin onlarca kişi senin yüzünden asla uyanamayacakları bir komaya girmiş durumda.” Yüzü sahte bir dehşetle çarpıldı, eli kalbine gitmişti. Alessia adamın sözlerini anlamaya çalıştı. “Sen neyden bahsediyorsun?” Zihnine nüfuz eden görüntüler tüplerdeki insanlara aitti. Laboratuvarda bir turşu gibi şişelenmiş o çıplak ve hasta bedenler Alessia’nın bir zamanlar anne baba dediği insanlardı.

Hanzeb bu aydınlanmayı gördü. “Sana bahsettiğim kursuz hayatların her birinde gerçeğin peşine düşmeseydin, eğer hafızanı tazelemeseydin şimdi yaşıyor olacaktı.

Ah, tabii merak ediyorsan... yarım kalmış bir simülasyon zihinlerini travmatize etti.”

Alessia'nın omuzları mümkünmüş gibi biraz daha düştü. Dolu gözlerini hissizlikle karşısındaki canavara dikmişti. Müphem ve Merga'nın olduğu taraftan bazı sesler geliyordu. Zor kullanılarak odadan çıkarıldıklarını oraya bakmasa da görebiliyordu. İçinden bir ses arkadaşları için bir şey yapıp yapmayacağını sorguluyordu. Gerekli gücü içinde aradı ama baktığı yer tamamen boştu. Sanırım bu sesin geldiği yere vicdan, içindeki boşluğa da yenilgi deniyordu. Üstelik düpedüz kendine yenilmişti.

Güçlü ve akıllı olduğuna gerçekten inanmıştı. Ama şimdi yalnızca buna inandırıldığını çok iyi anlıyordu. *Serserem*, diye fısıldadı zihninin içinde.

“Nasıl da her şeyi bildiğinizi sandınız. Öyle değil mi, Alessia?” Hanzeb'in ezici cümleleri karşında hiç bilmediği bir benliği daha yıkılmıştı. Zaten bir önemi de yoktu. Tüm benlikleriyle birlikte kaybetmişti bu mücadeleyi.

Bu yüzden cadı ve sevgili katili zindanı boylamak üzere götürülürken itiraz etmemişti. Kalbinde bildiği tüm yalanlardan daha büyük bir yara açılmıştı, o yaranın turuncu saçları vardı. Alessia o saçları birçok kalıbın içine sığdırmıştı. Bunları düşünürken yutkundu, Hanzeb'in keyfi geçen her saniye katlanıyordu.

Önce bir yabancı sanmıştı turuncu saçları. Ardından Ruh Serserisi olmuştu, bir ihtirastı onun için. Sonunda turuncu saçlar bu hayattaki en sevdiği şey hâline gelmişti. Şimdiyse nihayet o adamın gerçekte kim olduğunu görebiliyordu. Bir katildi. *Onun katiliydi.*

Hanzeb parmağıyla omzunu dürttü. Ama bu hararet Alessia'ya daha çok yıkılıp yıkılmayacağını ölçmek için

yapılmış gibi gelmişti. Üstelik o kadar hassastı ki o minik dokunuş dahi canını yakmıştı.

“Şimdi ne kazandın peki?” İmparatorun yaptığı gibi ellerini yana açtı. Gerçekten bu yaşananları anlamıyordu. Hanzeb öyle mutluydu ki tek kazancının Alessia’nın kırık kalbi olduğuna inanmak çok kolay olurdu. “Dolu üç zindan ve rahat bir uyku mu? Benimle bir anlaşma yaptın, sözünü çağırdın... Neden?” Alessia o anlaşma sonucunda katiline ihanet etmişti. Üstelik işin aslı çok daha farklı olmasına rağmen vicdan azabı yüzünden az kalsın adamın canını bağışlıyordu.

Hanzeb’in gözlerinden tarifi imkânsız bir ışık geçti. Gerçekçi olmak gerekirse, tüm zamanların en kötü kötüsü gibi gülüyordu. “Ah... meraklı ve genç Alessia.” Elini kaldırıp havada çevirmeye başladı, durduğu yerden hayali bir ipi parmağına doluyormuş gibi görünüyordu. “Sen ve ben. Çok daha güzel günler bizi bekliyor.”

Alessia onları bekleyen günlerin kendi açısından *güzel* olmadığını bilecek kadar akıllıydı. *En azından*. Bir an sonra, Hanzeb hayali ipi eline dolamayı bıraktı ve tepkisini görmeden hemen önce son defa onun solgun yüzüne baktı. *Ah, yüceler...* diye düşündü Alessia. Hanzeb henüz onun ne kadar çaresiz, ne kadar savunmasız olduğunu bilmiyordu. *Henüz*.

Alessia hayali ip aniden çekilince öne doğru yalpaladı. Neredeyse yüzüstü yere kapaklanacakken son anda avuçları ve dizleri ona kalkan oldu. Yalnızca yere değil, aynı zamanda dehşete de düşmüştü. Üstelik bu sefer elleri ve dizleri onu yaralanmaktan kurtaramazdı. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, gözleri korkuyla açılırken yere değen saçlarına bakıyordu. “Eminim şimdi ne kazandığımı

iyi görüyorsundur, küçük Alessia. Minicik, ufacık.” Cümlelerin sonuna doğru imparatorun sesindeki alaycılık artmıştı. Alessia ruhani varlığının ipleri biraz daha çekildiğinde gerçekten de öyle hissediyordu. *Minicik. Küçücük.*

Hanzeb’in, “Götürün onu!” dediğini hayal meyal hatırlıyordu. Hiç hesap sormamıştı. Hatta bu kontrolü ele nasıl geçirdiğini dahi soramamıştı. Bu evrene düştüğünden beri kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını sanıyordu. Öyleyse bugün kaybettikleri neydi?

Muhafızlar kollarını sıktı. “Kıpırda biraz.”

Diğer taraftaki, “Zindana mı?” diye sordu. Alessia başka bir seçenek olduğunu bilmiyordu.

“Hayır. Sağ kanat, çatı.”

“Orada hâlâ Betty varmış gibi geliyor.” Muhafız bunu neredeyse ürpererek söylemişti.

“Taht aşkına! Burası yeterince korkunç değilmiş gibi şöyle şeyler zırvalamayı kes,” diye yükseldi diğer muhafız. Anlaşılan gerçekten ürpermişti.

Alessia şimdi ne olacağını bilmiyordu ve bir planı yoktu. Hiçbir şey düşünmeden önce hatırladığı bütün aileleri için ağlayacaktı. Onlar için, Hanzeb onların kılığında kılıç sallarken her birini kesmek zorunda kaldığı için ağlayacaktı. En çok da ölümle tanıştıkları anda hatırladığı yüz ifadeleri için ağlayacaktı.

MÜPHEM

Artık ortada bir sır kaldığını sanmıyordu.

Kaldıysa bile şu andan sonra pek önemli değildi. Bedenine ağır gelen bir nefes aldı. Bir katil olduğunu hatırladığı andan beri aldığı her nefes onu kendinden uzaklaştırıyordu.

Merga'yla arasına sık parmaklıkların girdiği yeni bir zindana atılmasının üzerinden çok zaman geçmemişti, en fazla bir saat olduğunu düşünüyordu. Belki de yalnızca on dakika olmuştu. Ruh Serserisi şu anda ikisini birbirinden ayıracak durumda değildi.

“Yine,” diye başladı cadı. İlk konuşan o olmuştu. “Yeni ve yeniden pis bir zindanda. Hımm?” Kodes’in duvarları arasında bu cadıyla geçen günleri biraz olsun aklından silinmiyordu.

Bir çift kırgın mavi gözün anısıyla yüreği burkuldu. Zincirli elini kalbine götürürken metal şingirdiyordu. “Eğer bu bir döngüyse ve buraya sıkıştıysak,” diye cevap verdi. Bir anlığına faydalı fikirlerinden birini üretebilecek gibi olsa da sonraki anda bedeni yeniden kamburlaştı. “Eğer öyleyse kaderime mahkûm olacağım.” Biraz önce kalbinde olan eli yorgunlukla dizlerinin arasına düştü. Zorla giydirdikleri çelik eldivenler sürekli ses çıkarıyordu. Bu defa zorluk çıkarmamış ve yarı insan muhafızlar onu küçük zindana atarken itaat etmişti. Kendisine yapılan her kötülüğü hak ediyormuş gibi hissediyordu.

Merga'nın parmaklıklar arasından uzanan siyah tırnaklı eli Müphem'in eldivenli eline kaydı. Bu sırada birbirlerine bakmıyorlardı bile. Parmaklıklar olmasa omuz omuza duruyor sayılırlardı. “Ambrose bu mağlubiyeti görmekten asla hoşlanmazdı.” Cadı doğru söylüyordu ama bir yönden de yanılıyordu.

“Ambrose ikimizi bu yerde görmekten de hoşlanmazdı. Burada yalnız oturmuyorum, biraz endişelendiğini görmek iyi olurdu.” Merga burnundan bir nefes vererek güldü, adamın haklı olduğunu biliyordu.

“Ambrose,” dedi Müphem. Sanki bu küçük isimle birlikte adamın geçmişteki tüm varlığını yâd etmişti. Elbette öyleydi. Ambrose onun için kardeşinin bıraktığı yaraya sü-rülen bir merhem sayılırdı. Bu düşünceyle bir kez daha ne kadar derine battığını hissederek içinden lanet okudu. Kardeşinin ona olan sevgisi gözünün önünde bir mum gibi eriyip nihayetinde yok olmuştu. *Sanki öyle bir bağ hiç var olmamış gibi.*

Oysa kardeşini ne de çok seviyordu. *Bir zamanlar, diye düzeltti kendini. Araf onu seçmeden evvel. Henüz bir Azrail olmadığı günlerde.*

“Zor muydu?” diye sordu Merga. Müphem cadının çekinmeden sorduğu şeyi anlamıştı.

Yaşam kanını öldürmekten bahsediyor.

“Elbette.” Alessia’nın biricik canını almak kendi kalbini sökmekten farksız hissettirmişti. “Sayısız bedenın son nefesine şahit olduğumu biliyorsun, Merga.” Cadının başını salladığını hissedebiliyordu, yeniden konuşmadan önce kısa bir anlığına sırtını dikleştirdi. Eski dostunun duygularının ne kadar gerçek olduğunu görmesini istiyordu. *Bir katilin kurbanına duyduğu ihtirasın gerçekliğini.*

“Onun son nefesinde yaşamın tüm evrenden çekildiğini hissettim. Bunun yaşam kanı taşımasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Her şey bittiğinde fark ettim ki aslında yaşam evrenden çekilmemişti. Bu his sadece benim içimdeydi. Yaşam bedenimden çekilmişti.” Kurak bir çöl gibi hissettiği ilk anın acısını tekrar yaşıyordu. Tüm bunlar onu tekrar öldürmek gibiydi.

Gerçeği öğrendiği anda kızın gözlerinden geçen kırgınlığı hatırladı. İçinde bir delik açılmıştı sanki. Bu anı her

dakika elini tekrar kalbinin üstüne götürmesine sebep oluyordu.

“Seni affedecek,” dedi cadı bu kez. Sözlerinde samimi görünüyordu.

Ruh Serserisi, Azrail, Müphem ve diğer tüm isimleri taşıyan o yüzden bir damla yaş çenesine doğru süzüldü. “Kimse katilini affetmemeli, Merga.” *Her ne sebeple olursa olsun*, diye düşündü. “Asla.”

ALESSIA

Onu koydukları odanın kapısının ardından bazı gürültüler geliyordu. Alessia dizlerini biraz daha kendine çekti. Karmaşık duyguları henüz ağlamasına izin vermemişti. Boğuk ve inatçı sesin kaynağı muhafızlardı. Umursamazca yatağın ucuna biraz daha yaslandı. Nanta'nın aksine buranın camları vardı ve baktığında tüm araf ayaklarının altındaymış gibi hissediyordu. Bunun da Hanzeb'in kendini tatmin ettiği oyunlardan biri olduğunu düşünmek zor olmamıştı.

Arafın mor sisli uzak manzarasına baktı. Zihnindeki soru kalabalığını bir düzene koymaya çalışmakla meşguldü. Kaç asır yaşamıştı mesela? Tüm aileleri onu sevmiş miydi? Yaşarken onun gerçek çocukları olmadığını biliyorlar mıydı? Son hatırladığı annesi ve babasının hayatlarında bir oyuncudan fazlasıymış gibi hissettikleri bir zaman hiç olmuş muydu?

Aniden kapı açılınca iç sorgulaması bölündü. Elleri oturduğu zemine düştü ve geriledi. Agiel onaylamaz gözlerle onu izliyordu. Muhafızlar kapıları aynı hızda geri kapatmıştı. Belli ki onca zaman duyduğu inatçı ses Agiel'a aitti. Hâlâ bakışıyorlardı. Alessia ne söyleyeceğini bilemedi.

Ağzını açacak gibi olduysa da sözcükler büyük bir yudum gibi boğazına takıldı ve dudakları büküldü.

Agiel bu görüntü karşısında bir süredir tuttuğu nefesi bıraktı, omuzları hüznle aşağı düştü. “Yosun kafa.” Birkaç büyük adımdan sonra Alessia’nın karşısında duruyordu. Dizlerinin önüne çöküp onu kollarının arasına aldı. Alessia boğazından kopan hıçkırığa engel olamamıştı. “Ah, Yosun...” Agiel’in kolları içeride bir yerde gözyaşlarını tutan yerin tıpasını çekip çıkarmıştı sanki. “Şşşşt...”

Agiel’in ellerini yeşil saçlarında hissediyordu. “Tüm gözyaşlarını bir gecede tüket, yaşam kanı.” Alessia onun kolları arasında kendini gittikçe küçülüyormuş gibi hissediyordu.

Agiel kızın kendi dikenlerinden bile daha delici olan hıçkırıklarından sonra ellerinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Kızın yatağa yatabilecek güçte olduğunu düşünüyordu, o yüzden koca yatağa kendini bırakıp bir top hâline geldiğinde müdahale etmedi. “İyi olacaksın, Yosun. En azından bundan daha iyi bir durumda olacaksın.”

Alessia sanki bu adam ona iyi günleri verebilirmiş gibi, “Lütfen,” diye yalvardı. “Geçmişteki tüm Alessialardan kurtulmalıyım.” Agiel ipek mendilini çıkarıp kızın akan burnunu sildi. Son cümlesinin sayıklamadan ibaret olduğunu biliyordu.

Alessia uyandığında onu göremeyecekti.

Gün doğmadığında hücrenin kapısı aralandı. Alessia hatırladığı tüm güneşlerin sahte olduğunu bilmesine rağmen o parlaklığı ve sıcaklığı özlemişti.

İki Erinye, odasının çift kapılı girişinde belirince yorganı tutan elleri yumruk oldu. “Ne istiyorsunuz?” Enselelerinden çıkan yılanlar bir kolye gibi boyunlarına dolanmıştı.

Bir tasma gibi görünüyorlardı. Alessia bu iki mutant erkeğinin neden ona yaklaşmakta olduğunu merak ederken korkuyla doldu. “Neler oluyor?” dedi yeniden. Cevap yalnızca sessizlikti. Erinyeler yatağın iki ucuna geçip aynı anda yorganı onun elinden aldılar. İkisinin de üstleri çıplak, parlak tenleri göz önündeydi. Alessia bu serginin kimin isteği olduğunu merak etti.

Erinyelerden biri tam kalkacağı sırada kollarından tuttu. Alessia uyarır gibi, “Çıglık atacağım!” diye tısladı. Ama çıglığını duyup yardıma gelecek herhangi birinin bu şatoda yaşayacağını düşünmüyordu. Erinye’nin elleri bacaklarına indi ve baldırından tutup onu yatağın ucuna çekti. Bunu yaparken küçük bir çıglık atmıştı. Alessia bu yılanlarla haddinden fazla yakın olmaktan korkuyordu. Yılanlı oğlan onu boynundan kulağına kadar koklarken diğerinin nefesini hemen arkasında, omuzlarında hissedebiliyordu.

Bu korkunçtu.

Yakınlıktan kaçınarak onlardan kurtulamaya çalıştı. Savurduğu elleri ara sıra yılanlara değiyordu. “Uzak dur benden, sürüngen!” O kadar bağırıyordu ki boğazı parçalanırcasına acıyordu. Erinye keskin hareketlerle bakışlarını onun yüzüne çevirdi. “Dinlenmemişsin.” Tüyler ürperen sesi kulağına çok yakındı ve fısıldayarak konuşuyordu. İnce bir parmak ensesinde gezinmeye başlayınca dirseğini arkaya doğru savurdu. Ne yazık ki Erinye buna hazırlıklıydı ve hamleden hiç zorlanmadan kaçtı.

Alessia bu tacizin hemen bitmesi için dualar ediyordu.

Bir anda üzerindeki kıyafetleri çekiştirmeye başladılar. “Hayır!” diye bağırdı. Sürekli bunu söylüyordu. “Hayır...”

Erinye’nin elleri ittiriyor ve çabuk...

“Hayır,” dedi tekrar. “Yüceler!”

Yırtılma sesi eşliğinde vücudu sağa sola savruldu. Büyüsünü biraz bile hissedemediğini fark etmişti. Sahiden... en çok ihtiyaç duyduğu zaman nereye gitmişti?

Ağlamaklı bir sesle, “Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu.

Sarışın olan, gözlerini yüzünden ayırmadan, “İmparator Hanzeb seni hazırlamamızı istedi. Kodes’e layık kıyafetler içinde olman için ricada bulundu,” diye yanıt verdi. Rica kısmına fazlasıyla vurgu yapması Alessia’nın gözünden kaçmamıştı. Tabii ki bunun kibar bir istek gibi görünmediğinin de farkındaydı.

“Öyleyse kendim soyunup kendim giyinebilirim.” Ellerini öne uzattı, bedenine daha fazla dokunmalarını istemiyordu. “Bana elbiseleri verirseniz.”

İki yaratık birbirine baktı. Elbette cevap olumlu olmamıştı.

Buraya gelirken üzerinde taşıdığı kıyafetler ayağının ucunda paramparça bir hâlde duruyordu. *Tıpkı umutları ve kalbi gibi.* Şimdi utanmaz bir kız gibi iki erkeğin önünde neredeyse çıtırçıplak duruyordu. Onların birer mutant olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Alessia’yı odanın ortasına götürüp ellerindeki elbiselerle etrafında onlarca kez döndüler ve onu baştan aşağı siyah renge bürüyene kadar durmadılar. Korsesini bile siyah seçmişlerdi. Her şey bittiğinde aynadaki yansıması Kodes’in karanlığının bir parçası gibi görünüyordu. Saçları dışında. Başındaki siyah tül bile yaşamın rengini görüntüsünden silememişti. Alessia’nın yeşil saçları umutla parlıyordu. Ama o buna inanmak istemiyordu, aynada gördüğü kıza sırtını dönmüştü.

İmparator Hanzeb kadife koltuğuna tam anlamıyla kurulmuştu. Erinyeler ona masaj yapıyor, ellerindeki taşları tenine sürüyorlardı. Alessia adamın doğal taşlara olan zaafıyla ilgili birkaç küçük bilgi edinmişti. Her biri taşların gücüne inandığını kanıtlar nitelikteydi.

Hanzeb yaşam kanının yaklaştığını görünce başındaki yaratıkları kovaladı. Gözlerindeki merak Alessia'nın yaklaşımakta olduğu yerden bile görülebiliyordu. Hanzeb araf çocuklarının bu düşkün hâllerini en yakından izlemekten, tüm bunlara sebep olmaktan haz duyuyordu. Araf onun gelişile yok olmuştu. Şimdi umutlarını da beraberinde sürüklüyordu.

Alessia tiksintiyle imparatora baktı. Son gördüğünden bu yana değişmemişti, hâlâ iğrenç biriymiş gibi görünüyordu.

Biraz sonra salonun köşesinde duran iki zincirli tutsağı fark etti. Ruh Serserisi dolaba kaldırılacak kışlık kıyafetler gibi sarılıp sarmalanmıştı. Kışlıklarla arasındaki tek fark zincirlerdi. Alessia nedense bu hâli için üzülemiyordu. Bu yüzden duygudan arındırdığı bakışlarını cadıya kaydırıldı. O yalnızca bileklerini saran birkaç santimlik metalle baş etmek zorundaydı. Teninin solgunluğu büyüden yoksunluğunun kanıtı niteliğindeydi. Bakışları kesişince gözlerini kadını telkin edercesine açıp kapattı. Eğer kendisi burada kalacaksa bile Ophelia ve Merga için bir çıkış yolu bulması gerekecekti. Hanzeb pençesine tamamen düşmeden evvel bu kadarını yapmalıydı.

İmparatorun geniş gülümsemesini görüp büyüünü yokladı ancak bulduğu tek şey derin bir boşluktu. *Yine.*

Gücünün kadife duvarları endişe verici bir süredir hareketsiz ve sessizdi. Alessia bunu strese bağlamayı seçti.

“Onları metalle süslediğimde oldukça dekoratif görünüyorlar.” Hanzeb’in tutsaklara uzaktan bakıyormuş gibi yaptı. “Kesinlikle! Sence de öyle eğil mi?”

Alessia son nefesiymişçesine havayı içine çekti ve iki yanında bir korkuluk gibi dikilen Erinyeleri göstererek, “Bunu neden yaptın?” diye sordu. Gerçekten de merak ediyordu.

Hanzeb kollarını tahtın başlığına yasladı. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Alessia bir adım öne gelince Erinyelerden biri koluna yapıştı. Ancak o yaratığın yüzündeki uyarı ifadesini görmezden gelip fevri tavrını korudu. “Hayır, biliyorsun! Beni bir sürtük gibi soydular ve bir bez bebek gibi giydirdiler. Bunu kendim de yapabilirdim yoksa amacın ne kadar alçalabileceğini göstermek mi? Eğer öyleyse çok ucuz bir numaraydı.”

Hanzeb’in kahkahası odayı doldurdu. Gülerken arkaya attığı başı sayesinde Alessia onun altın ve elmas dişlerini görmüştü. *Tanrı aşkına, halk sefalet içinde.*

“Öyleyse bir sonraki hamlemi bekle.”

“Yine tacize uğrayacaksam bunu önceden bilmek isterim.” Alessia dişlerini sıkıyordu. Müphem’in yüzüne bakmamıştı fakat onun bulunduğu yönden gelen derin hırıltıyı duyabiliyordu.

Hanzeb gözlerini kıstı. “Bu çok alçakça olurdu.” Bunu pek sorun etmezmiş gibi söylenmişti.

“Tam da senden beklendiği gibi.”

İmparatorun parmakları kadife koltuğun altın kenarlarında ritim tutmaya başlamıştı. “Canımı sıkıştığını mı

sanıyorsun, Alessia? Lütfen nefesini boşuna tüketme.”
Hızla ayaklanıp cübbesini düzeltti. “Çünkü sıra bende.”

“Ne zaman bir başkasına geçiyor ki?”

Tek kaşı havalandı. “Hiçbir zaman.”

Alessia bu dürüst cevaptan her zaman korkabilirdi. Belki de yutkunduğu esnada bunu ele vermişti. Hanzeb başparmağıyla turuncu saçlı tutsağı işaret etti. “Onu bu şekilde sevebilirim. Ya sen?”

Alessia tutsağa bakmadı. Baksa bile cevap değişmeyecekti ama bir çift gözün onu izlediğini hissedebiliyordu. “Hayır.” Sesi tok çıktığı için rahatladı. Gerçekten de adamın çekim alanına bir daha girmemeyi umut ediyordu. Bu tuzağa ancak Stockholm sendromuna* sahip biri düşerdi. Alessia annesinden, hatırladığı son annesinden kalan bir hatırayı anımsadı.

Kadının aşkla ilgili verdiği tavsiyeler o zamanlar gereksizmiş gibi hissettiriyordu. Alessia henüz küçüktü ve aşk denilen şeyi yalnızca annesinin kitaplarında görüyordu. Annesine göre aşkın üç aşaması vardı. Bu aşamaların hepsi başka insanlarla yaşanır, çok farklı izler bırakırdı. “İlki,” demişti kadın. Ördüğü saç kızının omzuna atıp diğer tutama geçmişti. “Hissedebileceğin en yoğun duyguları hissettirir. Taze ve saf olanlardır. Tıpkı diğerleri gibi benzersiz bir deneyim yaşatır.”

“Öyleyse neden ikinci ve üçüncüye gerek duyulur?” diye sordu Alessia.

Annesi kıkırdadı ve gülerken hafifçe başına vurdu. Henüz söyleyecekleri bitmemişti. “İkincisi günahkârdır. İlkinde

* Stockholm sendromu, rehine veya zorla alıkonulan kişilerin onları rehin alan kişilere karşı duygusal bağ geliştirdiği bir psikolojik durumdur.

sınırlanan tüm arzuların dışı vurumudur. O hisse bir ihtiyaç gibi bakmaya başlarsın, sonsuza kadar sürmesi o an için çok caziptir.”

Arzu kelimesini yalnızca annesinin kenarlarından şurup akan krepleri için kullanırdı. Ama o an için sustu ve devam etmesini bekledi. Saçlarıyla oynanması uykusunu getirmişti, annesinin melodik sesi ruhunda muhteşem bir dinginlik sağlıyordu. **Hiç ilgilenmediği bir konudan bahsediyor olsa bile.**

“Üçüncüsü ise...” dedi nihayet. Bunu söyledikten sonra duraksamıştı. Alessia o duraksama sırasında geçmişte yapılan bir hatanın anımsandığını ancak şimdi anlayabiliyordu. Anneler de bir zamanlar hata yapan genç kızlardı, öyle değil mi?

“Tehlikelidir.” Bir an devamı gelmeyecek sanmıştı ama... “Bu korkusuzluğunla yaşadığın bir duygudur, Alessia. Eşsiz bir elmas gibi avucunda parlar. Üstelik son olmasının sebebi de karşılık bulmandır. Seni yaşatabilir ama öldürebilir de, sevgili kızım,” diye bitirdi annesi. Onu öldürebilirdi. Öldürmüştü de.

Diğer örgüsü de omzuna düşünce yüzünü annesine çevirdi. “Anne? Belki de bunlara ihtiyacım olması gereken yaşta erkeklerin nesli tükenenecektir.”

Annesi kaşlarını çattı ve fındık burnuna bir fiske vurdu. “Bu kadar karamsar olmanı istemiyorum, seni sincap.”

“Karamsar değilim, sadece umut ediyorum.”

Annesi neşeli bir kahkaha attı. Alessia o zamanlarda yalnızca bir taş bebeğe ihtiyaç duyar, hayatını peluş bir ayıya adamayı hayal ederdi. Bu tırnaklarının bahçedeki oyunlarından dolayı toprakla dolduğu zamanlardı. Geride kalmıştı. Alessia o yaşı kim bilir kaç defa yaşamıştı...

Alessia düşüncelerinden sıyrılıp Hanzeb'in şatosuna döndü. O salona ve turuncu saçlı tutsağın gözlerine tekrar çekilmişti. Kendine sanki son bakışıymış gibi izin veriyordu. Müphem'e baktı ve düşündü, içindeki tüm duygular aynı adama ait olmuştu. Onu hiç tanımadığını düşündüğünde bile o his orada, içinde bir yerlerdeydi. Şimdi o hissin yerine ne koyması gerektiğinden dahi emin değildi.

Hanzeb ayaklandı. "Demek... *Hayır?*" Şaşırmış gibi dudağını büküp başını salladı. "Öyleyse bugün olacaklar için bir itirazda bulunacağını zannetmiyorum." Alessia bir açıklama beklediyse de adam sözlerine devam etmedi.

Nefesini serbest bıraktı. "Burası açıklaman gereken kısım."

"Ah, yine de merak ediyorsun demek." Hanzeb kollarını göğsünde bağladı. "Peki öyleyse..." Alessia gözlerinin yeniden tutsağa kaymasına engel olmadı. Genç adamın yüzünde korkunun esamesi dahi okunmuyordu. Tüm uzuvları etkisiz hâle getirilmiş, çenesine bir köpek gibi ağızlık takılmıştı. Bu sırada Merga'nın başını iki yana salladığını gördü. Dudaklarını oynatarak, "*Ona yardım etmelisin!*" diyordu cadı. "*Son olur, sonu olur. Yardım et.*" Muhafızın çekiştirmesiyle sessizleşmek zorunda kaldıysa da bakışlarıyla konuşmaya devam ediyordu.

Alessia öksürerek önüne döndü. Hanzeb'in dudaklarına geniş bir sırıtma yerleştiğini görünce sinirleri gerilmişti. İmparator parmağını kaldırarak ona doğrulttu. "Sen, Alessia. Sana seçenek sunacağım. Bu defa şans senden yana." Hanzeb koyu kahve saçlarını omzundan geriye attı. O saçlar ne çabuk uzamıştı öyle...

Alessia ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bu iyi niyetten yoksun şeytanın aklında neler döndüğünü merak ediyordu.

Hanzeb ellerini arkasında birleştirerek göğsünü kabarttı. "Kodes'e ait olabilir, gerçeklikte kalabilirsin. Ya da..." Avucunu yukarı kaldırıp görmesini sağladı. Elinin tam ortasında bir portal deliği duruyordu. Alessia onun böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordu. Ne yani, istediği her yere portal açabilir miydi? Öyleyse neden daha önce kimsenin önünde yapmamıştı? "Sana yeni bir hayat sağlayabilirim." Bu sözleri duyan biri, Alessia'nın dünyanın en iyi adamıyla sohbet ettiğini sanabilirdi. Ama o gerçeğin en karanlık yüzünü biliyordu.

Merga yine fısıldıyordu.

"Hafızamı sileceksin." Alessia'nın sesi sona doğru kısılmıştı.

Hanzeb gülümsedi. "Hiç kuşkun olmasın."

"Bu defa beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Adam parmağındaki yüzüğü çevirirken cevapladı. "Yaşam kanını öldüremezsın. Bunu sevgilin denedi, pek sevgili ve derin bilgili Alessia. Yapabiliyor olsaydım şimdiye bir toz bulutuydun, hayatım."

Alessia yüzünü buruşturdu. Bu kulağa mantıklı geliyordu. Eğer öyle bir ihtimal olsaydı, Hanzeb ondan çok daha önce kurtulurdu. Yine de... Yeniden bir yalanın içine sığınamazdı. Katilini ve Nanta'yı, bir gün bir çıkış yolu gösterme fırsatı yakalayabileceği araf halkını unutmazdı. *Artık aynı tarafta durmuyor olsalar bile.* "Öyleyse kalıcıyım." Bu sesin kendine ait olduğuna bir an için emin olmadı.

“Öyleyse vakti geldiğinde bir Asphodel olabileceğini kanıtlaman gerekecek.”

Alessia yaşam kanının durduğunu hissediyordu.

Merga'nın bir küfür savurduğunu duydu.

“Bir Asphodel olmak istemiyorum. Asla.” İçi aniden tiksinti ve itirazla dolmuştu.

Hanzeb neşeli tavrını bir kez olsun bozmadan adım adım yaklaştı. Çenesini tutmak için elini kaldırdığında, Alessia yine kontrolünü kaybedeceğini sandı. Adamın gözlerinde bir çöpün yansıması vardı sanki. Bir kez daha denese de büyüünü içinde bulamadı.

Hanzeb, “Boş yere arıyorsun,” dedi sebebini bildiğini belli ederek. “İçinde iyiliğe hizmet edecek türden bir parça kalmayana dek seni törpüleyeceğim, Alessia. Seni deneyeceğim. Sonunda bir Asphodel olduğunda, sana yaptıklarım yüzünden iyiliğe dönecek yüzün kalmayacak. Buraya, karanlığa... yani bana mecbur kalacaksın.”

Alessia adamın sözleriyle titredi, onun gözlerine bakmaya devam ettiği sırada imparator konuşmasını sonlandırıyor. “Şimdi söyle bana... Bu her şeyi unutmaktan daha mı iyi?” Elini kızın çenesinden çektikten sonra hızla cübbesine sildi.

Yaşam kanı gözlerini kırıştıtarak gerçeklikte boğulmamaya çalıştı ama bunu yapmak çok zordu.

“Daha iyi,” dedi zorlukla.

Geçmişini bilmesi her zaman çok daha iyiydi. Bir geleceği olmasa bile.

“Öyleyse kalabilirsin. Umalım da iyi bir karar vermiş ol, Alessia.” İlk defa aynı fikirdelerdi.

Alessia'nın cevap vermesine kalmadan salonun çift kanatlı kapısı gürültüyle açıldı. Üç kişilik bir komite içeri

girerken kapıdaki muhafız, “Moria Kardeşler!” diye bağırdı. Eş zamanlı olarak Hanzeb elini havaya kaldırmıştı. “İşte,” dedi yalnızca Alessia’nın duyabileceği bir tonda. “Bugün için merakını giderecek kardeşler de geldi.”

Alessia yavaşça arkasındaki cadıya baktı. Merga kocaman olmuş gözleriyle gelen misafirleri izliyordu. Bu da büyük bir şeylerin ters gitmek üzere olduğunun göstergesiydi.

Erinye grubu eğilerek Moria Kardeşler’e tepsideki kadehlerden sunarken bedenlerin üstündeki pelerinler dalgalandı ve odadaki hizmetlileri geride bıraktı. Her açıdan askıdaki bir çarşaf gibi görünüyorlardı. *Bir karartı gibi.* Alessia’nın bakışları Hanzeb ve Moria Kardeşler arasında gidip geldi. Yüzler, eller ya da kumaşın altında biri olduğunu ispatlayacak herhangi bir et parçası bulmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Hanzeb yüzüne yerleştirdiği sahte kontrolü bir saniyelikliğine kenara bırakıp çekilmesi için kıza işaret verdi. Bu gözleriyle yaptığı küçük bir ifadeydi. Alessia kaşlarını çattı, olacaklar hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

Yalnızca kardeşlerin varlığı hakkında endişe ve kafa karışıklığı hissediyordu.

Erinyeler onu kollarından tutarak diğer iki tutsağın yanına sürüklerken gözlerinin kontrolünü kaybetti. Katili doğrudan ona bakıyordu. Turuncu buklelerinin altında Alessia’ya kilitlediği bakışları karanlıktı. Bir şekilde kıza hepsinin sorumlusu oymuş gibi hissettiriyordu. Alessia, *Bunu söylemeye hakkın yok!* diye bağırarak istedi. Oysa zaten söylemiyordu, katili onunla konuşmuyordu. *İyi,* dedi içinden. *Tam olarak böyle olması gerekiyor.*

Müphem’in bakışlarının esiri olduğu o anın sonrasında sadakatsiz bir ritim göğsünü dövmeye devam etti.

O kısacık an, zihnindeki bazı görüntülere ışık tutmak için anahtar görevi görmüştü. Dudaklarının onunkiler üzerindeki baskısını, teninde gezen kâbustan ve ölümden dokunuşunu, parmağına doladığı dalgalı kısa buklesini... Artık neredeyse yan yana duruyorlardı, zihni patlamak üzereydi. Yapması gereken şeyin gözlerini ve kulaklarını iyi açmak olduğunu biliyordu ancak bu yaptığı...

Aralarında yalnızca Merga varken, öldürüldüğü anı göz ardı ederek adamın dokunuşunu arzuluyordu. Kendine inanamıyormuş gibi burnundan bir nefes güldü. Sonra aniden bu hareketin ulu orta ve yersiz olduğu hissiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Artık üzerinde birden fazla göz geziyordu. Muhafızların azarlayıcı gözleri onu izliyordu. O anda herkesin komik olan şeyi öğrenmek istediğinden emindi.

“Mahvolduk,” diyen Merga’ya doğru döndü. Cadının bakışları kardeşlerin üzerindeydi.

Kardeşlerden biri konuşmadan önce oda ağırlaştı. “Yıldüğümü geldi, Asphodel.”

Alessia bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Dinlemeye devam etti.

Hanzeb çenesinin altında kenetlediği parmaklarını ayırarak ellerini iki yana açtı. “Her şey anlaştığımız gibi. Tam yirmi iki yıldüğümü önce konuşmuştuk. Bugün armağanımla birlikte buradayım.” Göz ucuyla Ruh Serserisi’ne bakıyordu.

“Topraklarını gezdik. Büyüye rastlamadık lakin izlerini gördük. Biliyorsun, Asphodel... Ülkende büyü yasak.” Kardeşler konuşurken üçgen şekilde konumlanmışlardı. Sanki varlıkları odayı karartıyor, şatonun tebaasını

uzaklara itiyordu. Çünkü içerisi geçen beş dakikalık süreye göre fazla sessizdi. Öyle ki Alessia imparatorun aldığı nefesleri duyabiliyordu.

“Sizden ricam, bu konuda kulaklarınızı iyi açmanız. Belli ki yirmi iki yıl önceki yıldüğümünde verilen karar çok yerindeymiş. Bu söylediğimize günler önceden hazırlıklıyım, kardeş Lakthesis.” Kardeşlerin ortaya koyduğu resmiyeti bozmadan konuşması Alessia’nın gözünden kaçmamıştı. “Hükmüm cehennem kapılarını zorladı ve onları aştı. Bilirsiniz ki ben aza kanaat etmem ve şimdi de sizin için bir hediyem var.”

Hanzeb’in işaret parmağının hareketiyle muhafız Ruh Serserisi’ni kardeşlerin önüne attı. Kim bilir, belki de eski ölüm prensi ağızlığın altında dişlerini sıkıyordu.

“Bir şeyler yap.”

Alessia kaşlarını çatarak cadıya doğru döndü. “Anladım?”

“Bir şeyler yap, yoksa bu an onun sonu olacak.”

Alessia bakışlarını tekrar turuncu saçlı tutsağa çevirdi.

Ayaklanırken, “İşte,” dedi Hanzeb. Coşkusu aza indirgenecek türden değildi. “Azrail’i aradığınızı biliyorum. Onu buldum ve şimdi size sunuyorum.”

“Lütfen bir şeyler yap Alessia. Lütfen.” Merga kelimelerini sessizce ardı ardına sıralıyordu. Alessia’nın gözleriye aniden bir mucizeye çarpacakmış gibi odanın her yerinde geziyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum.” Elllerine baktı. “Büyüm yok.”

Ruh Serserisi... *Azrail* sırtını dikleştirmişti. Ağızlığından dolayı konuşamıyordu. Alessia o an katilinin kaderi için endişelendiğini fark etti.

Hanzeb'in gülüşü ağır çekimde genişledi.

Merga'nın fısıldayarak ettiği küfürler kızın korkularını körüklüyordu.

"Onu ne karşılığında bize veriyorsun, Asphodel?" Kardeşin sesindeki tonlama memnuniyetini gizleyemiyordu.

Hanzeb koltuğundan uzaklaştı ve Müphem'in tam arkasında durdu. "O arafın özünden doğdu, kabul gördü ve saf büyüü bedeninde taşıdı. Paylaştırdığınız gücü taşıyabilecek en güçlü varlık o." Ama hepsi bu kadar değilmiş gibiydi.

"Fakat saygıdeğer Moira Kardeşler..." Hanzeb başını eğdi. "Yeniden yeryüzüne inebilmek için mührümün kalkmasına ihtiyacım var."

Alessia'nın kalp atışları mümkünmüş gibi daha da hızlandı. "Onu satamazsın!" Başta emin olamamıştı ama sesin sahibi kendisiydi. İradesini yeniden toplamak için gözlerini kırptırdı. Bu sırada pelerinlerinin altında yüz olması gereken karanlık silüetler ve Hanzeb ona dönmüştü.

"Sana itirazın olup olmadığını sormuştum, fikrini belirtmek için çok geç." Alessia bunu tam zamanında söylemiş olsa bile adamın onu dinlemeyeceğini biliyordu. "Bana neyden bahsettiğini bile söylemedin!"

Hanzeb kardeşlere dönüp özür dilercesine gülümsedi. Muhafızlarına içecek ikramlarında bulunmalarını söyledikten sonra hızla onun yanına gelip kulağına eğildi. "Şimdi umurunda mı yani? Katilinin başına ne geleceğini umursuyor musun?" Alessia imparatorun omzunun üstünden dolu gözlerle katiline baktı. "Üstelik sana bunu yalnızca büyüünü elinde tutabilmek için bir an bile tereddüt duymadan yapan biri için," diye devam etti Hanzeb.

Alessia sessiz kaldı.

İmparator gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Merga tükürdü. “Umarım ouroboros* gibi ölürsün. Acılı ve yavaş bir şekilde.” Hanzeb konuşmasına geri dönmek için hareketlendi. Merga’nın nefret saçan kelimeleri bu defa Alessia’nın içine su serpmemişti. Bir daha katilinin gözlerine bakacak cesareti bulamamıştı.

Kardeşler Hanzeb eşliğinde odadan ayrılırken arkalarından yürütülen Müphem’in zincirleri şakırdıyordu. İçinden bir ses onu son görüşü olabileceğini söylerken, Alessia o sesi yutabilirmiş gibi defalarca yutkundu. Aslında bilmediği bir neden yüzünden boğazı acıyor ve gözleri yanıyordu.

Genç adam. Azrail. Ruh Serserisi. Müphem. Giderken bir kere bile yardım istememişti. Gözden kaybolana kadar ardına bakmamış, ölümsüzlük timsali olan maskesini bir an olsun indirmemişti.

Alessia cadıyla birlikte tutsak olduğu odaya götürülürken taze anılara gömülüyordu. Bir su damlası Merga’nın çenesinden ayak ucuna düşmüştü. Cadının ağladığını yeni fark ediyordu. Kendi gözleri taşmadan önce, “Ona ne yapacaklar, Merga?” diye sorabildi. Ağlaması yersiz olurdu. Genç adam hayattaydı, yaşıyordu. Sevdiği kadın tarafından öldürülmemişti.

Merga yenilgiyle omuzlarını serbest bırakırken, “Geri dönülmez şeyler,” diye cevap verdi. Biraz sonra yolları ayrılacaktı. “Asırlardır kaçtığı bedene koyacaklar. Onun izini buradan silecekler.” Alessia bunların ne anlama geldiğini

* *Ouroboros*, kendi kuyruğunu ısırarak bir yılan ya da ejderha şeklinde resmedilen semboldür.

bilmiyordu. Tek bildiği şey, artık cadının da büyü yapamadığıydı. Eğer yapabilseydi katili hâlâ şatoda ya da arafta olabilirdi.

Yolları ayrılırken cadı ona bakamayacak kadar dalgındı. Belki de kendi sonunu düşünüyordu.

O sırada bir omzun onunkine çarptığını hissetti. “Devam et!” diye bağırdı muhafız.

Alessia omzunu ovalarken bakışları bağcıklı botlardan yukarı tırmandı. Çekik gözler ve kahve rengi saçlar... Bir an için kusacak gibi oldu.

“Sosha?”

3. BÖLÜM

ALESSIA

Sosha'ya baktığında elinin kılıcına gittiğini gördü. Alessia arkadaşını öldürdüğünü sanıyordu, şimdi de kız onu öldürmeye mi çalışacaktı? *Yine.*

Alessia bir saniyeliğine kaşlarını çatı. "Nasıl?" diye fısıldadı havaya. Sanki fısıltısı cevabı bulup ona getirebilir gibi kızın gözlerinin içine bakıp bekledi. Öylesine canlıydı ki... Ona bakınca fayansa akan kanın hatırasıyla yanılığa düşüyordu. *Hayır, dedi. Hâlâ canını aldığıma eminim.* Fısıltısı ona cevap vermemişt, Sosha da öyle.

Bir katil olduğu için kendinden vazgeçtiği anları hatırlıyordu. Tek dostunun yasını tutmuştu. Kendine sakladığı suçlayıcı düşünceler yüzünden aklını kaçıracığını sanmıştı. Fakat arkadaşı yaşıyordu. Ortamdaki sessizlik ise etini bir bıçak gibi kesmek üzereydi. "Nasıl hayattasın?"

Sosha onun yüzündeki dehşeti görmezden geldi. Alessia'nın irileşmiş bakışlarının aksine onu kısık gözlerle izliyordu. "Aynı şeyi senin için düşünüyordum. Neden hayattasın?"

Muhafız kolunu dürttüğünde Alessia sinirle o eli itirdi. Sosha da adama durmasını işaret etmişti. "Tüm bunların içinde benim gibi bir kurban olabileceğini düşünmek büyük aptallıktı, değil mi?" diye sordu ama Sosha onun

sözlerini anlıyormuş gibi görünmüyordu. Alessia'nın kızın yüzünde gördüğü tek şey katıksız nefretti.

“Kurban mı?” Eski dostunun dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı ve işaret parmağını omzuna bastırdı. “Yüzlerce insanın hayatı senin kahrolası yaşam kanın yüzünden harcandı, *Bayan Kurban*. Sen asla ölmediğin için senin sahte, renkli hayatlarında katledildik!” Tam gözlerinin içine bakıyordu. İşaret parmağını yeniden omzuna bastırdığında Alessia sabırla gözlerini kapatıp açtı. “Asıl kurban bizdik! Bunu yapmayı, seninle o yalan çay saatlerine katlanmayı hiçbirimiz istememiştik,” diye devam etti Sosha.

Yaşam kanı tokat yemiş gibi irkildi. “Öldüğünü sandım,” dedi kısaca. Hatta bundan son derece emindi. Sosha ona cevap vermeden önce kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani hayatta olduğum için benden hesap mı soruyorsun?”

“Bu söylediğini yapan sensin!”

Eski dostunun gülümsemesi silindi ve bakışlarına gölge düştü. Alessia için bu ifade tanıdıktı ama kıza bunu söylemedi. “Asla iyi bir dost olmadın, Alessia.”

Sosha'nın gittikçe keskinleşen tavrı midesinde hoş olmayan bir karmaşa yaratmaya başlamıştı. Kalbi gümbürdüyordu. Omuzlarını havalandırıp çenesini kaldırdı. “Beni kendinle karıştırıyorsun, Sosha.” Yumruğunun içine kıvrılan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Yanılıyorsun. Ben senin hiçbir zaman dostun olmadım, küçük *ogre*.”* Alessia'nın görmediği zaman boyunca uzamış saçlarını omzundan geriye atmıştı. Alessia ise bu hitabın nereden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalışıyordu.

* *Ogre (Orcneas)*, Avrupa folklorundaki bir dev çeşididir. Çoğunlukla dev kelimesiyle eş anlamlı olarak kullanılır.

Ogre... Bunu daha önce duyduğundan emindi. Sosha neredeyse burnunun dibine girerken sinsi bir yılan kadar yavaş hareket ediyordu. “Burada sana ne diyoruz, biliyor musun?” Söylemek için hazırlandı, ağzının içinde kelimelerin tadına varıyormuş gibi dilini şaklattı. Bu hâli ona tamamen yabancıydı işte. “Katil.”

Alessia kızın ses tonundan bu lakabı ilk söyleyişi olmadığını anlamıştı. Bedeni irkilirken yutkundu. Bu kızı öldürmek istiyordu. *Yeniden.* Üstelik bu hisse hazırlıksız yakalanmıştı. Arkadaşının yasını tuttuğu günler çok uzakta değildi. Peki, içine ektiği öfke de neyin nesiydi? “Öyleyse umarım çok derin uyumuyorsundur,” diye fısıldadı yavaşça kıza yaklaşırken. Parmaklarını dudaklarına götürmemek ve bakışlarını düşürmemek için çenesini sıkıyordu. *Yüceler aşkına!* Bunu sahiden söylemiş miydi?

Yutkunma sırası eski arkadaşına geçmişti. “Görevde başarılar,” dedi Sosha. Yanından geçip giderken omzuna tekrar çarpmayı da ihmal etmedi.

“Ne görevinden bahsediyorsun?” Kimse ona bir görevden bahsetmemişti. Yanındaki muhafıza baktı, ardından bulundukları koridora göz gezdirdi. Bu koridor ona verdikleri odaya giden yoldan tamamen farklıydı. Dalgınlıktan fark etmemiş olmalıydı.

Sosha onu kendi bilinmezliğinde bırakmayı seçip omuz silkti. Ortadan kaybolmadan önce yaptığı son sinir bozucu hareket bu olmuştu. Alessia dişlerini gıcırdattı. “Lanet olsun sana, Sosha,” diye fısıldayıp tekrar muhafızına döndü. “Neler oluyor?”

İmparatorun zalim ellerine halktan birini teslim etmesi gerekiyordu.

“Hayır!” Alessia hayatında daha acımasız yalnızca birkaç şey duymuştu. Üstelik hepsi de bu topraklara düştükten hemen sonra kulağına çalınmıştı. Onu götürmek üzere gelen ekip üyesi kollarını bağlamakla meşguldü. Erinye olmasına rağmen oldukça bilinçli görünüyordu. Bu yarattıkların gün geçtikçe bilinçlenen hareketleri Alessia’nın gözünden kaçmamıştı, imparatorluk büyücüsü işini iyi yapıyor olmalıydı.

“Seni bekleyecek vaktimiz yok. Bu bir soru değildi, planın tamamıydı.”

Alessia başını hızlıca sallayarak yüzünü ovaladı. “Bunu yapmanız gerekiyorsa -ki berbat bir fikir- bensiz yapın ya da benden önce burada olan birini yanınıza alın.” Bu görevi gitmesi imkânsızdı.

“Bu bir emir, leydim...”

“Leydin falan değilim, öyle değil mi?” Onu güzelce uyardığını düşünüyordu.

“Evet, leydim. Şimdi bizimle gelin. Tüm ekip sizi bekliyor.” Askerin ayakları paralel duruyordu, ellerini arkada birleştirmişti. Alessia neden kendisine ihtiyaç duyulduğunu bir türlü anlamıyordu. Hatta bunu neden yaptıklarını da anlamıyordu.

Gözleri sıkıntıdan geriye kaymak üzereydi. Kapıya yürürken askeri dirseğinden yakaladı. “Kendinize bir gladyatör bulun. İmparatorunuza da hasta olduğumu, gece boyunca tüm çiçek türlerini kalan ömrümün ne kadarlık kısmında öğrenebileceğim hakkında düşüneceğimi söyleyin.” Erinye artık kapının dışından onu izliyordu.

“Umarım işi batırırsınız.” Kapıyı gürültüyle yaratığın suratına kapattı.

Hemen sonra parmaklarını saçlarından geçirdi. Halkın arasına imparatorun elçisi gibi inemezdi. Halk bu hâldeyken, tek bekledikleri biraz daha fazla yemek bulabilmekken... Oraya gidip Hanzeb'in işlerini gören biri gibi görünemezdi. Ayrıca bu görev... berbattı.

Başını yastığa koyup gözlerini kapattığında bir çift mavi göz ve turuncu bukleler gördü. Ardından dehşetle gözlerini yeniden açtı. “Unut bunu.”

Böylece kafasının içinde gezen tilkileri saymaya başladı.

Tiz bir çığlık.

Alessia bu sesle yatağından hoplamıştı. Elini korkuyla atan kalbine götürdü. Kaç tilki sayabildiğini hatırlamıyordu, uyuyakalmış olmalıydı.

Acılı bir inleme.

Sanki ses zihninden geliyordu. Rahatsızca kulaklarını kapatsa da sesi duymaya devam ediyordu. İnlemeler ya da çığlıklar kesilmemişti. Yatağa tutunarak ayağa kalmaya çalıştı. Sesler dengesini kaybetmesine neden olmuştu, durmaksızın devam ediyordu ve her nasılsa çok yakından geliyordu.

Alessia kendini koridora attı. Bu şekilde sanki çığlıklar daha da artmıştı. Yürürken sesin kaynağına giderek yaklaştığını hissediyordu. Belki şatonun neresinden geldiğini öğrenirse bu işkenceye son verebilirdi. Tekinsiz bir saatte çığlıkları kovalarken kendini pek güvende hissetmiyordu.

Sürekli kulaklarını kapatıyor, alnında toplanan teri bileğine siliyordu.

Aradan dakikalar geçti, şatonun hangi kısmında olduğundan bile emin değildi.

Tam karşısından o çığlık sesi tekrar duyuldu. Acılı inlemelere karışan tanıdık bir ses gibiydi. Gerçeklerle arasında bir engel olan aralık kapıyı ittirdi. Beton bir masaya kelepçelenmiş bedeni tanıyordu. Uğursuz, tıpkı şatonun diğer parçaları gibi karanlık olan odanın ortasında acı çeken biri vardı. Siyah eldivenleri dirseklerine kadar çekilmiş bir kadın elini üzerinde gezdirdikçe mavi ve saydam ruh kurbanın göğsünden yukarı doğru esniyordu. Masadaki kızın boğazı yırtılırcasına çığlık atmasının sebebi buydu.

Ruhunu canlı bedeninin içinde parçalıyorlardı. *Tıpkı Murphy'ye yaptıkları gibi*, diye düşündü yaşam kanı.

“Merga!” Kenara ittirdiği sürgülü kapıyı arkadaşının başında dikilen büyümlü süprüntünün başında kırmak istiyordu. Acılar içinde kıvrılan cadı ona bakamayacak kadar ölümle yüz yüze gelmişti. Alessia işkenceyi yapan kişiye tekrar bağırarak üzereydi, birinin yardıma geldiğini bilmesini istemişti fakat kaslı bir kol içeri girmesine engel oldu. Diline gelen ismini yutmak zorunda kalmıştı.

Bunun yerine, “Aşağılık!” diye tısladı. Çıplak eli Hanzeb’in yüzüne çarpmıştı. Adam burada dikilmiş, kurbanına çektiği acının seremonisini yönetiyordu. Ne de olsa, o bir ruh yiyendi. Hanzeb kolunu indirmeden önce sürgülü kapıyı kapattığında, Alessia elini yumruk hâline getirdi. Canavarın yanağına çarptığı avucu kavurucu bir acıyla zonkluyordu. Adam ise bundan hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Her seferinde...” Hanzeb kaçma fırsatı dahi bırakmadan güçlü parmaklarını onun boynuna sardı. Sırtı duvara çarpana dek geri geri yürümeye devam ettiler. “Bana meydan okuyabileceğini sanacak kadar aptal hamlelerde bulunuyorsun.” Alessia parmakların her saniye daha da sıkılaştığını ve kesintisiz bir nefese ne kadar ihtiyacı olduğunu belli etmemeye çalıştı. Merga’nın çığlıkları bitmek bilmiyordu.

Tanrım...

Onu yakalayamayacağını sanmıştı. Merga’nın hep bir planı olurdu... Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı.

“Söylediğim her şey bir emirdir ve yerine getirmediğin her emrin bedelini başkaları öder.” Alessia şimdi anlıyordu. Cadı, onun düşüncesizce reddettiği görevin bedelini ödüyordu.

Belli belirsiz nefeslerin arasından, “Yapacağım,” diye cevap verdi. Merga o sırada tüm şatoda duyulacak bir çığlık daha atmıştı.

Hanzeb boğazını serbest bıraksa da hemen sonra saçını tutup yumruğuna doladı. “Tekrar söyle, velet.” Alessia’nın eli refleks olarak saçlarını tutan elin bileğine gitmişti. O an için tüm canı saç diplerinde toplanmış gibi hissediyordu. “Sakın bana karşılık verme, küçük yaratık. Sakın bana dokunma.” Hanzeb tüm bunları söylerken dişlerini bir menene gibi sıkıyordu. Sözcüklerin arasından saçılan tükürükler kıza isabet etmişti.

“Yapacağım,” dedi zorlukla fısıldayarak. Elini canavarın bileğinden çekti ama canı yanmaya devam ediyordu. “Lütfen.” Bunu neden söylediğini kendisi de bilmiyordu. “Onu serbest bırak.”

Hanzeb elini çekip parmaklarının arasında kalan saçları tiksintiyle yere attı. Cadıya işkence eden kadın dışında yakınlarda hiç emir kulu yoktu. Bulundukları koridorun ilk dönüşü Alessia'nın hemen yanında kalıyordu. Belki de büyüünü tekrar çağırmayı deneyip adamı öldürebilirdi.

"Peki ya görevi başaramazsam, çocuğu almazsam?" dedi büyüünü yoklarken. Sonuç resmen hüsrandı. Boşluktu. Merga'nın ani sessizliği asıl korkuyu içine ekmeye başlamıştı bile. Üstelik büyüü ona cevap vermiyordu.

"Öyleyse karşılığında işime yaramayan bir cadıdan kurtulmam gerekebilir." Hanzeb yakası tüylü pelerinini düzeltti. Alessia'dan uzaklaşırken arkasını dönmeden sözlerini sonlandırdı. "Bu bir şans değil."

Alessia yanaklarındaki ıslaklığı silerek sürgülü kapıya koştu. İlk çekişinde açılacağını sandığı kapı yerinden oynamıyordu. "Merga!" Defalarca yumruklayıp tekmeledi. Kapı dakikalar öncesinin aksine kıpırtısız ve ardı sessizdi.

Alnını kapıya yasladı. "Çok üzgünüm, cadı." Yanaklarından süzülen yaşların tuzlu tadı diline ulaştı. Merga, Ophelia, Murphy ve değişebilecek kaderleri... Alessia'yı ayakta tutan yalnızca onlardı.

Böyle ağlayarak nereye varacağını düşünüyordu ki?

Morun açık tonu şehrin üzerine düştüğü sırada, Alessia hançerlerini çizmesine sıkıştırmakla uğraşıyordu. Pantolonu kadar sıkı toplanmış yeşil saçları sırtına çarpıyordu. Gözlerinin altına sürdüğü siyah çizgiler bir daha gözyaşı dökmeyeceğinin sözü niteliğindeydi. O siyahlığı yüzüne dağıtmayacaktı.

Vakit kaybetmeden ekibin önünde araca yürümeye başladı. Yürüdükleri zemin bir çeşit piste benziyordu. Gökten yere inmelerini sağlayacak tüm araçlar buradaydı. Bunların aynı zamanda yalnızca onların kullanabileceği araçlar olduğuna emindi. Yanlarından buraya gelirken kullandığı kara kutu geçip gitmişti. Halktan sömürülenlerin tümü buradan geçip doğruca sarayın deposuna gidiyordu. İmparatorun yere inmek için bu yöntemi kullandığını hiç görmemişti. Hanzeb bunun yerine bir portal açabilir ya da pek ilahi merdiveni kullanabilirdi.

Aracın kapıları kapanırken tüm askerler yerini bulmuştu. Gladyatörlerden oluşan başka bir ekip aracın dışındaki demirlere tutunuyordu.

Alessia o yaratıklardan nefret ediyordu.

Yere inmeleri neredeyse bir düşüş gibiydi. Normalin aksine önce hızlı, sonra yavaş olması aradaki tek farktı. Sessiz ve sarsıntısız bir iniş olmuştu.

Alessia avuçlarını gözlerine bastırarak odaklanmaya çalıştı. Kapıların presi havayı serbest bırakarak açılmıştı.

Havaya kalkan toz ve toprağın arasından gladyatörler ekibin arkasındaki yerlerini alıyordu. Alessia o makinelerin neredeyse ölümü olacağı zamanı asla unutmuyordu. Biraz sonra çalacağı kapının neye benzediğini de hiç unutmayacaktı.

Sitrin topraklarına bastığı anda soğuk bir esinti tenini yalayıp geçti. Rüzgârın uğultusu tıpkı bu toprakların sahipleri kadar sinsiydi. Sessiz tüccarlar ince uzun yapıdaki dükkânlarının perdelerinden davetsiz misafirleri gözetlemeye başlamıştı. Tenleri soluk, perdeyi aralayan tırnakları

keskindi. Alessia onları her zaman on dokuzuncu yüzyılın sivri dişlilerine benzetiyordu. Kana susamamış olmaları farkına hep şükrediyordu.

Yumruğu siyah ahşap kapıda üç kez ritmik ve tok bir ses çıkardı. Kapının açılmasını beklerken etrafındaki gri, enstitü benzeri yapıları incelemeye başlamıştı.

Ekip arkasında harekete geçmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Alessia ise içeriden gelebilecek sese kulak kesilmişti. Kapı açılmadığı takdirde kıracaklardı. *Eğer kimseyi bulamazlarsa...* Kesinlikle birilerini bulmaları gerekiyordu.

Tüm bunlara gerek kalmadan önce kapının hemen yanındaki perde aralandı. Sarı bir göz onlara bakarak olan biteni anlamaya çalışıyordu.

“Lanet olsun,” dedi sessizce. Ancak neyse ki fısıltısını kimse duymamıştı. Sabırsız bir asker onları izleyen gözün önüne denk gelecek şekilde camı yumrukladı. İçerideki her kimse korkuyla irkilmişti, Alessia yanındaki askere doğru döndü. Yönelttiği bakışlarının ardındaki saf öfkeyi saklayabildiğini sanmıyordu. “Yüceler aşkına, kaç aylıksın sen?”

Asker bahsettiği şeyi anlamadı.

Kapı fark edilir bir korkuyla aralandı. “Ne istiyorsunuz?” Karşılarında bir kadın vardı. Tıpkı bu topraklardaki herkes gibi sivri tırnaklarından zehir akan bir Sitrin’di.

Alessia konuşmadan önce yardımcı olmasını umduğu bir nefes aldı. “Çeşitli emir ve yasakların çiğnenmesi gerekçesiyle evinizi arama, krallığa ait olduğuna karar verilen her türlü canlı/cansız varlığa el koyma özgürlüğüne sahibiz. Şüphelerimizin doğruluğunu kanıtlayacak yardımcı bir açıklamanız varsa konuşun ya da kapıyı açmamız için kenara çekilin.” Aldığı nefesin hic faydası olmamıştı.

Sabırsız asker ileri atılacakken kolunu kaldırıp tekrar konuştu. “Geri çekil, asker. Bu senin değil, benim görevim.” Yılanları titreşen asker bakışlarını yüzünde sabitlemişti. Alessia’nın kolunu görmezden gelip elini kapıya koydu. “Bu senin ilk görevin, benim değil.” Boştaki eli kılıcına gitti. “İçsel çatışman umurumda değil.” Bu, içeri zorla girmeden önce söylediği son şeydi.

Alessia bir anda askeri kendi yılanlarıyla boğma isteğiyle dolduğunu hissetti. Aslında o istek hep içindeydi.

Ekip yanından geçip evin içine dolarken kadına baktı. Kapının açılma şiddetiyle yere düşmüştü ve göğsü korkuyla inip kalkıyordu. Tıpkı Alessia gibi. Boğazına doğrultulmuş bir kılıcın esiri olduğundan kadının düştüğü yerden kalkması imkânsızdı. Alessia hemen yanına diz çöktü.

“O nerede?”

Kadının gözleri yaşlarla parıldamaya başladı. Başını iki yana sallıyordu. “Kimden bahsediyorsun? Bilmiyorum.” Başını kıpırdatmadan etrafında yaşananlara baktı. Az önce huzurla oturduğu evinde lanet olası Erinyeler geziyordu. Gözleri tekrar Alessia’yla buluştu. “Ne arıyorlar, sorun ne, bilmiyorum. İnanın neler olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok! Bana inanmak zorunda...”

“Kimi aradığımızı biliyorsun, Erica.” Alessia konuşurken ahşap zemine düşmüş bez bebeği işaret etti. Oyuncakların tamamen el yapımı olduğu bazı kısımlarda sökülmüş dikişlerinden ve orantısız gözlerinden belliydi. Alessia bu cehennemde gerçek bir oyuncak olacağını sanmıyordu. Bakışlarını takip eden kadının omuzları hüsrarla çöktü, artık hıçkırarak ağlıyordu. “Lütfen onu almayın.” Yerde çırpınıyor, etrafa tükürükler saçıyordu. Alessia ayaklanıp küçük evde iz bulamayan askerleri inceledi.

“Çok küçük... O yanlış bir şey yapmadı...”

Elini kaydırarak duvara vurdu. Altı dolu bir ahşap tokluğundan başka bir şey yoktu.

“Onun yerine beni alın... Yalvarırım yaşamasına izin verin... Evden dahi çıkmayacağına yemin ederim.”

Gözlerini sımsıkı kapattı. Bu tahmin ettiğinden daha zordu. Karşısında duran anne paramparçaydı. Alessia hiç böyle bir sadakati tatmamıştı. Bu yüzden onun da yüreği parçalanıyordu. Asla gerçek bir anneye ya da gerçek bir annenin anılarına sahip olmamıştı, gelecekte kendisinin anne olacağını da sanmıyordu. Yutkunurken kalbini sıkıştıran duyguları göz ardı etmeye çalıştı.

Adımları altında gıcırdayan zeminin sesi değişti. Bu aynı zamanda kadının ağlamayı bıraktığı andı. Alessia'nın farkına varmış ifadesini görmesi çok zaman almamıştı. Bir anda bağırmaya başladı. “Kaç, Gwendoline!”

Zemin titrerken bir kapak açıldı. Alessia ne olduğunu anlamadan küçük, boynuzlu bir kız evin içinde koşmaya başlamıştı. Teni pembeydi. *Bir melez.* Kapıdan çıkması yalnızca saliseler sürmüştü. Etraftaki herkesten çok daha hızlıydı. *Özellikle de peşine düşen gladyatörlerden.* Alessia kızın arkasından koşmaya başladı. Her seferinde adımları bir öncekinden daha sağlam oluyordu.

Göğsünde bir alev hissetti.

Hayır. Alev değildi.

Bu büyüyüydü.

Dallarını çağırdı. Bu sırada hamlamış büyü damarlarını yakıyordu. Hızını kesmeden gladyatörlerin hemen arkasına yerleşti. Toz ve duman görüşünü neredeyse tamamen kapatmıştı. Bir gladyatörün bacağına hedef aldı. Onu düşürürse çocuğun peşine kendi düşebilir ve kızı

korumasına alabilirdi. Ama büyüğü ona geri sekti. Bununla birlikte adımları tökezlemişti.

Tekrar tekrar denedi. Ancak dalları gladyatörlere ya da askerlere karşı gelmiyordu. “Bu da ne böyle?”

Dizlerini tutup nefesini toplamaya çalıştı. Hanzeb büyüünü mü bozmuştu? “Sefil herif.”

“Lügatinin bu kadar geniş olduğunu bilmiyordum.” Erinye gladyatörlerin uzaklaşmasını izledi. Alessia askerin yılanlarını ciğerleri sönene kadar iki yana çekme fikrinden henüz vazgeçmiş değildi.

“İçsel çatışma yaşamıyordum.” Duygusal biri olarak görünmek istemiyordu. Güçsüz olmaktan bıkmıştı. Alessia askerin umurunda olmadığını söylemesini bekledi. Onun ilk görevi olduğu konusunda haklıydı. Bu yüzden de önceki görevleri için böbürlenmek üzere olmalıydı. Fakat adam bunun yerine elini uzattı.

“Taylor.” *Tanışmak mı istiyordu? Böyle bir anda?*

Askerin yüzüne haddinden uzun bir süre boyunca baktı. Sonra ani bir fikirle dalların hedefini karşısındaki adam olarak belirledi. Kuru, küçük bir dal Taylor’ın karnındaki metal zırha çaptı ve cılız bir sesle yere düşerek kırıldı. Bu kısacık anda birlikte olan biteni izliyorlardı. Taylor sonunda kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesiyle bunu neden yaptığını soruyormuş gibiydi ama etrafına baktığında cevap oldukça açıktı.

Alessia ismini kastederek, “Umurumda değil,” deyip geri dönen gladyatörleri izlemeye koyuldu. “Pekâlâ, Bayan Umurumda Değil. Sanırım öldüremediğin için benimle işin bitti,” dedi Taylor.

Alessia adamın olduğu tarafa dönmeden, “Gayet tabii,” diye cevapladı. Sonra yaklaşan gladyatörlerden birinin yürürken küçük bir bedeni sürüklediğini gördü.

“Sersem makineler.” Bu koşmaya başladığı andı, Taylor’ı geride bırakmıştı. *Lanet olası Hanzeb’in kahrolası sürüngen askeri*. Neden onunla konuşmaya çalışıyordu ki? Kurnaz herif büyüsünün ayarlarıyla oynamıştı.

Alessia gladyatörün sonraki adımının önünde durdu. Koca canavar da onunla birlikte duraksamıştı. “Onu araca ben götüreceğim,” dedi Alessia.

“Kaçak tutuklandı.”

“Öyleyse yetkilinin ellerine teslim et.” Şansını denemekten asla vazgeçmemeliydi. Çocuk kir ve yara içinde kalmıştı, üstelik yüksek sesle ağlıyordu. Gladyatör sessizliğini koruduğunda, “Pekâlâ, onu bana ver ve yolculukta bize eşlik et,” diye ekledi.

Metal kol yukarı kalktı. Alessia başta gladyatörün ne yaptığını anlamamıştı, çocuğu yüksekte yere bırakacağını son anda fark ederek hızla atıldı. Çırpınan çocuğu yere çarpmaktan son anda kurtaran şey büyüsünün dalları olmuştu. O an anladı. Büyüsünü yalnızca imparatorluğa karşı kullanamıyordu. Hanzeb sandığından daha zeki olabilir miydi? Eğer öyleyse ondan bir adım önde olmaya çalışmak gittikçe zorlaşabilirdi.

Gwendoline dallardan kurtulmaya çalışırken çırpınmayı kesmedi. “Anne!” Bu kelime Alessia’nın tenine derin bir kesik atmıştı. “Anne! Beni buldular! Anne, yardım et!” O sırada yürek acısından daha belirgin bir şey fark etti. Kız dokunduğu dalı beyaza boyuyordu.

Gwendoline’e doğru elini uzattı, dalları sakince geri çekiliyordu. “Sana zarar vermeyeceğim, söz veririm.”

Kızın pembe teni kirlenmişti. Boynuzlarının etrafında elektrik değil, duman dolaşıyordu; o yönden Labradoritlerden daha farklıydı. Kocaman gri gözleri yaşlarla titriyordu. Alessia'ya güvenmiyordu... elbette güvenmeyecekti. Fakat çılgılık atmayı sonunda bırakmıştı.

Alessia havada kalan elini uzattı. Kızın yüzüne düşen uzun tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak istemişti ama küçük melez geri çekildi. "Anneni görmek ister misin?" diye sordu Alessia.

Gwendoline'in gözleri olabirmiş gibi biraz daha da büyüdü. Hızla başını salladı. "Bunu yapabilir misin?" Bir damla yaş daha yanağında kirden yol çizerek yere düşmüştü. Yuvarlak suratı resmen kaşık kadardı. Alessia buna inanamıyordu, o bir melezdi. Annesinin beyaz, babasının mor teni sonucunda kız pembe doğmuştu. Babası gibi boynuzları olmalıydı. Annesinin de tırnaklarına sahipti lakin tırnakları siyah değil, tam aksine beyazdı. Gözüne pek de ölümcül görünmemişlerdi.

Küçük kıza yanıt vermeden önce gülümsedi. Aslında içinden gelmiyordu ama bunu yapmaya mecburdu. "Elbette yapacağım."

Gwendoline elini sımsıkı kavradı. Âdeta dinlenecek bir liman bulmuş gibi, annesini yeniden görene kadar elini sıkmayı hiç bırakmamıştı. Alessia onu anlıyordu. Tüm bunlar... onun gözünde epey devleşmiş olmalıydı. Erinye askerler, gladyatörler ve ne olduğu bilinmez bir kız onu annesinden koparmaya gelmişti. Bu onun en büyük kâbusuydu. Üstelik ömrü boyunca, onu uyumadığı zamanlarda dahi rahat bırakmayacak bir kâbustu.

Askerler kızın annesinin etrafını sarmıştı. Sitrin halkı perdelerin ardından yaşananları izliyordu. Böylesi daha

iyiydi. Alessia kimsenin canının yanmaması için halkın tabuta benzeyen evlerinde kalmasını diledi. Nitekim öyle de oldu.

Gwendoline annesinin kollarında son defa tam anlamıyla güvende hissediyordu. Erica dizlerini yere koyup kızın yüzünü avuçlamıştı. Askerlerin sabırsız olacağını bildiği için onu öperken hızlı davranıyordu. Hızlı ve pişman. Hızlı ve harap. Hızlı ve paramparça.

“Çok üzgünüm, bebeğim.” Onlar ağlarken Alessia yüz ifadelerinden bir çıkış yolu aradıklarını anlayabiliyordu. “Beni affet, hayatım. Seni koruyabileceğimi düşünüyordum.” Erica kızına yeniden sarıldı.

“Beni onlarla gönderemezsin.” Gwendoline’in kızgın yüzünde şaşkınlık ve kırgınlık belirmişti. Küçük parmaklarıyla yanaklarındaki elleri tutarken doğruca annesine bakıyordu. “Söz vermiştin.”

“Bu kadar yeter.” Taylor hızla küçük kızın kolunu kavradı. Diğer askerler de bu sırada anneyi eve geri itmeye başlamıştı.

Erica ve Gwendoline aynı anda çığlık atıyordu.

Askerler kapıyı kapatmadan hemen önce kadının gözleri Alessia’yla buluştu. Ardından kapı kapandı. İki adet tahta parçası kapının üstüne çivilendi. Alessia bunun kalıcı bir şey olmadığını biliyordu. Birinin sonunda kadının o evden çıkmasına yardım edeceğini umuyordu. Belki de bu kişi Gwendoline’nin babası olurdu.

Gitmeden önce tahta kapıya avucunu yasladı. Kadının hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordu. “Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Erica’nın söylediklerini duymuş olmasını diliyordu.

Küçük kız aracın içinde tam karşısında oturuyordu. Alessia onun elini bıraktıktan sonra avucunun beyaza boyandığını görmüştü. Şimdi bile nereye dokunsa geride aynı rengi bırakıyordu. Kızın minik boynuzlarının etrafındaki bulutlar da dönmeyi bırakmamıştı.

“Bu boya ne için?” derken beyaz avucunu gösterdi.

Gwendoline gözlerinin içine bakmayı ve cevap vermeyi reddetti. Alessia’nın onu çok zorlamaması gerekiyordu. Zaten küçük kızın tüm hayatı zorluklar içinde geçecekti.

Sonra kızın kendi parmaklarına bakarak fısıldadığını fark ederek sordu. “Ne dedin?”

“Ruhlar karanlığa gitmeden önce...” Gwendoline’in doğru sözcükleri bulmaya çalıştığından emindi. Sanki ona söylenen şeyleri olduğu gibi hatırlamaya çalışıyordu. “Siyahın içinde bulunan her şeyle inşa edilmiş o yere götürülmeden önce, günahlarını Labradoritlerin bulutları arasında görürlermiş.”

Siyahın içinde bulunan her şeyle inşa edilmiş yer. Alessia bu cümleyi bir yerden hatırladığına yemin edebilirdi. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Beyni aynı anda birden fazla anıyı eşeliyordu. “Siyahın içinde bulunan mı dedin?” Kaşları heyecanla çatılmıştı. Küçük kıza biraz daha yaklaştı. Hedefe ulaşmak üzere olduklarını hissediyordu, o yüzden elinden geldiğince hızlı olmalıydı. “Yani ruhlar oraya götürülmeden önce? Öyle değil mi?”

Gwendoline usulca başını salladı.

“Peki...” Bakışlarını aracın içinde gezdirdi. Birinin onları dinleyip dinlemediğini kontrol ediyordu ancak tüm

askerler yanaşmak üzere olan aracın konumuyla ilgili konuşuyordu. “Ellerindeki boya nedir?”

Küçük kız ellerine baktı. Alessia ona haddinden fazla yüklendiğini hissediyordu çünkü bu soruyu zaten sormuştu ve Gwendoline cevap vermemişti. “Annem eskiden ruhları hizaya sokmak için yere çizgi çektiklerini söyledi.” Gri tonundaki iri gözler onunla buluştu. “Annemi ne zaman göreceğim? Eve dönmek istiyorum.” Kızın sesi ağlamaklı çıkıyordu.

Alessia ona yaptığı sorgudan utanarak gülümsedi. Başparmağı kızın yanağında kirden iz bırakmış gözyaşına taktı. “Bilmiyorum, bebeğim. Bir çaresine bakacağız.” *Ona tıpkı annesi gibi seslenmişti.* İşaret parmağını dudaklarının üstüne koydu. “Fakat bu bir sır. Bunları kimse bilmeyecek, tamam mı?” Bu defa başını sallarken hızlıydı.

Sonunda araçtan indiklerinde şatonun kasveti ciğerlerini patlatabilecek seviyedeydi. Botları zeminde ilerlerken gıcırdıyordu. Gwendoline’i kelepçelemeye hazırlanan Taylor’a engel olmak için söze girdi. “Buna gerek yok, sana karşı koyamayacak kadar küçük ve zaten bunu yapmıyor.”

“Ama yapabilir,” dedi adam. Kızın küçük bileklerini sıkmaya devam ediyordu.

Alessia onu alaya alıyormuş gibi burnundan bir nefes vererek güldü. Bu aşağılamayı dile getirmek zorundaydı. “Bir çocuktan mı korkuyorsun yani?” Askerin kaşları çatılırken etrafındaki yılanlar tısladı, muhtemelen az önceki alaycı gülüş gururuna inen bir balyoz görevi görmüştü. *Ne yazık...* diye düşündü Alessia.

Taylor gözlerini onunkinden ayırmadan küçük kızı kaldırıp koluna yerleştirdi. “Bu kasların içini pamukla doldurmadım elbette.”

“Bundan emin olmam gerekiyordu.” Alessia memnun bir şekilde gülümsedi. Asker ise yalnızca çenesini biraz daha kaldırarak cevap verdi.

Fakat yaşam kanı adam yanından geçip gitmeden önce kızın nereye götürüleceğini kemerde sallanan anahtarlıktan anlamıştı bile.

Merga'nın zindanına koşarken bir sonuç çıkarmaya çok yaklaştığını hissediyordu.

Ellerini parmaklıklara doladığında hâlâ nefes nefeseydi. “Neyse ki seni sağ bırakmış.” Cadı tek parça olmasına rağmen tekrar tekrar birleştirilmiş gibi bitkin görünüyordu. Çünkü ona yapılan şey tam olarak buydu.

Alessia onu karşısında gördüğü için hissettiği rahatlamayı tarif edemiyordu.

“Hayal kırıklığı seziyorum.” Merga başını kaldırdı. Alessia yüceler şahitliğinde onlarca kez cadının ne kadar kötü görüldüğünü düşündü. Merga hayattaydı fakat çektiği acının sebebi olduğu gerçeği Alessia'nın vicdanını asla rahat bırakmayacaktı.

Yavaşça gözlerini kırptı, gözleri hüznün ve pişmanlıkla doluydu. “Böyle olacağını bilmiyordum, yemin ederim ki...”

“Hey! Bu zindanda senin acılı ses tonunu ve pişmanlıklarını dinleyecek kadar mutlu mu görünüyorum, hayatım?” Merga ellerini kaldırıp küçük yeni dünyasını işaret etti. Alessia başıyla onaylayarak geri çekildi. Kadın haklıydı, zaten yeterince yıpranmıştı.

“Siyahın içindeki her şeyle yapılan yer. Bunu hatırlıyor musun?” Cadı aniden başını ona çevirdi, bakışları âdeta

can bulmuştu. Korkmuş muydu yoksa heyecanlanmış mıydı, bilmiyordu. Bu bakışlardan anladığı tek şey, cadının konuyla ilgili çok fazla bilgiye sahip olduğuydu. Cevap vermeden önce yutkundu. “Ben hatırlıyorum, sarnıçta... sana günlüğü...”

“Şşt!” Merga’nın parmağı dudağındaydı. Cadı hızla ayaklanıp onun dikildiği yere yaklaşmıştı. “Bundan yüksek sesle bahsetme. Özellikle de bu şatoda.”

İlk defa durumu anlayabiliyordu. “Evet, affedersin.” Fısıldamak için başını eğdi. Sarnıçta sırrını vermek için mendilini düşürmüş gibi yaptığı zamana dönmüştü. Ama cadı o günden bu yana epey sarsılmış gibi görünüyordu. “Sana o soruyu sorduğumda,” diye üstü kapalı bir şekilde devam etti. “Bilirsin, bana cevaplar verdin. Yani verdiğini düşündün çünkü hiçbir şey anlamamıştım. Bana ne demek istedin, Merga? Siyahın içindeki her şey... o yer neresi?”

Merga son derece dikkatle dinledi, cevabı düşünmek için vaktinin olmadığını biliyordu. “Keşke sana olduğu gibi anlatabilsem fakat bu imkânsız. Bu konu hakkında konuşamam, hiç kimse konuşamaz. Ayrıca bunu çözecek türden bir büyüm hiç olmadı.” Cadının gözleri bir anlığına uzaklara daldı. “Ambrose’un büyüleri her zaman kendisi gibi ketum olmuştu.” Bunu neredeyse bir hakaret olarak söylemişti.

Alessia farkındalığın zihninde bir yıldız gibi kaydığını hissetti. “Bu bir büyü. O yüzden kimse açıkça konuşmuyor.” Cadı başını onaylarcasına salladı. “Siz mühürlendiniz.” Alessia şaşkınlık ve farkındalığı aynı anda yaşıyordu. Ne yazık ki cadı onun sözlerini yine onaylamıştı. İşte tekrar başladığı noktaya dönmüştü. Sırtını duvara yaslarlarken,

“Öyleyse nereden başlamalıyım, bilmiyorum,” dedi Merga’ya. Ümitsizlik yine onu bulmuştu.

“Ophelia’nın mektubunu geri almalısın.”

Tek cümlelik bir öneriydi. Neredeyse bir emir niteliği taşıyordu. Hipnotize olmuş gibi cadıya baktı. “Alacağım.” Başlaması gereken yer işte burasıydı. Kalbinin ritmi tekrar kıpırdandı. Verdiğini geri alacaktı ve bu defa mektuptaki şifreleri çözecekti. Aslında mektup bir kopyaydı çünkü gerçeği imha etme büyüsü yüzünden ortadan kaybolmuştu.

Bedeni adrenalinle dolmuştu. Uzanıp cadının demiri tutan ellerine dokundu. “Düşünmeliyim. Çok fazla düşünmeliyim, Merga.” Parmaklarını öptü ve cadının yanağına dokundu. Merga bundan hoşlanmamış gibi kıpırdansa da Alessia onun gülümsemesini zor tuttuğunu, yanaklarının kızardığını görebiliyordu. *Hem de onca kirin altında.*

Oradan uzaklaştığı sırada, “Ben ölmeden düşünsen iyi olur!” diye bağırdı Merga.

Her yerde Agiel’ı arıyordu. Ona karşı konulmaz bir teklif yapacaktı. Henüz bunun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu fakat işe yarar bir şeyler bulmak zorundaydı. Yerleri paspaslayan kadını durdurdu. “Agiel’ı nerede bulabilirim?”

Kadının yüzü yakışıklı bir soruyla karşı karşıyaymış gibi asıldı. Eli sorgucu bir tavırla beline gitmişti. “Dükü neden arıyorsun?”

“Sanırım dükün özel hayatı seni ilgilendirmiyor.” Alessia hızlı bir çözüm olarak kendi adına ima ettiği şeyden utanmıştı. Utancını açık etmekten korkuyormuş gibi kollarını göğsünde bağladı. Kadın huysuz bakışlarını

bir nebze olsun üzerinden çekmemişti. Hatta artık onu alıcı gözlerle süzüyordu.

“Şimdi... onu nerede bulabilirim?”

Kapıyı tıklatırken hâlâ teklifi ayrıntılı olarak düşünmemişti. Aklına gelen şeyin en iyisi olacağına inanmak istiyordu. Zihnini toplamaya fırsat bulamadan önündeki kapı açıldı. Agiel'in siyah satenden yapılmış salaş pantolonunun üzerindeki göğsü çıplaktı. Alessia bakışlarını kaslı olmayan bir yere sabitlemeye çalıştı. Cerbezeli'nin omuzlarından aşağı inen sabahlığı yerlere kadar uzanıyordu ve bu oldukça dikkat dağıtıcıydı. “Yosun kafa, içeri gelsene.”

Genç adamın odasında bordo renkleri hâkimdi, tavan yüksekti ve oldukça geniş bir odaydı. Alessia dönüp baktığında onu izleyen bir çift gözle karşılaştı, Agiel çoktan kapıya yaslanmıştı. “Sevdin mi?”

Alessia son bir bakışla etrafını süzdü. Ona Cerbezeli olarak hitap eden, tatlı diliyle büyülediği kızların yatağın üzerinde olduğunu hayal etti. Bir saniye sonra zihnine daha cesur görüntüler düşmüştü. Gözlerini kırpıştırarak bu hayalden kurtuldu. “Çok sevdim.”

O kabarık koltuğa otururken Agiel da içecek bir şeyler koyuyordu. Alessia aslında deli gibi açtı, hatta en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. “Sana bir teklifim var,” diye söze girdi.

Agiel elindeki sıvıyı kadehe dökmeyi kesip ona baktı. Dudağının bir köşesi yukarı kıvrılırken ilk yudumunu almak için kadehe uzanmıştı. “Biraz yavaşlayalım mı?”

“Asla!” dedi heyecanla. Bunun için vakti yoktu. “Hanzeb'e verdiğim bir şeyi geri almam gerekiyor. Karşılığında benden ne istersen onu yapacağım.” Pekâlâ. söyler

söylenemez buna pişman olmuştu. Daha yaratıcı ve akıllı olabileceğini düşünmüştü ama kimi kandırıyordu ki?

Agiel kadehindeki sıvıyı bir dakika öncesinden çok daha keyifli bir şekilde yudumladı. “Şu anda bile söylediğin şey için pişmansın.” *Evet*, diye düşündü.

“Hayır.” Kadehi adamın elinden alarak başına dikti.

“Bence yavaşlama fikrini yeniden düşünmeliyiz.” Agiel kadehi elinden alıp bir köşeye koyduktan sonra yeşil buklelerinden birinde parmağını gezdirdi. “Bu çok büyük bir vaat, Yosun.”

“Evet, öyle.” Bunun ikna edici olması gerekiyordu.

Agiel biraz daha yaklaşıp Alessia'nın tüm saçına baştan aşağı dokundu. Gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. “Peki öyleyse, teklifini kabul edeceğim.” Alessia bunun çok kolay olduğunu düşünerek şüpheye düştü.

“Geri almak istediğim şeyin ne olduğunu sormayacak mısın?”

“Elbette soracağım. Fakat şu anda ödeyeceğin bedel hakkında fanteziler kuruyorum.” Başını yana yatırmıştı ve doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Alessia ona istediği her şeyi verebilirdi. *Değil mi?* Kendine bu soruyu tekrar tekrar sordu. Cevabından pek emin olmasa da korkuyordu. Çok derinlere gömmeye çalıştığı katilin isminin bir nabız gibi içinde attığını hissetti. Ona ihanet edip etmeyeceğini soruyordu sanki.

4. BÖLÜM

ALESSIA

Agiel perdelerini iki yana açıp Kordiseps'i gözler önüne seren manzarayı açığa çıkardı. Kadehindeki son yudumu kafasına dikti ve sıvıyı yanaklarında topladı. Bu da yetmezmiş gibi bileklerine biraz esans sürdü. Üstelik tüm bunları fazlasıyla aciliyeti olan şeylermiş gibi hızla yapıyordu.

Hepsini kız ona mektubu aradığını söyledikten sonra yapmaya başlamıştı.

"Affedersin, ne yapıyorsun?" Alessia odanın içinde kıpırdandığı süre boyunca onu izlemişti. Agiel'i izlemek bile kaslarında psikolojik bir yorgunluk oluşması için yeterliydi.

"Düşünüyorum, Yosun." Bileğini burnuna doğru kaldırdı. "Bu benim odaklanma şeklim."

Alessia'ya göre bunlar epey ilginç yöntemlerdi. Ya da diğer tüm ruhani varlıklar için. Kendini Cerbezeli'nin rahat koltuğuna bırakmıştı. Çünkü onun aksine, Alessia'nın en iyi fikirleri hep yeterince dinlendiğinde aklına gelirdi. "Öyleyse önerin nedir?"

Agiel bir elinin işaret parmağını şakağına yaslamış, diğer eliyle de dirseğini kavramıştı. Ayaktaydı ve cevabı şehirde bulabilirmiş gibi camdan dışarıyı izliyordu. Alessia

sessizliğinin kısa sürmesini umdu. Adam tekrar ona döndüğünde parmağı hâlâ şakağındaydı.

“Mektubu Ophelia yazdı.” Bu yeni bir bilgi değildi.

“Bunu sana az önce söyledim.”

Cerbezeli gereksiz düşünceleri kovuyormuş gibi ellerini başının üzerinde silkeledi. “Doğduğundan beri her şeye cevap verir misin yoksa bir kaza sonucu mu böyle oldun, yosun kafa?”

Alessia ellerini kaldırıp pes ettiğini gösterdi. “Sustum.” *Yalnızca bana yardım ediyor olduğun için,* diyordu zihninin içinden.

“Ophelia’yı bulma ve mektuba ulaşma seçenekleri arasında mekik dokuyorum.” Alessia onun konuşmaya devam etmesini bekledi çünkü söylediği şey ne bir soru ne de tavsiyeydi. Cerbezeli sadece yine sesli düşünüyordu. “Ophelia fermantasyon tüpünde olduğundan bu yol engellerle dolu sayılır.”

“Bekle, Ophelia’yı çürütüyor musunuz?” Alessia yaslandığı yerden endişeyle doğruldu.

“Aslında bunu önlediği için adı fermantasyon tüpü. Fermente olmasını engelleyecek şekilde tasarlandı, tıpkı...”

“Turşu kavanozunu hayata döndürmek gibi?” Neyse ki arkadaşı sirkeli suda beklemiyordu, en azından bunu bilmek güzeldi.

Agiel yüzünü buruşturdu. “Bu çok çirkin bir yakıştırma. Lütfen bilinç altını daha fazla gözler önüne serme.” Bakışlarını kızın yüzüne çevirdiğinde kaşları çatılmıştı. “Konuyu saptırıyorsun.”

“Konu bir elin parmağını geçmeyecek arkadaşlarımdan biri olsaydı bunu yapmakta haklı olurdum fakat...”

Agiel uzun adımlarla ilerleyip koltukta yanına oturdu. “Çözüm odaklan, Yosun. Onu kurtarmak istediğini biliyorum. Ama sana yardım etmemi istiyorsan daha az göze batacak şekilde ilerlemeliyiz.”

Alessia bakışlarını dizlerinin üzerinde kenetlediği parmaklarına çevirdi. “Bunu ona siz yaptınız, sevgili düğ.”

Agiel oturduğu yerden uzanarak onun yüzünü kavradı. “Bana bak ve iyi dinle... Bunun için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.” Konu ne zaman Ophelia’ya gelse, içindeki öfke tıpkı bir pelerin gibi omuzlarını sarıyordu. Bu adamdan alacağı yardıma muhtaç olduğunu bilmek, Alessia’yı oturduğu yerde kalmaya zorluyordu.

“Hanzeb’in sana ve sevdiklerine yaptıklarını desteklemiyorum. Üzgün olmam bu durumu çözmeyecek ya da sonrakilerin önüne geçmeyecek ancak ben...” Bakışları kızın iki gözü arasında sekti. “Yosun, ben tam buradayım. Telafi için çabalıyorum.” Başını iki yana sallayarak devam etti. “Kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama iyi bitmesi için yanında savaşacağım.” Alessia bu adamın hâlihazırda mücadele ettiği bazı savaşlar olduğunu şimdi anlıyordu. Agiel en başta taşıdığı soyadına karşı gelerek ona yardım ediyordu.

“Buradan iyiliğinin bedelini ödememi istemeyeceğini mi çıkarmalıyım?” diye sordu. Bu onun için sahiden çok iyi olurdu.

Agiel ellerini kendi kucağına çekti. “Yüceler aşkına! Yalnızca birkaç ciddi saniye boyunca pazarlıkçı olmayı bırakmaz mıydın?”

Canımın derdindeyken mi? Hayır.

“Elbette isteyeceğim. Gerçekleri inkâr edemeyecek kadar Asphodel’ım, bu da literatürde karşılıksız iyilik

yapamayacağım anlamına gelir.” Alessia literatürün Asphodel Kardeşler’i tanımadığına bahse girerdi. “Sana yardım ediyor olmam beni iyi bir adam yapmaz, leydim.” Bir leydi olmadığından da son derece emindi. Neden herkesin ona böyle seslendiğini anlamıyordu.

“Öyleyse seni gaddar bir yardımsever olarak düşünmem gerekecek.” *Saçmalık.*

“Sana yardım ediyorum çünkü desteklemediğim bir düzende, piramidin başında olmaktan nefret ediyorum. İsteğimin cennetten çıkma şelaleler veya pembe bulutlar olduğunu sanıyorsan... Hayır. Kordiseps için seninki kadar masum fikirlerim olduğu söylenemez lakin planlarım işlediğinde yanımda bir yaşam kanının bulunması epey işime gelirdi.”

Fazla düşünmeye gerek yoktu. Agiel yardım için tam buradaydı çünkü bu bir tür alışveriş sayılırdı. Belki de telafiydi. *Her neyse.*

“Evet,” derken neredeyse fısıldamıştı.

Agiel beklemeden asıl konuya geri döndü. “Taht odasında değerli parçalar saklanmaz. Sanırım onu bulabileceğimiz sadece iki yer biliyorum. Lazlo’nun çalışma odası ve mücevher salonu.” Lazlo imparatorluk büyücüsüydü. Alessia başını onaylarcasına salladı. Mücevher salonu, değerli eşyaları saklamak için oldukça büyük bir alan seçimiydi. *Özellikle halk sefalet içindeyken.*

“Öyleyse bürünmem gereken bir ajanlık kimliği var.”

Agiel parmağını şıklattı. “Aynen öyle.”

Alessia şatonun uyku vakti gelip çatığında beline bir kalem ve boş bir parşömen sıkıştırdı. Agiel’in tarifine göre,

Lazlo denen kadının -ki o bunun bir erkek ismi olduğunu sanıyordu- odası çamaşır yıkama odalarının bulunduğu kattaydı ve siyah bir kapısı vardı. Parmak ucunda koridoru geçip merdiveni tırmanırken bazen göğsünün sıkıştığını hissederek hızlanıyordu. Sakin ve tekinsiz saatlerde hep eteğinin ucunu ya da arkada kalan kolunu yakalayabilecek bir varlığın onu kovaladığı hissine kapılırdı. Arkasını kontrol ederken nabzının hızlanması da bu yüzdendi.

“Tabii ki karşına ansızın korkunç bir varlık çıkıp çılgınlık atmayacak, sersem,” diye söylendi. Kendine bunun gibi birkaç telkin edici cümle daha söylerken çok düşünmemeye çalıştı. Yeterince düşünürse gerçek olurdu.

Yukarı çıktığında kattaki her kapının siyah olduğunu görüp bir çift yilansı bakışın hatırasına lanet okudu. “Alçak.” Agiel yalnızca siyah kapı detayını vermişti. Hangisi olduğunu söylememişti...

Hızlıca koridorda ilerledi. Katta yaşayan tek kişi Lazlo’ydu, ses gelen odayı ayırt etmek çok zor olmamalıydı. Bir kadın sesi duymak için bekledi. Şatonun bu cephesinde birlikte kalmalarına rağmen büyücüyle hiç tanışmamış olması garipti. Kapıları dinlediği sırada yanındaki kapı açılınca diğer tarafındaki odaya hızla girmiş bulundu. İçerisi karanlıktı fakat beyaz sabunun kokusunu alabiliyordu. Agiel’in sesini duyduğunda başını tekrar kapıya yasladı.

Cerbezeli tıpkı söylediği gibi kadını oyalamak için gelmişti.

Alessia konuşurken laf arasında, “Morganna...” dediklerini duydu. Asphodel Kardeşler’in ortancası olan kadındı bu. Henüz tanışmamışlardı fakat zaten bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüyordu.

Lazlo'nun tok sesi ve anlaşılmaz kelimeleri adımlarıyla birlikte uzaklaşırken yanındaki adam ona eşlik ediyordu. Alessia dükün hangi yalanı uydurduğunu merak etmişti ancak bunun üzerine düşünecek vakti olmayacaktı. Saatler önce planı yaparken, "Yalnızca yarım saat için onu odasından uzak tutabilirim, elini çabuk tut," demişti Cerbezeli.

Hızla odadan çıkıp kapının koluna asıldı. Bir terslik olmalıydı çünkü odanın kapısı kilitliydi.

Planı iptal etmek, fırsatı tepmekten başka bir şey olmazdı. Bir saniyeliğine durup nefesini düzene sokmaya, çözümü aklına getirmeye çalıştı. Çamaşır odasından esen rüzgâr saçlarını omzundan geriye savuruyordu. Alessia birkaç adım geri gidip pencereye baktı. Lazlo'nun camının açık olduğunu görünce neredeyse havalara uçaktı. Fakat havalara uçma fikri şimdilik farklı bir günün planı olsa çok daha iyi olurdu.

Büyüsü şatoda çalışmıyordu. Bu yüzden yeniden sıradan bir insan gibi yaşama fikrine alışmak zorunda kalmıştı. Bacağını dikkatlice camdan dışarı çıkardı. *Yüceler yardım etsin!* Mor bulutların üzerinde korkunç bir deneyimle baş başaydı.

Lazlo'nun camından içeri girene kadar şehrin göbeğinden kazınan parçalanmış bedeninin hayalini zihninden silmeye çalıştı. İçinden bir ses o türden bir düşüşün yaşam kanına galip geleceğini söylüyordu. Neyse ki o sesin haklı olup olmadığını öğrenmeden önce kendini camdan içeri attı. On dakikadan fazla zamanı kalmış olamazdı.

Lazlo'nun odasının sıkışık bir ofisten tek farkı içeride tek kişilik bir yatak olmasıydı. Koskoca şatoda büyücünün neden böylesine küçük bir odada yaşadığını düşündü.

Bunu yaparken bir yandan da açıp kapanan, içine kâğıt konabilecek her deliği karıştırıyordu.

Saçlarını sıkıntıyla kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Hava gittikçe ısınıyor muydu yoksa? “Kahrolası.” Çekmeceyi kapattı. “Bir.” Yastığı fırlattı. “Kâğıt.” Defteri araladı. “Parçası.”

Zamanı tükenmek üzereydi, Lazlo’nun sinirli adımları bunu kanıtlar nitelikteydi, odaya her saniye biraz daha yaklaşıyordu. Alessia telaşla bacaklarını yeniden pencerenin dışına sarkıttı ancak bunun öncesinde masada gördüğü siyah, uzun eldivenleri hatırlamıştı. Çığlıkları, mavi renkli saydam ruhun kararıp havaya karışan parçalarını ve savunmasız bedenin üzerinde gezinen eldivenli elleri anımsıyordu. Merga’nın ruhunu gerçek anlamda parçalayan eldivenlerdi bunlar.

Yakalanmak uğruna da olsa masada duran kadehi aldı ve sıvının tam ortasına tükürdü. Büyücü karmakarışık bir hâle gelmiş odasını gördüğünde tükürüklü bir kadehe ihtiyaç duyacaktı. Hatta belki daha da fazlasına.

“Orada olacağına neredeyse emindim, diğer bütün seçeneklerin daha az başarı yüzdesi vardı.” Agiel sikkinlikle nefesini dışarı verdi. “O bunaktan bir hiç uğruna azar yediğime inanamıyorum.”

Alessia gözlerini kaçırıp dudaklarını yaladı. Tükürüklü kadehi hatırlayınca adama çabasının bir hiç uğruna olmadığını söylemeyi düşünmüştü fakat bu küçük çılgınlığı kendine saklamak istiyordu. Yakın gelecekte Agiel da benzer bir intikamın kurbanı olmaya hak kazanabilirdi.

“Mücevher odasına girmek bu kadar kolay olmayacakmış gibi hissediyorum,” diye belirtti.

“Oraya ben bile giremedim, yosun kafa. Bu hayatımın en terletici planı olacak.” Agiel bunu söylerken rahat koltuğuna biraz daha gömülmüştü, tıpkı düşüncelerine yaptığı gibi... *Tanrı aşkına!* Alessia onu terli ve üstsüz hayal etmek istemiyordu. Bu şekilde görmeyi umduğu yalnızca tek bir kişi vardı, o da turuncu saçlı olduğu kadar uzaktaydı.

“Güneşli günleri geride bırakalı çok oldu, sevgili düğ.” Cerbezeli ona sesleniş şekliyle irkildi. Alessia’nın şüpheyle kısılmış gözleri bu hareketi yakalamıştı. Karşısındaki adamı baştan aşağı süzdü. “O han... Bana orada bir çalışan olduğunu söylemiştin. Öyle değil mi?”

Agiel vereceği cevabı düşünürken yanağını ısırdı, parmaklarını birbirine geçirdi ve boğazını temizledi. Bakışlarının arka planında söylediği yalan için bir haklılık payı üretmeye çalışıyordu. “Hayır,” dedikten sonra biraz daha düşündü. “Hayır... Lanet olası bir bahanem yok sanırım. O kasvetli mekânın sahibiyim.”

“Biliyorum. Sen söylemeden fark etmem iyi oldu. Yanlışlıkla sana güvendiğimi falan bir düşünsene!” Alessia aslında ona kızmıyordu çünkü kendisi de kimliği hakkında dürüst davranmamıştı. Aralarındaki tek fark, Agiel’in onu bir simülasyona kapatan kara kalpli imparatorun kardeşi olmasıydı. Alessia’nın yalanları ise bu adam için hiç tehlike arz etmemişti. İşte fark bu kadar ayırt edilebilirdi.

“Sen de siyahın içindeki beyaz leke sayılmazsın, yaşam kanı.”

Alessia kendini savunma ihtiyacını boğazında hissetti. Elllerinde, dizlerinde... bedeninin her yerinde. “Beni imparatora teslim etmek için yanında tutmaya çalıştığını inkâr

edebilir misin?” Bağırırken sinirle ayaklanmıştı. “Benim söylediğim yalanlar yalnızca o günü de canlı geçirmek içindi. Kışından ayırmadığı tahtından başka bir şey düşünmeyen zalim bir imparatorun eline düştüğümde elimdeki güçten faydalanmaması için. O gücü pek bayıldığın, açlıktan kırılan halka karşı kullanmaması için!” Agiel kılını dahi kıpırdatmıyordu. Sanki parmağını oynatsa daha fazla söze çarpabilirmiş gibi hiç hareket etmiyordu.

“Ben halkımı sevmiyor değilim. Onları küçümsemiyorum, Hanzeb gibi değilim! Neden anlamıyorsun? Bu şatoda halkı önemseyen biri varsa, o da benim.” Odayı terk etmeden önce burnundan bir nefes vererek güldü. Ancak gülüşü neşe kaynaklı değildi.

“Gerçekten umurunda olsa hâlâ bu şatoda olur muydun?”

Agiel gölgelere bürünmüş odasını sessizlikle terk etmişti.

Kendini odasına kapatmasının üstünden henüz bir saat geçmeden kapının altından kayan bir zarf halının altına girdi. Alessia vakit kaybetmeden halının altına elini soktu, zarfı açarken parmakları birbirine karışıyordu.

Öğle vakti taht odasında bulunmak için bir sebep bul.

Cerbezeli'den gelen bir not olduğunu tahmin ediyordu. Ona söylediği şeylere rağmen plana sadık kalmasına sevinmişti.

Uyumadan önce o odada bulunmak için oluşturduğu bahane listesini gözden geçirdi, pek zamanını almamıştı çünkü liste tamamen boştu. Evet, henüz bir sebep

bulamamıştı. Büyük yatağın üstünde kolunu yastığına sararken morun koyu tonlarındaki gölgeler odaya yansıyor. Yalnız uyumaya alışkın olmasına rağmen uyanmadan hemen önce yastığın istediği gibi kokmadığını fark ettiğinde afallıyordu. Katilinin kokusu. Katilinin dudakları. Katilinin kemikli parmakları.

Katilinin de içinde bulunduğu ihtiraslı anıları.

Kalbinde hissettiği bariz batma ve içindeki büyük boşluk onu uyanık tutuyordu. Saydığı birkaç milyon koyun boyunca bu hislerle savaşımaya devam etti.

Uyandığında kendini şişelerce üzüm sirkesi içmiş gibi hissediyordu. Korsesinin iplerini duruşu düzelene kadar sıkıttığı esnada koridordan gelen sesleri duydu. Bunlar hizmetlilerin sesiydi, her gün aynı saatte çamaşırları toplayıp odayı temizliyorlardı. Yani hesaplarına göre, saat öğlen olmak üzereydi.

Çizmesinin sesi odada yankılanırken söyleyeceklerini defalarca zihninde tekrar etti. Aynı zamanda taht odasında sadece bir bahaneyle ne yapacağını merak etmeden edemiyordu. Kurnaz Cerbezeli ne planlamıştı?

Muhafızlar kapıları araladığında ilk gördüğü kişi Sosha oldu. Hanzeb'in kucağında henüz gözüne mantıklı gelmeyen bir şekilde kıpırdanıyordu. Alessia adımlarını birbirinin önüne atmaya devam ederken önceki gelişinde boş olan diğer iki tahtın da dolduğunu gördü. Hanzeb'den yalnızca biraz daha uzak duran tahtların birinde Agiel oturuyordu. Dükün bakışları doğrudan Alessia'yı buldu, nedense alnında terler birikmişti.

Diğer tahtta oturan kişi bir kadındı. Onun Morganna olduğunu tahmin ediyordu. Beyaz tenine tezat siyah saçları vardı, dudaklarındaki renk az önce birinin kanını son damlasına kadar emdiğini iddia ediyormuş gibi kırmızıydı. Ayrıca o... çok gösterişli görünüyordu. Yakutlarının, kabarık eteğinin ve dantelli siyah eldivenlerinin içinde bir cehennem kraliçesini andırıyordu. Alessia'nın kendisine baktığını fark ettiğinde kararan bakışlarının altındaki dudakları milimetrik bir hareketle kıvrıldı. Alessia bu tebesümün sebebini merak ediyordu.

Odanın içindeki kalabalıkta varlığı pek seçilir değildi. Bu yüzden kimse burada olmasını sorgulamamıştı. Biri onu sorguladığı takdirde ne söyleyeceğini ise enine boyuna düşünmüştü.

Odayı dolduran kişilerin tüccar olduğunu anlaması çok zamanını almadı. Bohçasını sırtına yaslayanların en önünde malzemelerini çuvaldan çıkaranlar da vardı. En öndeki kadın kumaşlarını imparatorun önüne sermişti. En hızlı şekilde kumaşların çeşitlerini ve ne kadar kaliteli olduğunu anlatıyordu. Tıpkı diğer hepsinin yapacağı gibi mallarını Asphodel Kardeşler'e sunuyor ve kraliyet ailesine satıyordu.

Sosha'nın inlemesiyle dikkati düşünce bulutu gibi dağıldı. Bakışlarının hedefini imparatorun kucağındaki eski dostuna kaydırды. Gördüklerine inanmakta zorluk çekiyordu. Yanlış görüp görmediğinden emin olmak için biraz daha yaklaştı. Sosha'nın uzun ve kabarık eteği sayesinde kimse ayrıntılara şahitlik edemiyordu fakat bu kadarı bile onun için çok fazlaydı.

Utanarak tüccarların yüzlerini inceledi. Hiçbirinin kızmadığını görmek en ilginç olanıydı. Normal bir anın

ortasında tatsız hissedenden tek kişiydi sanki. Bu imparatorlukta süregelen bir davranış mıydı?

Biri ondan bunu yapmasını isterse ne olacaktı?

Hayır, saçmalama.

Hanzeb'in kız kardeşine olan bakışları bir mesaj veriyordu. Agiel da tıpkı kendisi gibi bu bakışlara dikkat kesilmişti. İmparatorun kucağındaki kız yeniden ses çıkarınca yüzünü buruşturdu, her geçen dakika gördüğü manzara daha da iğrenç hissettiriyordu. "Kalk," diye emretti Hanzeb. Sosha nihayet ayağa kalktığı anda titriyordu. Alessia kızın bakışlarındaki yorgunluğu görmüştü. *Bunu isteyerek mi yapıyor?*

Öyle olmalıydı.

Alessia öne çıkan sandık tüccarıyla birlikte tahta yaklaştı. O sırada imparator fısıldıyordu. "Sana bunu yapmanı söyledim, kız kardeşim." Morganna'yla konuşuyordu, üstelik hazdan dört köşe olmuş imparatoriçeye rağmen burnundan soluyordu. Morganna gerdanındaki mücevherleri okşarken bakışlarını birkaç saniyeliğine Sosha'nın olduğu yere çevirdi. Demek o manzaranın yaratıcısı imparatoriçeydi! Zavallı eski dostu ayakta durmak için bir yere tutunmak zorundaymış gibi görünüyordu. Alessia onun bu hâli karşısında ne hissedeceğini bilemedi. *Utanç? Belki.*

Duyduklarını hatırlıyordu, Morganna şehveti çağırıyordu.

"Neden şatomun ticaretini bölüyorsun?" Nihayet imparatorun kelimelerinin hedefi olmuştu. Asıl planı bilmediği için işleri bozmaktan korkuyordu.

"Benim bir talebim var," diye yanıtladı. Konuşurken dili tutukluk yapmıştı. "Son derece önemli."

“Hızlı ol, Alessia. Görüyorsun ya.” Alessia imparatorun eliyle gösterdiği tüccarlara baktı. Özellikle hemen yanında olana dikkat etmişti. Bu adamı tanıyordu. Onu kesinlikle tanıyordu!

Senden istediğim şey, o tüccarın vitrinde duran gümüş sandığın asla sahip olamayacağın kadar değerli olduğunu düşünmesini sağlamam.

Bir aydınlanmayla gözleri Agiel’a döndü fakat adam başını hafifçe iki yana sallıyordu. *Sesini çıkarma.*

Alessia elbette ki onu tanımazlıktan gelebilirdi. Boğazını temizledikten sonra tekrar konuştu. “Gwendoline’i görmek istiyorum.”

“O da kim?” Hanzeb bu ismi ilk defa duymuş gibi yüzünü buruşturdu. Parmaklarını sabırsızca tahtın koluna vuruyordu.

“Küçük bir kız. Son mahkûm.”

“Bir mahkûm olduğunu kendin söyledin.” Hanzeb konuşma burada bitmiş gibi bakışlarını yeniden tüccara çevirdi. Alessia yanındaki adamın konuşmak için aralanmış dudaklarına rağmen sözlerine devam etti.

“Fakat onu görmem şart.” Bunu gerçekten de istiyordu. “Söyledim ya, bu gerçekten önemli. Onu bir şekilde görmezsem...”

İmparator burun kemerini sıktı. “Ne kadar çok kelime tüketiyorsun, çocuk,” dedi azarlarcasına. O sırada sandık tüccarı tanıdık simasıyla Alessia’nın çok iyi bildiği bir sandığı imparatorun önüne yerleştiriyordu. Sandığı görünce ne söyleyeceğinin pek de önemi kalmamıştı. Bu yüzden yalnızca olan biteni izlemeye karar verdi, gözlerini anlamaya çalışarak telaşla Agiel’a çevirmişti. Adamın imparatorun beğenisini ölçmeye çalışıyormuş gibi hareket ettiğini

fark etti. Zaten durum böyleydi. Sandığın içindeki şey her neyse, Agiel imparatorun onu kuşkusuz bir şekilde arzulasmasını istiyordu.

Kenara çekilip bulduğu bir kadehi sıkıntıyla yudumladı. Cerbezeli'nin planı olması gerektiği gibi mi işliyordu?

O sandık, tüccarın vitrininde gördüğü sandıktı.

Sorular, sorular... diye geçirdi içinden.

"En çok ilgi gören sandığım..." Tüccar yutkunduktan sonra telaşla ekledi. "Majesteleri."

Omuzlarını dikleştiren imparator meraklıydı. "Aç öyleyse yahu!" Sözleri insanı çıplak belinden dürten silahın soğuk dokunuşu gibiydi. En azından tüccar için öyleydi. Alessia onun sandığı açmaya uzanmadan evvel neredeyse yerinde sıçradığını görebilmişti.

"Hemen, efendim. Hemen..." Titrek elleriyle hızlı olmaya çalışıyordu. "İşte bakın! Sizce de çok göz alıcı değil mi?"

"Bir yüzük..." Alessia imparatorun yüzündeki ifadenin bir beğeni mi yoksa şüphe mi olduğunu bilmiyordu. İmparator yüzüğe başını yana yatırıp bakmaya başlamıştı.

"Fakat epey parlak bir yüzük, efendim." Tüccar açık sandığı imparatora biraz daha ittirdi. "Cüretimi hoş görün lakin bu yüzüğün taşı için çok tüyler ürpertici söylentiler dolanıyor. Karanlık bir gücü olduğunu söyleyen fısıltılar işittim. Hepsi de hakikati konuşan ağızlardı, sevgili majesteleri." Adamın sık kırıştırdığı gözleri ve sık yutkunması olmasaydı, Alessia bu söylediklerine gerçekten inanabilirdi. Fakat tüccar bir yalancıydı. *Hikâye yazmayı seven bir yalancı.*

İmparatorun gözlerinden ışığı seçilen bir parıltı geçti. Belli ki tüccara inanmıştı. Agiel'in da istediği

buydu, omuzları bir rahatlamayla gevşemişti. Bir Erinye, Hanzeb'in öne uzattığı kemikli parmağına yüzüğü takarken imparator gücü hissetmeyi bekledi. Fakat saniyeler sonunda hiçbir şey olmamıştı. Ama imparator hiç bozuntuya vermedi. "Çekilebilirsin, sandıkçı. Ödemeni alacaksın."

Tüccar bir dakikalığına kaybolmuştu. Bu sürede orada daha ne kadar dikilmesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri olmayan Alessia yalnızca kendisine söyleneni yaptı. Orada bulunmak için bir bahanesi vardı ve Agiel aksi bir işaret verene kadar taht odasında kalacaktı. Sadece burnu ince olan botlarını giymemiş olmayı dilerdi, ne yazık ki ayak parmakları mum gibi eriyip birbirine geçmişti. Tabii, bu hissettiği şeydi.

Ticaret günü sona erdiğinde imparator odayı boşaltmalarını istedi. Alessia bu sırada akşam gerçekleşecek Asphodel yemeğine katılacağını öğrenmişti. Ne de çok hevesliydi ama...

"Yani diyorsun ki..." Kelimeleri kafasının içinde yeniden topladı. "Yaptığın şey dikkatleri üzerimden çekmekti." Konuşurken adamın odasındaki koltuğa biraz daha gömüldü. Bugün yaşananları anlıyordu, dük tüccarların mallarını sergilediği sırada bir hizmetliyle görünüşünü takas edip mücevher odasına girmişti. Bu sürede mektubu aramış fakat bunca riske girmesine rağmen hiçbir iz bulamamıştı. *Ne yazık ki.*

"Keşke buna değmiş olsaydı... Yine." Agiel fırfırlı yakasını çekiştirdi. "Ne diye verdiysen ona ellerinle..." Alessia bu konuyu hiç konuşmamayı dilerdi.

“Tüccarın bugünle bir bağlantısı olduğunu düşünerek yanılıyor olamam, değil mi?” Bunu o sırada Agiel’in gözlerinde bile görebilmişti.

“Elbette var. Henüz senin ne olduğun hakkında bir fikrim dahi yokken o sandığın buraya getirilmesine ihtiyacım vardı. Aslında özgürce büyü yapabilmek için o sandığın içindeki şeye ihtiyacım vardı.” Alessia durumu anlamaya başlıyordu. “Hanzeb onu taktığı sürece büyümün izini süremez,” diye açıkladı Agiel.

“Seni kurnaz! Bu yüzden şekil değiştirmek için onun yüzüğü takmasını bekledin.”

“Elbette, *çocuk*.” Son kelimedeki vurgusuyla imparatoru taklit etmişti.

“Akılları cezbeden planın gümbürtüye gittiği için berbat hissediyor olmalısın. Bu akşam tabağını bitirebilecek misin, merak ediyorum, sevgili düğ.”

Agiel gülerek bacak bacak üstüne attı.

Alessia’nın derin düşüncelere bürünmüş hâli değişmemişti. Bunları düşünmeye yemekte bile devam etti. İnce uzun sofranın bir ucunda Hanzeb, diğer ucunda ise Morganna oturuyordu. Kadının becerilerinden birinin şehvet olduğunu hatırlamak zor değildi. Kırmızı rujunun tonuyla bile kendini belli ediyordu. Üstelik başka becerileri varsa da şehvet şüphesiz ki favorisiydi.

Tam karşısında oturan Agiel başını tabağından hiç kaldırmıyordu. Mutlu görünmüyordu, burada olmaya istekliymiş gibi bir hâli yoktu. Öyleyse neden bir Asphodel olmayı seçmişti? Alessia işte buna bir cevap bulamıyordu.

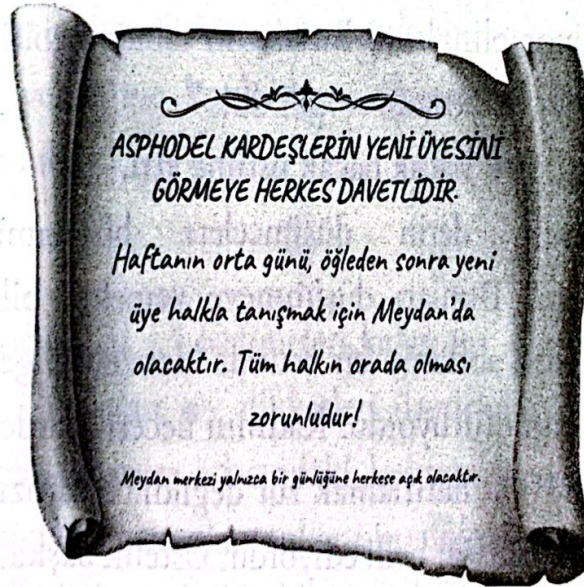
Hanzeb boğazını temizledi. Önündeki tabağın içinde gri bir sis daire çizip duruyordu, nihayetinde bir Ruh Yiyen

tabağıydı. Bunu anımsayınca tüylerinin ürpermesine engel olamadı.

“Tabağının altında yeni bir görev var, Alessia.” Hanzeb’in durağan sesi bile iştahını kaçırmaya yetmişti. Yeni bir görev istemiyordu, bunun berbat olacağından son derece emindi. “Düşünmeyi bırak ve tabağını kaldır,” diye kükrediyordu imparator.

Alessia kendini küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

Parşömen kâğıdını çekip çıkardı. Özel etkinlikler için çoklu hazırlanan davetiyelere benziyordu. Yalnızca onun için bu kadar özenmeyeceklerini bildiğinden, elindeki dışında onlarca davetiye daha olabileceğini düşündü. “Gökteki Kodes! Ne yavaşlık...” dedi Hanzeb.

Çatal ve kaşıkların metalik gürültüsü zihninin içindeki kırıkların yankılanan sesi gibiydi. Bu geri dönüşsüz bir adımdı. Günler önce, Hanzeb’in ona yapacağını söylediği şeyin eyleme dökülmüş hâli gibiydi. *Hayır*. Bu zaten oydu. Artık bu parşömenin ne kadar büyük kitlelere ulaştığını daha çok merak ediyordu.

“Kalabalık önünde konuşamam,” derken başını iki yana salladı.

“Görevlerine karşı çıkmadan evvel daha ince düşünmelisin. Belki de yalnızca yakın geleceği...” Parmağına bulaşan bir sisi şapırtıyla temizledi. “Burada sana asla sorulmaz, teklif verilmez. Yalnızca yapman beklenir,” dedi Hanzeb. *Sonuçları bellidir*, diye geçirdi kız içinden.

Bağırmak, haykırmak, hatta masaları tekmelemek istiyordu. Yapabilecek olsa kumaş mendili kıvrıp imparatorun burun deliklerine tıkardı. “Evet, elbette.” Kısa bir göz temasıyla yalandan gülümsedi. İştah açıcı olması gereken bir tabağa bakıyordu ama gördüğü tek şey yaşam kanının da bir canavar olduğunu düşünecek olan halktı. Ondan nefret edeceklerdi. *Yeniden ve diğer herkes gibi*.

Açılan kapıdan göz kenarları yaşını ele veren bir kadın girdi. Alessia imparatorluk büyücüsünü tanımıştı. Her nasılsa onu gören Lazlo’nun bakışlarında da bir hoşnutsuzluk geziyordu. Çatık kaşları altında gözleriyle onu azarlıyordu. Alessia buna hiç anlam verememişti.

“Kusuruma bakmayın lütfen, majesteleri. Rüzgâr bölmemdeki tüm eskizleri birbirine katmış. Eksik olup olmadığının kontrol etmem epey uzun sürdü,” diyen kadının bakışları Agiel’i buldu.

Lazlo’nun odasına girmesinin üzerinden bir günden fazla zaman geçmişti. Karşısındaki *büyücü* -yani cadı- bu masadaki birinin hadiseyi bizzat duymasını istemiş olmalıydı. Şüphe aklını ele geçirmeye başladı.

“Otur, cadı. Bize eşlik et,” dedi imparator. Cadı itaatkârdı.

Alessia kadının çatalı kavrayan elini takip ederken Merga’nın acıdan kıvranan görüntüsüyle savaşıyordu.

Buna daha fazla katlanamayacağını hissettiğinde aniden ayaklandı. Lazlo dakikalar önce hiç doymayacakmış gibi görünüyordu. Alessia avucundaki parşömenle kalkmak istediğinde ise yeterince sinsi bir ifadeye bürünmüştü. “İzninizle.”

Cadı da aynı şekilde ayaklandı.

Sırtındaki ürperti kadının hemen arkasında olduğunu söylüyordu. Biraz sonra önü kesildiğinde bundan tamamen emin oldu. “Eğer yumuşak yatağında, karnın tok uyumaya devam etmek istiyorsan alanıma bir daha asla yaklaşma, küçük hanım.”

Alessia kesik bir nefesle göğsünü kabartıp gözlerini kıstı. Bu bakışların ardında kastedilen şeyi anlamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Büyücüye yanıldığını söylemeliydi. “Sanırım...”

“Asla. Ben asla yanılmam.”

Soluk bakışlar gözlerine olabildiğince yakındı. “Uyarınızı dikkate alacağım,” derken parşömen elinde buruştu.

“Bu bir uyarı değil, tehditti.”

Lazlo uzaklaşırken etekleri ardında dalgalandı. Alessia herkesin ondan nefret ettiğine dair kanıtlar topluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Kâbus gibi olacak.”

“Sorunun temeli bir yaşam kanı olman mı yoksa Asphodel ailesine katılmak üzere olman mı?”

Alessia soruya gözlerini devirdi. “İki cevaptan doğru olanı bulamayacak kadar gündemden uzak değilsin, öyle değil mi?” Agiel onu kızdırmak ve eğlendirmek arasındaki o ince çizgide yürüyordu. Zaten bunu hep yapardı.

“Lütfen benim için soru işaretlerini kaldır, tatlım. Cerbezeli gündeme yakın olmaz, gündem olur.” Agiel bunu söylerken gözlerini kıstı, geceliğini kaslı omuzlarına çekerken onu görmezden geliyordu.

“Ah, evet. Tabii.”

Belki o kürsüye çıkmadan önce mektubu bulup çözebilirdi. Belki de artık Ophelia’yı çıkarmanın vakti gelmişti. Sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü, genç kız o kavanozun içinde tehlikeden son derece uzaktı. Kimse onu öldürmeye çalışmıyordu. Ambrose’un günlüğüne yaklaşımları gerekiyordu, o zamana kadar Ophelia orada güvende kalabilirdi.

“Kötü itibarın için bu kadar endişelenme, zaten yaşam kanı olduğunu söylediğinde de seni pamuklara sarmayacaklardı. Tıpkı Nanta’da yaptıkları gibi.” Agiel haklı olabilirdi fakat yaşam kanı olduğunu açıklayan kelimeleri “Asphodel” soyadının takip etmesi bariz bir nefret için yeterli olurdu. “Bunu bilemezsin! Ayrıca Nanta’da olanları nasıl biliyorsun ki?” diye sordu Alessia.

Agiel’in yılansı gözlerinin etrafını muziplik kaplamıştı ama bakışlarını başka yöne çevirmeden önce ciddileşti. “Kimse sana hedefine ulaştığında bir ay boyunca parlak ve temiz kalacağını söylemedi, Yosun.”

Alessia önünde sonunda sevgiyi kazanacaktı. *Er ya da geç*, dedi içinden. Gerçek sevgiyi ve sadakati tatmak zorundaydı.

“Bir şey mi dedin?”

Etrafına toplanan hayali bulutların arasından başını kaldırdı. “Ne? Hayır.”

O gecenin sabahı yeniden şatodan çıkmak üzere hazırlandı. Kalbi şaha kalmış bir atın toynakları gibi içini

titretiyordu. Gitmeden evvel Merga'yı görmek isterdi. En azından küçük teselli bulmasını sağlardı. Ancak bunun yerine gözlerinin altını siyaha boyadı. Ne de olsa, bugün tarafını belli edecekti.

"Halkla göz teması kurmayın, gülümsemeyin ve vicdana dair bir emare göstermeyin. Halk açlığını yakalar ve yakanıza yapışır. Asphodel olduğunuza kimse inanmaz." Her adımda konuşmasını hızlandıran görevliye dönüp bakmadı.

"Yani açlıklarını göz ardı etmemi ve ölüme terk edildikleri gerçeğini gözlerine sokmamı söylüyorsun."

Muhafızın adımları sekteye uğradı. "Evet. Hayır. Belki." Alessia kalabalığın önüne çıktığında dizlerinin titreyeceğini biliyordu. "Aslında buradan ne çıkardığınız mühim değil. Mühim olan bu kurallardan asla şaşmamanız."

Alessia sanki seçeneği varmış gibi başıyla onayladı. Çok az bir süre içinde aşağıda olacaklardı.

"Gerçekten Asphodel Kardeşler'e mi katılacaksınız?" Bunun kaçınılmaz olmasından ölesiye korkuyordu ancak bu düşünceyi geri plana itti. Verdiği cevap gerçekten yapabileceğinin en iyisiydi.

"Evet. Hayır. Belki."

Alessia bedeninde oksijeni yöneten yerin ciğerleri olduğunu sanıyordu. Stres ve korsenin nefes kestiği nerede görülmüştü?

Sessiz kalabalığın önüne çıkarken kabarık eteğini topladı. Basamaklar ayakkabılarının tabanına yapışuyordu sanki... Morganna ve Agiel ondan önce yerini almış, kraliyet için hazırlanan koltuklara oturmuştu. Alessia bunun

aynı zamanda bir kabul töreni gibi görünmesini istediklerini biliyordu. Hanzeb için gerçek anlamda Asphodel olana dek iyice kirlenecekti, o yüzden bugün yaşananlar bir tiyatrodan başka bir şey değildi.

Kalabalığın bir köşesinde tanıdık simaları seçebiliyordu. Üçü de neredeyse yan yana durmuştu, aralarındaki haine bakıyorlardı. *Bir zamanlar aralarında olan haine...* diye düzeltti. Bu söylediği doğrudu. Ares, Hera ve Gaya için daha önce bir hain olmaktan öteye geçip geçmediğini merak ediyordu. Şimdi o kürsüde dikilmiş, onların şüphelerini doğruluyormuş gibi görünürken onları suçlayamazdı.

Konuşmak için yeteri kadar ikna edilmiş hissetmiyordu fakat kimsenin onun böyle hissetmesine ihtiyacı da yoktu. Parmaklarını gerdanına götürüp boğazını temizledi. Yere indiklerinden beri azar azar kaynamaya başlayan büyü-sünü hissedebiliyordu. *Kadife duvarlar...* Şimdi dalgaları durgun bir deniz gibiydi. Alessia dallarını öylesine özlemişti ki bazı geceler rüyalarında kuru dallara tırmandığını görüyordu. Öyle yukarı, öyle göklere tırmanıyordu ki uyandığında kan ter içinde oluyordu. Sessizlik onu uyardı, renklere bürünmüş halk dikkatle kelimelerin havaya dağılmasını bekliyordu.

“Buraya kısa bir süre önce çok uzaklardan geldim.” Kabarık eteğinin altındaki dizleri titredi. Geldiği yer çok uzak değildi aslında. “Renklerin, temiz havanın, berrak suyun ve canlı bir doğanın içinden geldim. Orası bambaşka dünyaydı.” Endişeyle iç çeken topluluğa karşı dikleşti. “Fakat o zamanlar doğa ana olduğumu bilmiyordum, bir yaşam kanı olduğumdan habersizdim. Büyüm o topraklarda zincire vurulmuştu ve son derece tepkisizdi.” Gözü uzaklara,

aslında net göremediği bir noktaya daldı. O günleri ve nedenli tasasız olduğunu düşünüyordu.

Kısık bir öksürük sesiyle düşünceleri bölündü.

“Bu kadar uzatma, hayatım.” Morganna yelpazesini sallarken oldukça sıkılmış görünüyordu.

“Şimdiyse buradayım, olmam gereken yerde... Asphodel Kardeşler’e katılmak üzere yerleştiğim o şatodayım.” Kınayan ve tiksinen bakışlar bir dakika öncesinden çok daha yoğundu, sanki gözler tenine batıyordu. Bu histen kurtulabilirmiş gibi kolunu ovaladı. “Yanlış duymadınız, Asphodel Kardeşler’den biri olmak için yemin edeceğim.” Sabah eline tutuşturulan notun son cümlesini hatırlayarak serçe parmağını bir söz verircesine havaya kaldırdı. Bu aslında bir talimattan başka bir şey değildi. “Yaşam kanı, Asphodel Kardeşler’e hizmet edecek.”

Tam o sırada kalabalığın rahatsız edici sessizliği bozuldu. Bir Labradorit parmağını ona karşı sallıyor ve en aşağılık küfürlerle kulakları dolduruyordu. Uzanıp sahneye bir taş fırlatırken haykırdı. “Korkak fahişe!”

Alessia bunu görmezden gelmek istedi. Görmezden gelinmek istedi. Morganna ise öne çıkmak için bir adım atmıştı. “Bu yaptığının bir cezası olmalı, yaşam kanı. Asphodel Kardeşler’in durduğu yerde kimse böyle davranamaz.” Alessia omzundan gelen fısıltıyla ürperdi, yanındaki kadının bundan haz aldığına yemin edebilirdi. “Bunun bedelini ödemesini sağla.” İmparatoriçenin sesi konunun tartışmaya kapalı olduğunu söylüyordu.

Alessia omzunun üzerinden ona baktı, önemli değilmiş gibi dudağını büküyordu. “Yalnızca basit bir adam, emimim açlıktan ne yaptığını bilmiyordur.”

Morganna bunu duymamış gibi ayağa kalkarken gülümsedi. Kalabalığın tam önünde durduğunda ellerini havaya kaldırmıştı. “Yaşam kanı ibretlik bir ceza vereceğini söylüyor!”

Ne? “Ne?” diye fısıldadı. Hızla imparatoriçenin yanına yaklaştı. “Hayır, efendim. Buna gerek yok.” Morganna iri bakışlarını halktan ayırmadı fakat Alessia kadının onu duyduğunu biliyordu. Yüreğini bir korku ve endişe kaplamıştı. Bu lanet entrikanın içinde olduğu her saniyeden nefret ediyordu. “Lütfen.”

Morganna elini daha iyi duymak istiyormuş gibi kulağına koydu. “Anlayamadım, yaşam kanı. Adamı meydana çarmıha mı gerelim?”

Alessia’nın kulakları uğulduyordu. Endişeyle bakışlarını çevirdiği kalabalık kaostan aldığı hazla fısıldaşmaya başlamıştı. Açlık bir yana, hiçbiri üzerindeki Asphodel lanetinin farkında değildi. Bazıları, yalnızca bir elin parmağını geçmeyecek kadar küçük bir kısım bu lanetten etkilenmeyerek çıkıyordu. Labradorit’e doğru baktı, yüzünde korkudan eser yoktu fakat öleceğini biliyordu. *İşte... İşte o kişilerin başına bunlar geliyordu.*

Adamı götürdükleri esnada Alessia kürsüden inmek için hareketlendi ancak koluna yapışan el buna engel oldu. Kadının parmaklarındaki yüzükler canını yakıyordu. “Bir Asphodel gibi davranmazsan, bir canavar gibi hissetmeye mahkûm olursun.” Morganna kelimeleri bir inci gibi yan yana dizmişti. *Onun kara incileri...*

“Fakat bu ikisi aynı şey, efendim.” Alessia kolunu kurtarıp araca yürüdü. Artık herkes onun Asphodel denen canavarlara dönüştüğünü düşünüyordu.

Siyah boyayı gözlerinin altından akmadan önce temizlemesi gerekiyordu. Ağlamayacaktı. Koşarak sığındığı odasının kapısına yaslandı. Aklında bir pervane gibi dönen kelimeleri durduramıyordu. *Mektup. Günlük. Taht.* Tüm yaşananlar bu üç madde uğrunaydı. Alessia zafere giden yolda mübah ettikleriyle yok olmaktan korkuyordu. Bir daha asla kendi gibi hissetmemekten çok korkuyordu.

Şamdana uzanıp mumu yaktı.

Bununla birlikte perdesine yansıyan gölgenin bir yaratık olduğunu zannetti. Yatağının yanındaki mum kendiliğinden yanmıştı. Alessia'nın adımları geri geri gidiyordu, vücudu yeniden kapıya yaslanmıştı. "Burada ne işin var?"

Yaratık pelerinin kapüşonunu indirdi. Bu hareket turuncu saçlarını açığa çıkarmıştı. Elindeki defteri havaya kaldırdı. Alessia o defterin ne olduğunu bilmese de sahiplik hissediyordu. "Bir günah işledin, Alessia."

Cildi bir mermer gibi parlıyordu, göz altlarındaki morluk yok olmuştu. Omuzları genişlemiş, kas kütlesi artmıştı. Giderken olduğundan çok daha sağlıklı ve karanlık görünüyordu. Işığa bir adım daha yaklaşıncı bedeninin tüm ayrıntıları aydınlandı. Sırtından yükselen kanatlar tavana kadar uzanıyordu.

Siyah kanatlar.

"Sen?" *Ona ne olmuştu böyle?*

Müphem şaşkınlığına aldırmadan konuşmaya devam etti. "Bilirsin, biri günah işlerse onu bulurum. Bu artık benim varoluş amacım." Konuşurken parmağıyla omzunu işaret ediyordu. Alessia gözleriyle takip ettiğinde kendi

omzunun üstünde duran siyah bir tüy gördü. Ne zamandan beri oradaydı?

Bu tüyün anlamını ve Müphem'in siyah kanatlarının ne olduğunu biliyordu. Bir defasında, kader tanrıçalarının şatodan yeni ayrıldığı günlerde şamdanlara mum dizen iki hizmetlinin konuşmasına şahit olmuştu. Kadın, "Huzurlu uykular ve alt tabakanın sinsi yalanları geride kalacak," derken Günahkâr'ın geri gelebileceğinden bahsetmiş olmalıydı. Gerçek karşısında dikilirken bu sözleri anlamak onun için daha kolaydı.

Müphem günahları yazan elçi olarak geri dönmüştü.

Adam elindeki defteri araladı. Defterin deri yüzeyinde kendi isminin yazdığını görebilmesi için kıza mükemmel bir aç sunmuştu. Alessia'nın soyadı defterde yoktu çünkü o isme sahip tek yaşam kanı kendisiydi. *Annamarie*, diye eklemek istedi. Bu hâlâ bir insanken kullandığı soyadıydı. Oysa gerçek bir soyu bile yoktu. Bu adam ise elinde onun günahlarının bir çetelesini tutuyordu.

"Şimdi cezalandırılacak mıyım?" Omzundaki siyah tüy titredi.

Alessia cevabı bilmiyordu, Müphem insanların yüzünde kendisinden kaynaklanan o korkuyu görmekten nefret etmişti. Henüz Azrail olduğu günlerde kendini görevine satmıştı ve bundan arınıp, tarihin tekerrür etmesi için ne gerekiyorsa yapacağına yemin ettiğinde bu günlerin geleceğini bilmiyordu.

Bir günah bekçisi. Bir günahkâr.

Moria Kardeşler, onun tüm varlığını bu görev için esir almışlardı.

5. BÖLÜM

ALESSIA

“Bu ne işe yarayacak?” Onun katili olduğu ve dokunuşu altında bedeninin titrediği gerçeği içinde katıksız bir rekabetle savaşıyordu. Alessia terbiye görmemiş bir iradeye sahip olduğu için her gece kendisine lanet okumalıydı. *Sorun yok*, dedi içinden. Zaten başkaları bunu onun yerine yapıyordu.

“Omzundaki tüy, işlediğin bir günahı simgeliyor.” Müphem ona giderek yaklaşıyordu. “Bu günahı telafi edecek bir şey yapacağın ana kadar o tüy sana uğursuzluk getirecek.”

Alessia onun kanatlarına dokunma isteğine karşı direniyordu. İki tüylü eklentinin bir katili bu kadar gösterişli hâle getireceğini kim bilebilirdi? En azından o böyle olacağını bilmiyordu. “Yani diyorsun ki...” diye başladı.

Müphem henüz çizgiyi aşıp ona dokunmamıştı. Kahretsin ki Alessia’nın çok güçlü bir yanı bunu gerçekten istiyordu. Adam sözlerinin devamını dinlemek için başını yana yatırdığında az önceki cümlesini tamamladı. “Ruh yiyen bir imparator, tüm halkı büyüsü altında tutan bir imparatoriçe ve haksız yere ödenen bedeller var. Ancak bu tüy bir anda benim omzumda belirliyor, öyle mi?”

Müphem turuncu saçlarının altından bir yabancıya bakıyormuş gibi başını salladı. Alessia bu hareket karşısında kontrolünü bile yitirebilirdi. Karşısındaki adama, *ben senin aşkımdım*, diye bağırmak istedi. *Ben senin kurbanındım*.

“Sence de bu denklemde bir yanlışlık yok mu?”

Müphem arka planda pek çok şey düşündüğünü belli eden bakışlarını ondan kaçırıp yere çevirdi. Ardından yüzünde bir gülümseme belirdi. *Tanrı aşkına... Müphem gülümsemişti!* “Bu evren bir günde bu hâle gelmedi, sevgili Alessia.”

Alessia onun hareketlerinin her zaman bir erkeğe yakışır kibarlıkta olduğunu düşünmüştü. Şimdi karşısında öylece dururken bile büyüleyici görünüyordu. “Bir günde de düzelmeyecek,” diye devam etti Müphem.

“Aslına bakarsan, sen asla düzeleceğini düşünmüyorsun.”

“Evet. Bu umudumu yitireli biraz zaman oldu.” Alessia bu sözlere inanmadığını belli etmek için başını iki yana salladı. Müphem ruhları kurtarmıştı, her bir ruhun ödemesini kendi ruhundan ve gücünden parçalar vererek yapmıştı. Günlüğün peşine düşmüş, araf için bir kurtuluş aramıştı. Tüm bunlar için savaşmıştı fakat şimdi çoktan pes ettiğini söylüyordu.

“Beni neden öldürdüğünü sormayacağım. Sanırım...” Kendi lafını keserek konuştukları şeyin akla ve mantığa uyup uyumadığını düşündü. Fakat havada süzülen bir şatoda dikilirken gerçekten mantıklı olan şey neydi ki? “Alacağım cevabın beni ne kadar değiştireceğinden emin değilim.”

“Üzgünüm, güzel Alessia. Dertleşmek için vaktim yok. Gördüğün üzere, ben artık neredeyse Müphem bile

değilim.” Son sözleri gizliden gizleye yaklaşan bir iğnenin aniden gelen acısı gibi yakmıştı canını. Alessia adımlarına söz geçiremiyordu, şu anda adama eskisinden çok daha yakındı. “Bir iyilik mi yapmalıyım?”

Turuncu saçların altındaki bakışlar Alessia’nın az önce ıslattığı dudaklarına kaydı ve orada takılı kaldı. “Öyle yapmalısın.”

“Kime?” Alessia adamın mavi gözlerinin zihniyle oynayan büyüsunü tamamen unutmuştu. İleriye bir adım daha attığında genç adamın kanatları sonuna kadar açıldı.

Müphem hemen sonra elini kaldırarak aralarına yeni bir engel koydu. Yutkunduktan sonra, “Bana değil,” diye cevapladı.

Alessia’ya göre, Müphem’in gidişi çok ani olmuştu. Tıpkı hayatına girdiği zaman olduğu gibi hızla ortadan kaybolmuştu. Kendine sürekli olarak bu ayrıntılarda boğulmaması gerektiğini, katiline karşı hisler beslememesi gerektiğini söylüyordu. Bir amacı vardı. Her ne olursa olsun, bu yol nereye varırsa varsın günlüğü bulacak ve Hanzeb’in altından o tahtı çekip alacaktı.

“Gwendoline.” Küçük kız boynuzlarıyla meraklı bir geyik gibi kapının eşiğinden içeriye izliyordu. Mahzenden çıkmasına rağmen onu son gördüğü zamanki hâli yerini temiz bir yavru Labradorit’e bırakmıştı. Alessia kızla aynı boya gelmek için eğildi. “Buraya kiminle geldin, Gwendoline?” Soruyu sorarken önce kızın yüzüne, sonra da boş koridora bakmıştı. Ama koridor hiç olmadığı kadar boştu. Alessia aynı zamanda her daim kapısında dikilen muhafızların yokluğunu da fark etmişti.

Gwendoline sessiz kaldı.

“Senin için çok eğlenceli bir fikrim var. Neden gelip bir bakmıyorsun?” Gwendoline başını salladı. Gözlerindeki parıltı, merakının korkusuna ağır geldiğini gösteriyordu. Alessia kızın içeri girmesiyle kapıyı kapattı.

Daha önce hiç çocuğu ya da küçük bir kardeşi olmamıştı. Fakat bu garip Labradorit yavrusu için bir şeyler yapma isteği, ona hiç sahip olmadığı bu iki kimliği anımsatıyordu.

“Benim için ne planladığını öğrenebilir miyim?” Küçük kız yatağın ucunda otururken ellerini kucağında birleştirdi.

“Bak sen, demek bunca zaman konuşabiliyordun!”

Gwendoline gözlerini kaçırdığında, Alessia uzanıp çekmecesini açtı ve biraz kâğıt çıkardı. “Seninle bir bebek tasarlayalım mı, Gwen?” derken kızın yüzündeki heyecanı görmeyi bekledi. “Ah, üzgünüm. Sana Gwen diyebilir miyim?”

Küçük kız başını salladı.

Alessia yere oturup kalemleri saçtığında beklentiyle onu izliyordu. “Bence öyle bir bebek olsun ki... ikimizden de parçalar taşısin. Böylece çok güçlü olur.” Gwen bir süre sonra yanına oturduğunda çoktan kalemini seçmişti. *Pembe*. Küçük kız önce kendinden bir özellik katacaktı. Tüm bu karmaşanın içinde, Alessia onunla oturduğu her dakika rahatladığını hissediyordu. Ancak kapının vurulmasıyla aniden irkildi.

Ayağa kalkıp kapıyı yavaşça araladı. Gelen kişiyi görür görmez kendini dışarı atıp kapıyı neredeyse kapanacak kadar kendine çekti. “Burada ne işiniz var?”

“Çok nahifsin.” Morganna gülümsedi. Parmaklarını eteğindeki kabarıklığın hemen başladığı yerde birbirine kenetlenmişti. Küçük kızın merakından farklı olarak şüpheli bir bakışla odanın içini görmeye çalıştı.

“Üzgünüm, sizi burada görünce şaşırdım. Fakat hâlâ sebebini merak ediyorum.” Alessia kadının bakışlarını yakalayarak dikkati yeniden kendinde topladı.

“Benimle yürüyüş yapmanı istiyorum, Alessia.”

Yaşam kanı başta yanlış anladığını düşündü. “Affedersiniz, ne?”

Morganna hangi duyguya ait olduğunu maskeleyen bir gülümsemeyle onu baştan aşağı süzdü. “Şatoda bir bahçe olduğunu biliyor muydun? Bence ilgini çekecek.” Bu bir teklif değildi. Asphodel Kardeşler kibar tekliflerde bulunmazdı.

Alessia bir anda rollerin değiştiğini, artık anlaşılmaya çalışılan garip kız çocuğunun kendisi olduğunu hissetmişti. Fakat Morganna’nın ona asla şefkatle yaklaşmacağı gerçeği, en az mor adamların açık ten rengine duyduğu kıskançlık kadar doğrudu.

“Peki öyleyse. Bana bir saniye verin.”

Morganna’nın yüzüne kapıyı kapatırken gergindi. “Hey, Gwen...” Kızın küçük omuzlarını tuttu. “Şimdi gitmem gerekiyor. İstersen ben gelene kadar odamda kalabilirsin. Çok üzgünüm, buna sonra devam edeceğimize söz veriyorum.” Başparmağıyla arkasında kalan kapıyı işaret etti. “Burada olduğunu bilmesini istemiyorum.”

Gwen başını salladı. *Tanrı aşkına.* Ne zaman konuşarak iletişim kuracaklardı?

“Keyfine bak,” dedi çıkarken. Geldiğinde küçük kızı burada bulup bulamayacağını merak ediyordu. Kapıyı kapattıktan sonra arkasını döndü. “Gidelim.”

Morganna’nın elbisesi her zaman kabarıktı. Makyajı sürekli mükemmel, takıları yerli yerinde olmak zorundaydı. Alessia onu hiç yeni uyanmış birine benziyorken görmemişti. Tam da bu yüzden kadının gözünden ne kadar paspal görüldüğünü merak ediyordu.

“Ne zamandır şatoda bir bahçe var?” Üstelik daha önce hiçbir cepheden bu bahçeyi görmemiş, varlığını kimseden duymamıştı. Adımları aksadı. Gördükleri karşısında âdeta kanı kaynıyordu. Mor havanın altında otların ve manolyaların gerçek olduğuna inanmak güçtü.

Morganna omzunun üzerinden onun geride kalan bedenine baktı. “Her zaman vardı.”

Alessia koşarak kadına yetişti. “Yani sen bunların en başından beri tüm gerçekliğiyle burada olduğunu mu söylüyorsun?”

Morganna beklediği gibi tebessüm etmedi. “Hem de her zamanki ihtişamıyla.” İmparatoriçe her zaman resmî ve mesafeliydi. Her nasılsa aurası her şeye gücünün yetebileceğini haykırırken aynı anda ona güvenilmeyeceğinin sinyallerini de veriyordu.

Alessia tenine çarpan çiçeği avuçlarının içine aldı. Bu sırada büyüsünü hissedebileceğini sanmıştı fakat hiç umduğu gibi olmadı. İçeride derin bir boşluktan başka bir şey yoktu.

“Büyün,” dedi Morganna. Yaşam kanı çiçeği bırakıp imparatoriçenin yanında yürümeye devam etti. “Şatoda büyün çalışmaz.”

Alessia sinir bozukluğuyla güldü. “Ne yazık ki bunu zor yoldan deneyimledim.” Bunu keşfetmek onun için oldukça can sıkıcı olmuştu.

“Hanzeb’in sana neden ihtiyacı olduğunu merak etmiyor musun?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum ama... Evet. Evet, ediyorum.”

Morganna eldivenli elini çiçeklerin üzerinde gezdirdi. “Ben de ediyordum.” Artık Alessia’dan bahsetmediği ke-sindi.

“Ama o meraktan önce hepimiz yalnızca başarısız deneylerdik.” İlk başarısız deney, yani Hanzeb... Asphodel Kardeşler’i bir araya toplarken lider boyalarını sürmüştü. Bunun geçici olmayacağını o gün anladım. Kordiseps topraklarından sürüldüğümüz sırada bana neden ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmiyordum.”

“Yani araf toprakları.”

Morganna huysuz bakışlarını yüzüne çevirdi. Bölünmekten hoşlanmamıştı. “Evet, o.”

“Fakat kader çarkları tam tur attığında güç bizden başkasında değildi. Kovulduğumuz topraklara dönmek için yıllarca beklemiştik.” Alessia kardeşlerin kaderle oynadığı masalları duymuştu ve kadının söylediği şeyin lafın gelişi olmadığını biliyordu. Bakışları tüm bahçeyi gezdi. “İşte o gün... Konsey üçüncü ruh alevini üflüyordu.”

Bunun kendisi olduğunu fark etti. Alessia üçüncü ruh alevinde doğmuştu. “Savaşın ve karanlık büyüünün yarattığı kaosta konsey üyeleri seremoniyi yarıda bıraktı. Yalnızca Ambrose... o tanrı kılıklıdan nefret ederim ama yalnızca o senin saydam bedeninin başında bekliyordu. Seremoniyi yalnız devam ettirmeye çalışıyordu.”

“Şu an burada olduğuma göre başarmış olmalı.” Morganna’nın ona atığı bakışlar hoşuna gitmiyordu.

“Hayır.” Bir saniyeliğine durdu ve duyacakları karşısında vereceği tepkiyi zihnine kaydetmek istercesine yüzüne baktı. “Canını almadan önce o da başarılı olacağını sanıyordu.”

Alessia’nın gülümsemesi bir güneş gibi soldu. Az önceki tatlı merakından eser kalmamıştı. Canını sıkan bu sözlerle ne yanıt vereceğini bilmediği gibi ellerini koyacak bir yer de bulamamıştı. “Yenilgi kaçınılmazdı. Saydam bedenini Hanzeb’e teslim ederken avuçlarıma bulaşan yaşam kanını hissedebiliyordum. Büyünü hepimiz hissedebiliyorduk.”

“Bunları duymak isteğimden pek emin değilim. Aslında merak ettiğim şey yaşayabileceğim gerçek anları benden nasıl çaldığınız değildi.” İmparatoriçenin keyifle genişleyen dudaklarının aksine, Alessia’nın sinirleri her geçen saniye daha da kabarıyordu.

“Henüz bitirmedim, küçük kız.” Morganna işaret parmağını susmasını işaret edercesine dudaklarına bastırdı.

Alessia sıkıntılı bir nefesi ciğerlerine doldurup parmaklarını çiçeklere dokundurmaya başladı. Hemen sonra ani bir acıyla irkildi. Derisinin üstünde biriken minik kan damlası bir diken batmış olduğunu gösteriyordu.

Omzunda bir titreşim hissedince siyah tüyün varlığını hatırladı. Morganna’ya telaşla baktı, imparatoriçe bahçesini süzmekle meşguldü. Tabii ya, tüyü ondan başta kimse göremiyor olmalıydı.

“Tüh,” dedi biri.

Bu erkek sesini ondan başka biri duymuş muydu? Çevresine ne kadar bakındıysa da kimseyi göremedi.